

Dziennik Urzędowy L 70

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 49

9 marca 2006

Spis treści

I Akty, których publikacja jest obowiązkowa

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 398/2006 z dnia 8 marca 2006 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw	1
★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 399/2006 z dnia 7 marca 2006 r. ustanawiające wartości jednostkowe w celu określenia wartości celnej niektórych łatwo psujących się towarów	3
★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 400/2006 z dnia 8 marca 2006 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów w Nomenklaturze Scalonej	9
★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 401/2006 z dnia 23 lutego 2006 r. ustanawiające metody pobierania próbek i analizy do celów urzędowej kontroli poziomów mikotoksyn w środkach spożywczych ⁽¹⁾	12
★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 402/2006 z dnia 8 marca 2006 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾	35
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 403/2006 z dnia 8 marca 2006 r. ustanawiające refundacje wywozowe do wołowiny i cielęciny	40
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 404/2006 z dnia 8 marca 2006 r. ustalające refundacje wywozowe dla wieprzowiny	44
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 405/2006 z dnia 8 marca 2006 r. ustalające ceny reprezentatywne w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1484/95	46
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 406/2006 z dnia 8 marca 2006 r. ustalające refundacje wywozowe dla mięsa drobiowego	48
★ Dyrektywa Komisji 2006/29/WE z dnia 8 marca 2006 r. zmieniająca dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie włączenia lub wyłączenia niektórych instytucji z zakresu jej stosowania	50

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Cena: 18 EUR

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

Rada

2006/192/WE:

- ★ **Decyzja nr 5/2004 Komitetu Ambasadorów AKP-WE z dnia 17 grudnia 2004 r. w sprawie rozporządzenia finansowego Centrum Rozwoju Przedsiębiorstw** 52

Komisja

2006/193/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 1 marca 2006 r. ustanawiająca zasady, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 761/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady, stosowania logo EMAS w szczególnych przypadkach opakowań transportowych i opakowań trzeciorzędnych** (notyfikowana jako dokument nr C(2006) 306) ⁽¹⁾ 63

2006/194/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 2 marca 2006 r. ustanawiająca kwestionariusz odnoszący się do dyrektywy Rady 96/61/WE dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (IPPC)** (notyfikowana jako dokument nr C(2006) 598) ⁽¹⁾ 65

2006/195/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 2 marca 2006 r. dotycząca wspólnotowej pomocy finansowej na 2006 rok w odniesieniu do niektórych laboratoriów referencyjnych w dziedzinie weterynaryjnej służby zdrowia publicznego zajmującej się pozostałościami substancji** (notyfikowana jako dokument nr C(2006) 604) 78

2006/196/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 3 marca 2006 r. zmieniająca dodatek B do załącznika XII do Aktu przystąpienia z 2003 r. w zakresie niektórych zakładów w sektorach mięsny i mleczarski w Polsce** (notyfikowana jako dokument nr C(2006) 609) ⁽¹⁾ 80

2006/197/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 3 marca 2006 r. zezwalająca na wprowadzenie do obrotu żywności zawierającej, składającej się lub wyprodukowanej z genetycznie zmodyfikowanej kukurydzy linii 1507 (DAS-Ø15Ø7-1) na mocy rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady** 82

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 398/2006

z dnia 8 marca 2006 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 9 marca 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 marca 2006 r.

W imieniu Komisji

J. L. DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 386/2005 (Dz.U. L 62 z 9.3.2005, str. 3).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 8 marca 2006 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	052	105,7
	204	52,2
	212	102,0
	624	92,6
	999	88,1
0707 00 05	052	152,0
	204	59,0
	999	105,5
0709 10 00	220	46,4
	624	102,5
	999	74,5
0709 90 70	052	130,2
	204	62,6
	999	96,4
0805 10 20	052	56,4
	204	44,3
	212	42,3
	220	39,2
	400	61,3
	448	41,1
	512	33,1
	624	65,9
0805 50 10	999	48,0
	052	74,2
	624	68,8
0808 10 80	999	71,5
	400	124,3
	404	90,2
	512	71,5
	524	62,6
	528	72,0
	720	78,2
0808 20 50	999	83,1
	388	80,9
	400	74,8
	512	65,4
	528	70,8
	720	45,0
	999	67,4

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 750/2005 (Dz.U. L 126 z 19.5.2005, str. 12). Kod „999” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 399/2006**z dnia 7 marca 2006 r.****ustanawiające wartości jednostkowe w celu określenia wartości celnej niektórych łatwo psujących się towarów**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 ⁽²⁾ ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92, a w szczególności jego art. 173, ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 173 do 177 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 przewidują, że Komisja okresowo ustala wartości jednostkowe dla produktów wskazanych w klasyfikacji w załączniku 26 do tego rozporządzenia.

- (2) Stosowanie zasad i kryteriów określonych w wyżej wymienionych artykułach do elementów przekazanych Komisji zgodnie z art. 173 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 prowadzi do ustanowienia wartości jednostkowych określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia w stosunku do produktów, o których mowa,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wartości jednostkowe określone w art. 173 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 ustanawia się zgodnie z tabelą zawartą w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 10 marca 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 marca 2006 r.

W imieniu Komisji
Günter VERHEUGEN
Wiceprzewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 (Dz.U. L 117 z 4.5.2005, str. 13).

⁽²⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 883/2005 (Dz.U. L 148 z 11.6.2005, str. 5).

ZAŁĄCZNIK

Pozycja	Wyszczególnienie	Liczba wartości jednostkowych na 100 kg					
	Gatunki, odmiany, kod CN	EUR LTL SEK	CYP LVL GBP	CZK MTL	DKK PLN	EEK SIT	HUF SKK
1.10	Ziemniaki młode 0701 90 50	37,30	21,44	1 063,95	278,34	583,64	9 492,14
		128,79	25,96	16,01	141,80	8 933,73	1 386,13
		352,88	25,55				
1.30	Cebula (inna niż do sadzenia) 0703 10 19	32,33	18,58	922,15	241,24	505,85	8 227,02
		111,63	22,50	13,88	122,90	7 743,03	1 201,38
		305,85	22,15				
1.40	Czosnek 0703 20 00	175,09	100,63	4 994,14	1 306,50	2 739,59	44 555,58
		604,56	121,86	75,17	665,61	41 934,46	6 506,41
		1 656,42	119,94				
1.50	Pory ex 0703 90 00	73,93	42,49	2 108,59	551,62	1 156,69	18 811,90
		255,25	51,45	31,74	281,03	17 705,23	2 747,08
		699,36	50,64				
1.60	Kalafior 0704 10 00	—	—	—	—	—	—
1.80	Kapusta biała i czerwona 0704 90 10	46,87	26,94	1 336,87	349,73	733,36	11 927,01
		161,83	32,62	20,12	178,18	11 225,36	1 741,69
		443,40	32,11				
1.90	Brokuły lub kalarepa (<i>Brassica oleracea</i> var. <i>italica</i>) ex 0704 90 90	—	—	—	—	—	—
		—	—	—	—	—	—
		—	—				
1.100	Kapusta pekińska ex 0704 90 90	101,11	58,11	2 883,96	754,46	1 582,03	25 729,46
		349,11	70,37	43,41	384,37	24 215,85	3 757,25
		956,53	69,26				
1.110	Salata głowiasta 0705 11 00	—	—	—	—	—	—
1.130	Marchew ex 0706 10 00	47,87	27,51	1 365,40	357,20	749,00	12 181,48
		165,29	33,32	20,55	181,98	11 464,86	1 778,85
		452,86	32,79				
1.140	Rzodkiewka ex 0706 90 90	80,59	46,32	2 298,73	601,36	1 260,99	20 508,30
		278,27	56,09	34,60	306,37	19 301,83	2 994,81
		762,43	55,21				
1.160	Groch (<i>Pisum sativum</i>) 0708 10 00	363,62	208,97	10 371,63	2 713,29	5 689,47	92 531,25
		1 255,52	253,08	156,10	1 382,31	87 087,80	13 512,25
		3 439,99	249,08				

Pozycja	Wyszczególnienie	Liczba wartości jednostkowych na 100 kg					
	Gatunki, odmiany, kod CN	EUR LTL SEK	CYP LVL GBP	CZK MTL	DKK PLN	EEK SIT	HUF SKK
1.170	Fasola						
1.170.1	— fasola (<i>Vigna</i> spp., <i>Phaseolus</i> spp.) ex 0708 20 00	120,53 416,16 1 140,22	69,27 83,89 82,56	3 437,79 51,74	899,35 458,18	1 885,84 28 866,19	30 670,48 4 478,78
1.170.2	— fasola (<i>Phaseolus</i> spp., <i>vulgaris</i> var. <i>compressus</i> Savi) ex 0708 20 00	202,00 697,47 1 910,98	116,09 140,59 138,37	5 761,65 86,72	1 507,28 767,90	3 160,61 48 379,00	51 402,94 7 506,32
1.180	Bób ex 0708 90 00	—	—	—	—	—	—
1.190	Karczochy 0709 10 00	—	—	—	—	—	—
1.200	Szparagi						
1.200.1	— zielone ex 0709 20 00	287,72 993,45 2 721,95	165,35 200,26 197,09	8 206,75 123,52	2 146,94 1 093,78	4 501,90 68 909,87	73 217,10 10 691,82
1.200.2	— pozostałe ex 0709 20 00	491,72 1 697,80 4 651,80	282,59 342,24 336,83	14 025,26 211,09	3 669,10 1 869,26	7 693,71 117 766,39	125 127,40 18 272,23
1.210	Oberżyny (bakłażany) 0709 30 00	163,50 564,53 1 546,76	93,96 113,80 112,00	4 663,51 70,19	1 220,00 621,55	2 558,22 39 158,25	41 605,85 6 075,66
1.220	Seler naciowy (<i>Apium graveolens</i> L., var. <i>dulce</i>) ex 0709 40 00	61,51 212,37 581,88	35,35 42,81 42,13	1 754,39 26,41	458,96 233,82	962,39 14 731,14	15 651,92 2 285,63
1.230	Pieprznik jadalny 0709 59 10	334,34 1 154,41 3 162,96	192,15 232,70 229,02	9 536,38 143,53	2 494,78 1 270,99	5 231,28 80 074,43	85 079,50 12 424,07
1.240	Papryka słodka 0709 60 10	179,16 618,62 1 694,95	102,97 124,70 122,73	5 110,31 76,92	1 336,89 681,09	2 803,31 42 909,87	45 591,96 6 657,75
1.250	Koper 0709 90 50	—	—	—	—	—	—
1.270	Słodkie ziemniaki, całe, świeże (przeznaczone do spożycia przez ludzi) 0714 20 10	108,61 375,02 1 027,53	62,42 75,60 74,40	3 098,01 46,63	810,46 412,90	1 699,45 26 013,17	27 639,13 4 036,11
2.10	Kasztany (<i>Castanea</i> spp.), świeże ex 0802 40 00	—	—	—	—	—	—
2.30	Ananas, świeży ex 0804 30 00	64,85 223,93 613,55	37,27 45,14 44,43	1 849,85 27,84	483,93 246,55	1 014,76 15 532,72	16 503,60 2 410,00

Pozycja	Wyszczególnienie	Liczba wartości jednostkowych na 100 kg					
	Gatunki, odmiany, kod CN	EUR LTL SEK	CYP LVL GBP	CZK MTL	DKK PLN	EEK SIT	HUF SKK
2.40	Awokado, świeże ex 0804 40 00	183,60 633,93 1 736,90	105,51 127,78 125,77	5 236,79 78,82	1 369,88 697,95	2 872,70 43 971,94	46 720,41 6 822,54
2.50	Guawa, mango, świeże ex 0804 50	—	—	—	—	—	—
2.60	Słodkie pomarańcze, świeże						
2.60.1	— krwiste i półkrwiste ex 0805 10 20	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —
2.60.2	— nawele, Naweliny, Nawelaty, Salustiany, Vernasy, Valencjany, Maltańskie, Szamutiasy, Owalisy, Trovita i Hamliny ex 0805 10 20	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —
2.60.3	— pozostałe ex 0805 10 20	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —	— — —
2.70	Mandarynki (łącznie z tangerinami i satsumas), świeże, klementynki, wilkingi i podobne hybrydy cytru- sowe, świeże						
2.70.1	— klementynki ex 0805 20 10	82,40 284,51 779,52	47,35 57,35 56,44	2 350,26 35,37	614,84 313,24	1 289,26 19 734,54	20 968,05 3 061,94
2.70.2	— monrealesy i satsumas ex 0805 20 30	131,58 454,32 1 244,79	75,62 91,58 90,13	3 753,06 56,49	981,82 500,20	2 058,78 31 513,41	33 483,16 4 889,51
2.70.3	— mandarynki i wilkingi ex 0805 20 50	55,49 191,60 524,95	31,89 38,62 38,01	1 582,75 23,82	414,06 210,95	868,23 13 289,90	14 120,59 2 062,02
2.70.4	— tangeryny i pozostałe ex 0805 20 70 ex 0805 20 90	57,91 199,95 547,84	33,28 40,30 39,67	1 651,75 24,86	432,11 220,14	906,09 13 869,30	14 736,21 2 151,91
2.85	Limy (<i>Citrus aurantifolia</i>), świeże 0805 50 90	81,87 282,67 774,47	47,05 56,98 56,08	2 335,05 35,14	610,86 311,21	1 280,92 19 606,81	20 832,34 3 042,13
2.90	Grejpfruty, świeże						
2.90.1	— białe ex 0805 40 00	65,73 226,94 621,80	37,77 45,75 45,02	1 874,73 28,22	490,44 249,86	1 028,40 15 741,59	16 725,52 2 442,41
2.90.2	— różowe ex 0805 40 00	81,29 280,68 769,03	46,72 56,58 55,68	2 318,65 34,90	606,57 309,03	1 271,92 19 469,05	20 685,97 3 020,75

Pozycja	Wyszczególnienie	Liczba wartości jednostkowych na 100 kg					
	Gatunki, odmiany, kod CN	EUR LTL SEK	CYP LVL GBP	CZK MTL	DKK PLN	EEK SIT	HUF SKK
2.100	Winogrona stołowe 0806 10 10	152,10 525,18 1 438,94	87,41 105,86 104,19	4 338,43 65,30	1 134,96 578,22	2 379,89 36 428,67	38 705,65 5 652,15
2.110	Arbuzy 0807 11 00	59,49 205,41 562,79	34,19 41,41 40,75	1 696,83 24,54	443,90 226,15	930,82 14 247,86	15 138,42 2 210,65
2.120	Melony (inne niż arbuzy)						
2.120.1	— amarillo, cuper, honey dew (w tym cantalene), onteniente, piel de sapo (w tym verde liso), rochet, tendral, futuro ex 0807 19 00	66,18 228,50 626,06	38,03 46,06 45,33	1 887,58 28,41	493,80 251,57	1 035,45 15 849,54	16 840,21 2 459,16
2.120.2	— pozostałe ex 0807 19 00	62,76 216,71 593,77	36,07 43,68 42,99	1 790,22 26,94	468,33 238,60	982,05 15 032,03	15 971,61 2 332,32
2.140	Gruszki						
2.140.1	— gruszki – Nashi (<i>Pyrus pyrifolia</i>), gruszki – Ya (<i>Pyrus bretschneideri</i>) ex 0808 20 50	— — —	— — —	— —	— —	— —	— —
2.140.2	— pozostałe ex 0808 20 50	— — —	— — —	— —	— —	— —	— —
2.150	Morele 0809 10 00	149,08 514,74 1 410,34	85,68 103,76 102,12	4 252,21 64,00	1 112,41 566,73	2 332,60 35 704,66	37 936,39 5 539,81
2.160	Wiśnie i czereśnie 0809 20 05 0809 20 95	137,39 474,39 1 299,75	78,96 95,62 94,11	3 918,77 58,98	1 025,18 522,29	2 149,69 32 904,90	34 961,63 5 105,41
2.170	Brzoskwinie 0809 30 90	121,07 418,01 1 145,32	69,58 84,26 82,93	3 453,15 51,97	903,37 460,23	1 894,26 28 995,19	30 807,54 4 498,79
2.180	Nektaryny ex 0809 30 10	132,53 457,61 1 253,79	76,17 92,24 90,78	3 780,20 56,90	988,92 503,82	2 073,67 31 741,32	33 725,32 4 924,87
2.190	Śliwki 0809 40 05	151,05 521,54 1 428,97	86,81 105,13 103,47	4 308,38 64,85	1 127,10 574,21	2 363,41 36 176,36	38 437,57 5 613,00
2.200	Truskawki i poziomki 0810 10 00	235,92 814,57 2 231,84	135,58 164,20 161,60	6 729,05 101,28	1 760,36 896,84	3 691,29 56 502,00	60 033,67 8 776,66

Pozycja	Wyszczególnienie	Liczba wartości jednostkowych na 100 kg					
	Gatunki, odmiany, kod CN	EUR LTL SEK	CYP LVL GBP	CZK MTL	DKK PLN	EEK SIT	HUF SKK
2.205	Maliny 0810 20 10	530,81	305,06	15 140,29	3 960,80	8 305,37	135 075,22
		1 832,78	369,44	227,88	2 017,87	127 128,99	19 724,90
		5 021,62	363,60				
2.210	Owoce z gatunku <i>Vaccinium myrtillus</i> 0810 40 30	978,68	562,45	27 914,89	7 302,71	15 313,01	249 044,70
		3 379,19	681,16	420,15	3 720,45	234 393,86	36 367,75
		9 258,61	670,40				
2.220	Owoce kiwi (<i>Actinidia chinensis</i> Planch.) 0810 50 00	178,63	102,66	5 095,06	1 332,90	2 794,95	45 455,98
		616,77	124,33	76,69	679,06	42 781,89	6 637,89
		1 689,89	122,36				
2.230	Granaty ex 0810 90 95	184,95	106,26	5 275,33	1 380,06	2 893,84	47 064,23
		638,60	128,73	79,40	703,09	44 295,52	6 872,74
		1 749,68	126,69				
2.240	Khakis (w tym owoce sharon) ex 0810 90 95	161,38	92,75	4 603,14	1 204,21	2 525,10	41 067,26
		557,22	112,32	69,28	613,50	38 651,35	5 997,01
		1 526,74	110,55				
2.250	Liczi (śliwki chińskie) ex 0810 90	—	—	—	—	—	—

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 400/2006**z dnia 8 marca 2006 r.****dotyczące klasyfikacji niektórych towarów w Nomenklaturze Scalonej**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 1 lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W celu zapewnienia jednolitego stosowania Nomenklatury Scalonej, załączonej do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87, koniecznym jest przyjęcie środków dotyczących klasyfikacji towarów, określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.
- (2) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 ustaliło Ogólne reguły interpretacji Nomenklatury Scalonej. Reguły te stosuje się także do każdej innej nomenklatury, całkowicie lub częściowo opartej na Nomenklaturze Scalonej, bądź takiej, która dodaje do niej jakiegokolwiek dodatkowy podpodział i która jest ustanowiona przez specyficzne postanowienia wspólnotowe w celu stosowania środków taryfowych i innych środków odnoszących się do obrotu towarowego.
- (3) Stosownie do wymienionych wyżej Ogólnych reguł, towary opisane w kolumnie 1. tabeli zamieszczonej w Załączniku do niniejszego rozporządzenia powinny być klasyfikowane do kodów CN wskazanych w kolumnie 2., na mocy uzasadnień określonych w kolumnie 3.
- (4) Właściwym jest zagwarantowanie, że wiążąca informacja taryfowa wydana przez organy celne państw członkowskich odnośnie do klasyfikacji towarów

w Nomenklaturze Scalonej, która nie jest zgodna z niniejszym rozporządzeniem, może być nadal przywoływana przez otrzymującego przez okres trzech miesięcy, zgodnie z art. 12 ust. 6 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽²⁾.

- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Kodeksu Celnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Towary opisane w kolumnie 1. tabeli zamieszczonej w Załączniku muszą być klasyfikowane w Nomenklaturze Scalonej do kodów CN wskazanych w kolumnie 2.

Artykuł 2

Wiążąca informacja taryfowa wydana przez organy celne państw członkowskich, która nie jest zgodna z niniejszym rozporządzeniem, może być nadal przywoływana przez okres trzech miesięcy, zgodnie z art. 12 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 marca 2006 r.

W imieniu Komisji

László KOVÁCS

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 256 z 7.9.1987, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 267/2006 (Dz.U. L 47 z 17.2.2006, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 117 z 4.5.2005, str. 13).

ZAŁĄCZNIK

Opis towarów	Klasyfikacja (kod CN)	Uzasadnienie
(1)	(2)	(3)
1. Zestaw pakowany do sprzedaży detalicznej składający się z: — przenośnego urządzenia do cyfrowego zapisu i odtwarzania dźwięku, zasilanego baterią, zawierającego w jednej obudowie następujące komponenty: elektroniczny system sygnalizacyjny z konwerterem cyfrowo-analogowym, pamięć flash, przyciski regulacyjne, komorę na baterie, wtyczkę USB oraz złącze do słuchawek, — odbiornika radiowego, zasilanego baterią, ze słuchawkami z kablem przyłączeniowym, — kabla USB, — CD-ROM oraz — instrukcji obsługi. Urządzenie do cyfrowego zapisu i odtwarzania dźwięku rejestruje dźwięk w formacie MP3 i może być podłączone do maszyny do automatycznego przetwarzania danych poprzez port USB w celu pobrania lub załadowania danych w formacie MP3 lub w innych formatach. Może ono także zapisywać głos. Pojemność pamięci wynosi 128 MB. Odbiornik radiowy może działać niezależnie.	8520 90 00	Klasyfikacja jest wyznaczona przez reguły 1, 3b) i 6 Ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz brzmienie kodów CN 8520 i 8520 90 00. Zasadniczy charakter całemu zestawowi nadaje urządzenie do cyfrowego zapisu i odtwarzania dźwięku.
2. Przenośne, zasilane baterią, urządzenie odbiorcze do radiofonii, połączone w tej samej obudowie z aparaturą do zapisu lub odtwarzania dźwięku. Zawiera ono następujące elementy: — pamięć flash, — mikroprocesor w postaci układów scalonych („chipów”), — system elektroniczny, włączając wzmacniacz częstotliwości akustycznych, — wyświetlacz LCD, — tuner radiowy oraz — przyciski sterujące. Mikroprocesor jest zaprogramowany do stosowania formatu MP3. Urządzenie posiada złącza stereofoniczne dla słuchawek nagłownych i dousznych oraz złącze sterowania zdalnego. Może być podłączone do maszyny do automatycznego przetwarzania danych poprzez port USB w celu pobrania lub załadowania danych w formacie MP3 lub w innych formatach. Może ono także zapisywać głos. Pojemność pamięci wynosi 128 MB.	8527 13 99	Klasyfikacja jest wyznaczona przez reguły 1 i 6 Ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz brzmienie kodów CN 8527, 8527 13 oraz 8527 13 99. Klasyfikacja oparta jest na brzmieniu pozycji 8527; aparatura odbiorcza do radiofonii, nawet połączona w tej samej obudowie z aparaturą do zapisu lub odtwarzania dźwięku.

(1)	(2)	(3)
3. Wózek golfowy z napędem silnikowym, z rurową ramą aluminiową, na kołach, z siedziskiem do użytku w czasie postoju oraz z kierownicą. Jest on kierowany przez pieszego. Układy sterowania do kierowania wózkiem golfowym umieszczone są na kierownicy. Wózek golfowy osiąga maksymalną prędkość 6,5 km/h i jest wyposażony w silnik zasilany akumulatorem o napięciu 24 V. Przeznaczony jest do przewożenia jednej torby z kijami golfowymi. (Patrz: fotografia) (*)	8704 90 00	Klasyfikacja jest wyznaczona przez reguły 1 i 6 Ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury Scalonej i brzmienie kodów CN 8704 oraz 8704 90 00. Wózek golfowy jest wyłączony z pozycji 8703, ponieważ nie może przewozić osób. Ponadto jest wyłączony z pozycji 8709, ponieważ nie jest wózkiem typu stosowanego w zakładach produkcyjnych, magazynach, portach lub lotniskach, do przewożenia towarów na niewielkie odległości. Jego wyłączne wykorzystanie jest takie, że jest to pojazd używany na polach golfowych do transportu toreb golfowych.
4. Wielofunkcyjne urządzenie pełniące następujące funkcje: — skanowanie, — drukowanie laserowe, — kopiowanie laserowe (proces pośredni). Urządzenie, wyposażone w kilka kaset podawania papieru, może reprodukować do 40 stron A4 na minutę. Urządzenie działa albo samodzielnie (jako kopiarka), albo w połączeniu z maszyną do automatycznego przetwarzania danych lub w sieci komputerowej (jako drukarka, skaner i kopiarka).	9009 12 00	Klasyfikacja jest wyznaczona przez reguły 1, 3c) i 6 Ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury Scalonej, uwagę 5E) do działu 84 oraz brzmienie kodów CN 9009 i 9009 12 00. Urządzenie to posiada kilka funkcji, z których żadnej nie uważa się za nadającą produktowi zasadniczy charakter.

(*) Fotografia ma jedynie charakter informacyjny.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 401/2006**z dnia 23 lutego 2006 r.****ustanawiające metody pobierania próbek i analizy do celów urzędowej kontroli poziomów mikotoksyn w środkach spożywczych****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 11 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 466/2001 z dnia 8 marca 2001 r. ustalające najwyższe dopuszczalne poziomy dla niektórych zanieczyszczeń w środkach spożywczych ⁽²⁾ określa najwyższy dopuszczalny poziom niektórych mikotoksyn w niektórych środkach spożywczych.
- (2) Pobieranie próbek ma istotne znaczenie dla precyzyjnego oznaczenia poziomów mikotoksyn, których rozmieszczenie w partii jest niejednorodne. A zatem należy ustalić kryteria ogólne, które powinna spełniać metoda pobierania próbek.
- (3) Należy także ustalić kryteria ogólne, które powinna spełniać metoda analizy w celu zapewnienia stosowania przez laboratoria kontrolne metod analizy o porównywalnych poziomach skuteczności.
- (4) Dyrektywa Komisji 98/53/WE z dnia 16 lipca 1998 r. ustanawiająca metody pobierania próbek oraz metody analiz do celów urzędowej kontroli poziomów niektórych substancji zanieczyszczających w środkach spożywczych ⁽³⁾ ustanawia metody pobierania próbek i kryteria skuteczności metod analizy, które należy stosować do celów urzędowej kontroli poziomów aflatoksyn w środkach spożywczych.
- (5) Dyrektywa Komisji 2002/26/WE z dnia 13 marca 2002 r. ustanawiająca metody pobierania próbek i metody analiz do celów urzędowej kontroli poziomów

ochratoksyny A w środkach spożywczych ⁽⁴⁾, dyrektywa Komisji 2003/78/WE z dnia 11 sierpnia 2003 r. ustanawiająca metody pobierania próbek i metody analiz do celów urzędowej kontroli poziomów patuliny w środkach spożywczych ⁽⁵⁾ i dyrektywa Komisji 2005/38/WE z dnia 6 czerwca 2005 r. ustanawiająca metody pobierania próbek i metody analiz do celów urzędowej kontroli poziomów toksyn *Fusarium* w środkach spożywczych ⁽⁶⁾ ustanawiają podobne metody pobierania próbek i kryteria skuteczności, odpowiednio dla ochratoksyny A, patuliny i toksyn *Fusarium*.

- (6) Do celów kontroli mikotoksyn należy, w każdym przypadku, w którym jest to możliwe, stosować tę samą metodę pobierania próbek tego samego produktu. A zatem metody pobierania próbek i kryteria skuteczności metod analizy, które należy stosować do celów urzędowej kontroli wszystkich mikotoksyn należy uregulować w jednym akcie prawnym, w celu ułatwienia ich stosowania.
- (7) Romieszczenie aflatoksyn w danej partii, w szczególności partii produktów spożywczych o częstkach dużej wielkości, takich jak figi suszone lub orzechy ziemne, jest niejednorodny. W celu uzyskania takiej samej reprezentatywności, w przypadku partii produktów spożywczych o częstkach dużej wielkości, masa próbki zbiorczej powinna być większa niż w przypadku partii produktów spożywczych o mniejszych częstkach. Ponieważ rozmieszczenie mikotoksyn w produktach przetworzonych nie jest na ogół tak niejednorodny jak w produktach zbożowych nieprzetworzonych, należy wprowadzić prostsze przepisy pobierania próbek w odniesieniu do produktów przetworzonych.
- (8) Należy zatem uchylić dyrektywy 98/53/WE, 2002/26/WE, 2003/78/WE oraz 2005/38/WE.
- (9) Właściwe jest, aby data stosowania niniejszego rozporządzenia pokrywała się z datą stosowania rozporządzenia Komisji (WE) nr 856/2005 z dnia 6 czerwca 2005 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 466/2001 w odniesieniu do toksyn *Fusarium* ⁽⁷⁾.
- (10) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

⁽¹⁾ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, str. 1; sprostowanie w Dz.U. L 191 z 28.5.2004, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 77 z 16.3.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 199/2006 (Dz.U. L 32 z 4.2.2006, str. 34).

⁽³⁾ Dz.U. L 201 z 17.7.1998, str. 93. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/43/WE (Dz.U. L 113 z 20.4.2004, str. 14).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 75 z 16.3.2002, str. 38. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/5/WE (Dz.U. L 27 z 29.1.2005, str. 38).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 203 z 12.8.2003, str. 40.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 143 z 7.6.2005, str. 18.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 143 z 7.6.2005, str. 3.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Do celów urzędowej kontroli poziomów mikotoksyn w środkach spożywczych, próbki pobierane są metodami określonymi w załączniku I.

Artykuł 2

Przygotowywanie próbek i metody analizy stosowane do celów urzędowej kontroli poziomów mikotoksyn w środkach spożywczych odpowiadają kryteriom określonym w załączniku II.

Artykuł 3

Uchyla się dyrektywy 98/53/WE, 2002/26/WE, 2003/78/WE i 2005/38/WE.

Odesłania do uchylonych dyrektyw rozumiane są jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 lutego 2006 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I ⁽¹⁾**METODY POBIERANIA PRÓBEK DO CELÓW URZĘDOWEJ KONTROLI POZIOMÓW MIKOTOKSYN W ŚRODKACH SPOŻYWCZYCH****A. PRZEPISY OGÓLNE**

Kontrole urzędowe przeprowadzane są zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 882/2004. Określone poniżej przepisy ogólne mają zastosowanie bez uszczerbku dla przepisów rozporządzenia (WE) nr 882/2004.

A.1. Cel i zakres

Próbki przeznaczone do kontroli urzędowej poziomów zawartości mikotoksyn w środkach spożywczych pobierane są metodami określonymi w niniejszym załączniku. Otrzymane w ten sposób próbki zbiorcze uważane są za reprezentatywne dla danych partii. Zgodność z najwyższymi dopuszczalnymi poziomami, ustanowionymi rozporządzeniem (WE) nr 466/2001, stwierdza się na podstawie poziomów określonych w próbkach laboratoryjnych.

A.2. Definicje

Do celów niniejszego załącznika stosuje się następujące definicje:

A.2.1. „partia” oznacza identyfikowalną ilość środka spożywczego, dostarczoną w tym samym czasie i uznaną przez urzędnika za posiadającą wspólne cechy charakterystyczne, takie jak pochodzenie, odmiana, rodzaj opakowania, pakujący, dostawca i oznakowania;

A.2.2. „podpartia” oznacza wyznaczoną część partii w celu zastosowania do niej metody pobierania próbek; każda podpartia musi być fizycznie odrębna i możliwa do zidentyfikowania;

A.2.3. „próbka pierwotna” oznacza ilość materiału pobraną z jednego miejsca partii lub podpartii;

A.2.4. „próbka zbiorcza” oznacza połączone wszystkie próbki pierwotne, pobrane z partii lub podpartii;

A.2.5. „próbka laboratoryjna” oznacza próbkę przeznaczoną do badań laboratoryjnych.

A.3. Przepisy ogólne**A.3.1. *Personel***

Próbki pobiera osoba upoważniona, wyznaczona przez państwo członkowskie.

A.3.2. *Materiał, z którego należy pobrać próbki*

W przypadku każdej partii, która ma zostać zbadana, pobieranie próbek musi zostać przeprowadzone oddzielnie. Zgodnie z przepisami szczególnymi dotyczącymi pobierania próbek dla różnych mikotoksyn, duże partie dzielone są na podpartie, z których próbki pobierane są oddzielnie.

A.3.3. *Niezbędne środki ostrożności*

Podczas pobierania i przygotowywania próbek podejmuje się środki ostrożności w celu zapobieżenia jakimkolwiek zmianom, które mogłyby:

— mieć wpływ na zawartość mikotoksyn, mieć niekorzystny wpływ na wynik oznaczenia analitycznego lub spowodować, że próbki zbiorcze staną się niereprezentatywne,

— mieć wpływ na bezpieczeństwo żywności stanowiącej partię, z których należy pobrać próbki.

Ponadto podejmuje się wszelkie środki niezbędne do zapewnienia bezpieczeństwa osób pobierających próbki.

A.3.4. *Próbki pierwotne*

W miarę możliwości próbki pierwotne pobiera się z różnych miejsc rozmieszczonych w całej partii lub podpartii. Odstąpienie od tej procedury odnotowywane jest w protokole, o którym mowa w pkt A.3.8 niniejszego załącznika I.

⁽¹⁾ Dokument zawierający wytyczne przeznaczone dla właściwych organów w sprawie kontroli zgodności z prawodawstwem UE w odniesieniu do aflatoksyn dostępny jest na stronie internetowej: http://europa.eu.int/comm/food/food/chemicalsafety/contaminants/aflatoxin_guidance_en.pdf. Dokument ten zawiera dodatkowe informacje praktyczne, ale informacje w nim zawarte podlegają przepisom niniejszego rozporządzenia.

A.3.5. Przygotowanie próbki zbiorczej

Próbkę zbiorczą tworzy się poprzez połączenie próbek pierwotnych.

A.3.6. Kontrpróbki

Kontrpróbki do celów oznaczenia, handlu (arbitrażu) i jako materiał odniesienia pobiera się ze zhomogenizowanej próbki zbiorczej, o ile nie jest to sprzeczne z przepisami państw członkowskich, dotyczącymi praw operatorów branży żywnościowej.

A.3.7. Pakowanie i transport próbek

Każda próbka umieszczana jest w czystym, chemicznie obojętnym pojemniku, zapewniającym odpowiednie zabezpieczenie przed zanieczyszczeniem i uszkodzeniem w czasie przewozu. Wszelkie niezbędne środki podejmowane są w celu zapobieżenia jakimkolwiek zmianom w składzie próbki, które mogłyby powstać w czasie transportu lub składowania.

A.3.8. Plombowanie i etykietowanie próbek

Każda pobrana do celów urzędowych próbka jest plombowana w miejscu pobrania i oznaczana zgodnie z przepisami państwa członkowskiego.

Każde pobranie próbki musi zostać zarejestrowane w celu umożliwienia jednoznacznej identyfikacji każdej partii, należy podać również datę i miejsce pobrania próbki oraz wszelkie dodatkowe informacje, które mogą być przydatne dla analityka.

A.4. Różne rodzaje partii

Artykuły spożywcze mogą być oferowane do sprzedaży luzem, w pojemnikach lub opakowaniach jednostkowych, takich jak worki, torby i opakowania do sprzedaży detalicznej. Metoda pobierania próbek może być stosowana do wszystkich form, w których dany artykuł spożywczy oferowany jest do sprzedaży.

Bez uszczerbku dla przepisów szczególnych, ustanowionych w innych punktach niniejszego załącznika, przedstawiony poniżej wzór może być stosowany jako wskazówka w odniesieniu do pobierania próbek partii produktów oferowanych do sprzedaży w opakowaniach jednostkowych, takich jak worki, torby i opakowania do sprzedaży detalicznej.

$$\text{Częstotliwość pobierania próbek (SF) } n = \frac{\text{masa partii} \times \text{masa próbki pierwotnej}}{\text{masa próbki zbiorczej} \times \text{masa opakowania jednostkowego}}$$

— masa: w kg

— częstotliwość pobierania próbek (SF): każdy n-ty worek lub torba, z których musi zostać pobrana próbka pierwotna (liczby dziesiętne należy zaokrąglić do najbliższej liczby całkowitej).

B. METODA POBIERANIA PRÓBEK ZBOŻA I PRODUKTÓW ZBOŻOWYCH

Niniejsza metoda pobierania próbek ma zastosowanie do celów urzędowej kontroli najwyższych dopuszczalnych poziomów ustanowionych dla aflatoksyny B1, sumy aflatoksyn, ochratoksyny A i toksyn *Fusarium* w zbożach i produktach zbożowych.

B.1. Masa próbki pierwotnej

Masa próbki pierwotnej wynosi około 100 gramów, o ile nie określono inaczej w niniejszej części B załącznika I.

W przypadku partii w opakowaniach do sprzedaży detalicznej masa próbki pierwotnej zależy od masy opakowania do sprzedaży detalicznej.

W przypadku opakowań do sprzedaży detalicznej o masie większej niż 100 gramów daje to próbki zbiorcze o masie większej niż 10 kg. Jeżeli masa pojedynczego opakowania do sprzedaży detalicznej jest o wiele większa niż 100 gramów, z każdego pojedynczego opakowania do sprzedaży detalicznej pobieranych jest 100 gramów jako próbka pierwotna. Ta czynność może zostać wykonana w czasie pobierania próbek lub w laboratorium. Jednakże w przypadkach, w których zastosowanie takiej metody pobierania próbek doprowadziłoby do wystąpienia nieakceptowalnych konsekwencji handlowych, będących następstwem uszkodzenia partii (ze względu na formy opakowań, środki transportu itp.) możliwe jest zastosowanie alternatywnej metody pobierania próbek. Przykładowo, w przypadku gdy produkt o znacznej wartości oferowany jest w opakowaniach do sprzedaży detalicznej o masie 500 gramów lub 1 kg, próbka zbiorcza może zostać uzyskana poprzez połączenie x próbek pierwotnych, gdzie x jest liczbą mniejszą niż liczba określona w tabelach 1 i 2, pod warunkiem że masa próbki zbiorczej jest równa wymaganej masie próbki zbiorczej, określonej w tabelach 1 i 2.

W przypadku gdy masa opakowania do sprzedaży detalicznej jest mniejsza niż 100 gramów, a różnica nie jest zbyt duża, jedno opakowanie do sprzedaży detalicznej uważane jest za jedną próbkę pierwotną, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie mniejszej niż 10 kg. W przypadku gdy masa opakowania do sprzedaży detalicznej jest o wiele mniejsza niż 100 gramów, próbka pierwotna składa się z dwóch lub większej liczby takich opakowań, gdzie, na ile to jest możliwe, masa tak pobranej próbki pierwotnej zbliżona jest do 100 gramów.

B.2. Ogólne zasady pobierania próbek zboża i produktów zbożowych

Tabela 1

Dzielenie partii na podpartie w zależności od rodzaju produktu i masy partii

Rodzaj produktu	Masa partii (w tonach)	Masa lub liczba podpartii	Liczba próbek pierwotnych	Masa próbki zbiorczej (w kg)
Zboża i produkty zbożowe	$\geq 1\,500$	500 ton	100	10
	> 300 i $< 1\,500$	3 podpartie	100	10
	≥ 50 i ≤ 300	100 ton	100	10
	< 50	—	3–100 (*)	1–10

(*) W zależności od masy partii – patrz tabela 2.

B.3. Metoda pobierania próbek zboża i produktów zbożowych w przypadku partii 50 ton

- Pod warunkiem że fizyczne wyodrębnienie poszczególnych podpartii jest możliwe, każda partia dzielona jest na podpartie, zgodnie z zasadami określonymi w tabeli 1. Biorąc pod uwagę, że nie zawsze masa partii jest dokładną wielokrotnością masy podpartii, masa podpartii może być większa niż masa partii o nie więcej niż 20 %. W przypadku gdy fizyczny podział partii na podpartie nie jest możliwy, pobieranych jest co najmniej 100 próbek pierwotnych.
- Probki pobierane są z każdej podpartii oddzielnie.
- Liczba próbek pierwotnych: 100. Masa próbki zbiorczej = 10 kg.
- Jeżeli zastosowanie metody pobierania próbek, określonej w niniejszym punkcie, nie jest możliwe ze względu na wystąpienie nieakceptowalnych konsekwencji handlowych, będących następstwem uszkodzenia partii (ze względu na formy opakowań, środki transportu itp.), możliwe jest zastosowanie alternatywnej metody pobierania próbek, pod warunkiem że jest ona możliwie jak najbardziej reprezentatywna, w pełni opisana i udokumentowana. Alternatywna metoda pobierania próbek może również zostać zastosowana w przypadkach, w których zastosowanie metody pobierania próbek, o której mowa powyżej, jest praktycznie niemożliwe. Jest tak np. w przypadkach, w których duże partie zboża składowane są w magazynach lub kiedy zboże składowane jest w silosach ⁽¹⁾.

B.4. Metoda pobierania próbek zboża i produktów zbożowych w przypadku partii < 50 ton

W przypadku partii zbóż i produktów zbożowych o masie mniejszej niż 50 ton zastosowanie ma plan pobierania próbek przewidujący pobranie od 10 do 100 próbek pierwotnych, w zależności od masy partii, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie od 1 do 10 kg. W przypadku bardzo małych partii (0,5 tony) może zostać pobrana mniejsza liczba próbek pierwotnych, ale w takim przypadku próbka zbiorcza łącząca wszystkie próbki pierwotne musi mieć masę nie mniejszą niż 1 kg.

Wartości określone w tabeli 2 mogą zostać wykorzystane do ustalenia liczby próbek pierwotnych, które należy pobrać.

Tabela 2

Liczba próbek pierwotnych, które należy pobrać w zależności od masy partii zbóż i produktów zbożowych

Masa partii (w tonach)	Liczba próbek pierwotnych	Masa próbki zbiorczej (w kg)
$\leq 0,05$	3	1
$> 0,05$ – $\leq 0,5$	5	1
$> 0,5$ – ≤ 1	10	1
> 1 – ≤ 3	20	2
> 3 – ≤ 10	40	4
> 10 – ≤ 20	60	6
> 20 – ≤ 50	100	10

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie pobierania próbek z takich partii zostaną określone w odpowiednim dokumencie, który będzie dostępny od dnia 1 lipca 2006 r. na stronie internetowej: http://europa.eu.int/comm/food/food/chemicalsafety/contaminants/index_en.htm

B.5. Pobieranie próbek na etapie sprzedaży detalicznej

Na etapie sprzedaży detalicznej próbki środków spożywczych pobierane są w miarę możliwości zgodnie z zasadami określonymi w niniejszej części B załącznika I.

W przypadku gdy nie jest to możliwe, można zastosować alternatywną metodę pobierania próbek na etapie sprzedaży detalicznej pod warunkiem, że gwarantuje ona, że próbka zbiorcza jest dostatecznie reprezentatywna dla partii, z której pobierane są próbki, w pełni opisana i udokumentowana. W każdym przypadku próbka zbiorcza musi mieć masę co najmniej 1 kg ⁽¹⁾.

B.6. Przyjęcie partii lub podpartii

- przyjęcie, jeżeli próbka laboratoryjna nie przekracza najwyższego dopuszczalnego poziomu, uwzględniając poprawkę na odzysk i niepewność pomiaru,
- odrzucenie, jeżeli próbka laboratoryjna przekracza najwyższy dopuszczalny poziom, ponad uzasadnioną wątpliwość, uwzględniając poprawkę na odzysk i niepewność pomiaru.

C. METODA POBIERANIA PRÓBEK OWOCÓW SUSZONYCH, W TYM SUSZONYCH WINOGRON I PRODUKTÓW POCHODNYCH, Z WYJĄTKIEM FIG SUSZONYCH

Niniejsza metoda pobierania próbek ma zastosowanie do celów kontroli urzędowej najwyższych dopuszczalnych poziomów ustanowionych dla:

- aflatoksyny B1 i sumy aflatoksyn w owocach suszonych, z wyjątkiem fig suszonych, i
- ochratoksyny A w suszonych winogronach (koryntkach, rodzynkach i sułtankach).

C.1. Masa próbki pierwotnej

Masa próbki pierwotnej wynosi około 100 gramów, o ile nie określono inaczej w niniejszej części C załącznika I.

W przypadku partii w opakowaniach do sprzedaży detalicznej masa próbki pierwotnej zależy od masy opakowania do sprzedaży detalicznej.

W przypadku opakowań do sprzedaży detalicznej o masie większej niż 100 gramów daje to próbki zbiorcze o masie większej niż 10 kg. Jeżeli masa pojedynczego opakowania do sprzedaży detalicznej jest o wiele większa niż 100 gramów, z każdego pojedynczego opakowania do sprzedaży detalicznej pobieranych jest 100 gramów jako próbka pierwotna. Ta czynność może zostać wykonana w czasie pobierania próbek lub w laboratorium. Jednakże w przypadkach gdy zastosowanie takiej metody pobierania próbek doprowadziłoby do wystąpienia nieakceptowalnych konsekwencji handlowych, będących następstwem uszkodzenia partii (ze względu na formy opakowań, środki transportu itp.), możliwe jest zastosowanie alternatywnej metody pobierania próbek. Przykładowo, w przypadku gdy sprzedawany jest produkt o znacznej wartości w opakowaniach do sprzedaży detalicznej o masie 500 gramów lub 1 kg, próbka zbiorcza może zostać uzyskana poprzez połączenie $\times$ próbek pierwotnych, gdzie $\times$ jest liczbą mniejszą niż liczba określona w tabelach 1 i 2, pod warunkiem że masa próbki zbiorczej odpowiada wymaganej masie próbki zbiorczej, określonej w tabelach 1 i 2.

W przypadku gdy masa opakowania do sprzedaży detalicznej jest mniejsza niż 100 gramów, a różnica nie jest zbyt duża, jedno opakowanie do sprzedaży detalicznej uważane jest za jedną próbkę pierwotną, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie mniejszej niż 10 kg. W przypadku gdy masa opakowania do sprzedaży detalicznej jest o wiele mniejsza niż 100 gramów, próbka pierwotna składa się z dwóch lub większej liczby takich opakowań, gdzie, na ile to jest możliwe, masa tak pobranej próbki pierwotnej zbliżona jest do 100 gramów.

C.2. Ogólne zasady pobierania próbek owoców suszonych, z wyjątkiem fig

Tabela 1

Podział partii na podpartie w zależności od rodzaju produktu i masy partii

Artykuł spożywczy	Masa partii (w tonach)	Masa lub liczba podpartii	Liczba próbek pierwotnych	Masa próbki zbiorczej (w kg)
Owoce suszone	≥ 15	15–30 ton	100	10
	< 15	—	10–100 (*)	1–10

(*) W zależności od masy partii – patrz tabela 2 niniejszej części niniejszego załącznika.

⁽¹⁾ W przypadku gdy część, z której należy pobrać próbki, jest tak mała, że niemożliwe jest uzyskanie próbki zbiorczej o masie 1 kg, masa próbki zbiorczej może być mniejsza niż 1 kg.

C.3. Metoda pobierania próbek owoców suszonych (partie 15 ton), z wyjątkiem fig

- Pod warunkiem że fizyczne wyodrębnienie poszczególnych podpartii jest możliwe, każda partia dzielona jest na podpartie, zgodnie z zasadami określonymi w tabeli 1. Biorąc pod uwagę, że nie zawsze masa partii jest dokładną wielokrotnością masy podpartii, masa podpartii może być większa niż masa partii o nie więcej niż 20 %.
- Próbkę pobierane są z każdej podpartii oddzielnie.
- Liczba próbek pierwotnych: 100. Masa próbki zbiorczej = 10 kg.
- Jeżeli zastosowanie metody pobierania próbek, określonej w niniejszym punkcie, nie jest możliwe ze względu na wystąpienie nieakceptowalnych konsekwencji handlowych, będących następstwem uszkodzenia partii (ze względu na formy opakowań, środki transportu itp.), można zastosować alternatywną metodę pobierania próbek pod warunkiem, że jest ona możliwie jak najbardziej reprezentatywna, w pełni opisana i udokumentowana.

C.4. Metoda pobierania próbek owoców suszonych (partie < 15 ton), z wyjątkiem fig

W przypadku partii owoców suszonych, z wyjątkiem fig, o masie mniejszej niż 15 ton, zastosowanie ma plan pobierania próbek przewidujący pobranie od 10 do 100 próbek pierwotnych, w zależności od masy partii, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie od 1 do 10 kg.

Wartości określone w tabeli 2 mogą zostać wykorzystane do ustalenia liczby próbek pierwotnych, które należy pobrać.

Tabela 2

Liczba próbek pierwotnych, które należy pobrać w zależności od masy partii owoców suszonych

Masa partii (w tonach)	Liczba próbek pierwotnych	Masa próbki zbiorczej (w kg)
≤ 0,1	10	1
> 0,1–≤ 0,2	15	1,5
> 0,2–≤ 0,5	20	2
> 0,5–≤ 1,0	30	3
> 1,0–≤ 2,0	40	4
> 2,0–≤ 5,0	60	6
> 5,0–≤ 10,0	80	8
> 10,0–≤ 15,0	100	10

C.5. Pobieranie próbek na etapie sprzedaży detalicznej

Na etapie sprzedaży detalicznej próbki pobierane są w miarę możliwości zgodnie z zasadami określonymi w niniejszej części załącznika I.

W przypadku gdy nie jest to możliwe, można zastosować inną, alternatywną metodę pobierania próbek na etapie sprzedaży detalicznej pod warunkiem, że gwarantuje ona, że próbka zbiorcza jest dostatecznie reprezentatywna dla partii, z której pobierane są próbki oraz jest w pełni opisana i udokumentowana. W każdym przypadku próbka zbiorcza musi mieć masę co najmniej 1 kg ⁽¹⁾.

C.6. Przepisy szczególne dotyczące pobierania próbek owoców suszonych z wyjątkiem fig suszonych oferowanych do sprzedaży w opakowaniach próżniowych

W przypadku partii o masie równej lub większej niż 15 ton pobieranych jest co najmniej 25 próbek pierwotnych, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie 10 kg, a w przypadku partii o masie mniejszej niż 15 ton, pobieranych jest x próbek pierwotnych, gdzie x jest liczbą równą 25 % liczby określonej w tabeli 2, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie proporcjonalnej do masy partii, z której pobierane są próbki (patrz: tabela 2).

⁽¹⁾ W przypadku gdy część, z której należy pobrać próbki, jest tak mała, że uzyskanie próbki zbiorczej o masie 1 kg nie jest możliwe, masa próbki zbiorczej może być mniejsza niż 1 kg.

C.7. Przyjęcie partii lub podpartii

- przyjęcie, jeżeli próbka laboratoryjna nie przekracza najwyższego dopuszczalnego poziomu, uwzględniając poprawkę na odzysk i niepewność pomiaru,
- odrzucenie, jeżeli próbka laboratoryjna przekracza najwyższy dopuszczalny poziom, ponad uzasadnioną wątpliwość, uwzględniając poprawkę na odzysk i niepewność pomiaru.

D. METODA POBIERANIA PRÓBEK FIG SUSZONYCH, ORZECHÓW ZIEMNYCH I ORZECHÓW

Niniejsza metoda pobierania próbek ma zastosowanie do celów urzędowej kontroli najwyższych dopuszczalnych poziomów ustanowionych dla aflatoksyny B1 i sumy aflatoksyn w figach suszonych, orzechach ziemnych i orzechach.

D.1. Masa próbki pierwotnej

Masa próbki pierwotnej wynosi około 300 gramów, o ile nie określono inaczej w niniejszej części D załącznika I.

W przypadku partii w opakowaniach do sprzedaży detalicznej, masa próbki pierwotnej zależy od masy opakowania do sprzedaży detalicznej.

W przypadku opakowań do sprzedaży detalicznej o masie większej niż 300 gramów daje to w wyniku próbki zbiorcze o masie większej niż 30 kg. Jeżeli masa pojedynczego opakowania do sprzedaży detalicznej jest o wiele większa niż 300 gramów, z każdego pojedynczego opakowania do sprzedaży detalicznej pobieranych jest 300 gramów jako próbka pierwotna. Ta czynność może zostać wykonana w czasie pobierania próbek lub w laboratorium. Jednakże w przypadkach, w których zastosowanie takiej metody pobierania próbek doprowadziłoby do wystąpienia nieakceptowalnych konsekwencji handlowych, będących następstwem uszkodzenia partii (ze względu na formy opakowań, środki transportu itp.), możliwe jest zastosowanie alternatywnej metody pobierania próbek. Przykładowo, w przypadku gdy produkt o znacznej wartości oferowany jest w opakowaniach do sprzedaży detalicznej o masie 500 gramów lub 1 kg, próbka zbiorcza może zostać uzyskana poprzez połączenie $\times$ próbek pierwotnych, gdzie $\times$ jest liczbą mniejszą niż liczba określona w tabelach 1, 2 i 3, pod warunkiem że masa próbki zbiorczej odpowiada wymaganej masie próbki zbiorczej, określonej w tabelach 1, 2 i 3.

W przypadku gdy masa opakowania do sprzedaży detalicznej jest mniejsza niż 300 gramów, a różnica nie jest zbyt duża, jedno opakowanie do sprzedaży detalicznej uważane jest za jedną próbkę pierwotną, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie mniejszej niż 30 kg. W przypadku gdy masa opakowania do sprzedaży detalicznej jest o wiele mniejsza niż 300 gramów, próbka pierwotna składa się z dwóch lub większej liczby takich opakowań, gdzie, na ile to jest możliwe, masa tak pobranej próbki pierwotnej zbliżona jest do 300 gramów.

D.2. Ogólne zasady pobierania próbek fig suszonych, orzechów ziemnych i orzechów

Tabela 1

Podział partii na podpartie w zależności od rodzaju produktu i masy partii

Artykuł spożywczy	Masa partii (w tonach)	Masa lub liczba podpartii	Liczba próbek pierwotnych	Masa próbki zbiorczej (w kg)
Figi suszone	≥ 15	15–30 ton	100	30
	< 15	—	10–100 (*)	≤ 30
Orzechy ziemne, pistacje, orzechy brazylijskie i inne orzechy	≥ 500	100 ton	100	30
	> 125 i < 500	5 podpartii	100	30
	≥ 15 i ≤ 125	25 ton	100	30
	< 15	—	10–100 (*)	≤ 30

(*) W zależności od masy partii – patrz tabela 2 niniejszej części niniejszego załącznika.

D.3. Metoda pobierania próbek fig suszonych, orzechów ziemnych i orzechów (partie 15 ton)

- Pod warunkiem że fizyczne wyodrębnienie poszczególnych podpartii jest możliwe, każda partia dzielona jest na podpartie, zgodnie z zasadami określonymi w tabeli 1. Biorąc pod uwagę, że nie zawsze masa partii jest dokładną wielokrotnością masy podpartii, masa podpartii może być większa niż masa partii o nie więcej niż 20 %.

- Próbkę pobierane są z każdej partii oddzielnie.
- Liczba próbek pierwotnych: 100.
- Masa próbki zbiorczej = 30 kg, które należy wymieszać i podzielić na trzy równe próbki laboratoryjne o masie 10 kg przed rozdrobnieniem (ten podział na trzy próbki laboratoryjne nie jest konieczny w przypadku orzechów ziemnych i orzechów poddawanych dalszemu sortowaniu lub innej obróbce fizycznej i dostępności sprzętu umożliwiającego homogenizację próbki o masie 30 kg).
- Każda próbka laboratoryjna o masie 10 kg jest oddzielnie drobno rozdrobniona i dokładnie mieszana w celu uzyskania pełnej homogenności, zgodnie z przepisami ustanowionymi w załączniku II.
- Jeżeli zastosowanie metody pobierania próbek określonej powyżej nie jest możliwe ze względu na wystąpienie nieakceptowalnych konsekwencji handlowych, będących następstwem uszkodzenia partii (ze względu na formy opakowań, środki transportu itp.), można zastosować alternatywną metodę pobierania próbek, pod warunkiem że jest ona możliwie jak najbardziej reprezentatywna, w pełni opisana i udokumentowana.

D.4. Metoda pobierania próbek fig suszonych, orzechów ziemnych i orzechów (partie < 15 ton)

Liczba próbek pierwotnych, które należy pobrać zależy od masy partii, przy czym należy ich pobrać co najmniej 10 i co najwyżej 100.

Wartości określone w tabeli 2 mogą zostać wykorzystane do ustalenia liczby próbek pierwotnych, które należy pobrać.

Tabela 2

Liczba próbek pierwotnych, które należy pobrać w zależności od masy partii i liczby próbek laboratoryjnych pobieranych z próbki zbiorczej

Masa partii (w tonach)	Liczba próbek pierwotnych	Masa próbki zbiorczej (w kg) (w przypadku opakowań do sprzedaży detalicznej, masa próbki zbiorczej może być inna – patrz pkt D.1)	Liczba próbek laboratoryjnych pobranych z próbki zbiorczej
≤ 0,1	10	3	1 (bez podziału)
> 0,1–≤ 0,2	15	4,5	1 (bez podziału)
> 0,2–≤ 0,5	20	6	1 (bez podziału)
> 0,5–≤ 1,0	30	9 (– < 12 kg)	1 (bez podziału)
> 1,0–≤ 2,0	40	12	2
> 2,0–≤ 5,0	60	18 (– < 24 kg)	2
> 5,0–≤ 10,0	80	24	3
> 10,0–≤ 15,0	100	30	3

- Masa próbki zbiorczej ≤ 30 kg, które należy wymieszać i podzielić na dwie lub trzy równe próbki laboratoryjne o masie ≤ 10 kg przed zmieleniem (ten podział na dwie lub trzy próbki laboratoryjne nie jest konieczny w przypadku fig suszonych, orzechów ziemnych i orzechów poddawanych dalszemu sortowaniu lub innej obróbce fizycznej i dostępności sprzętu umożliwiającego homogenizację próbki o masie do 30 kg).

W przypadkach gdy masa próbki zbiorczej jest mniejsza niż 30 kg, próbka zbiorcza dzielona jest na próbki laboratoryjne zgodnie z następującymi zasadami:

- < 12 kg: bez podziału na próbki laboratoryjne,
- ≥ 12 – < 24 kg: z podziałem na dwie próbki laboratoryjne,
- 24 kg: z podziałem na trzy próbki laboratoryjne.

- Każda próbka laboratoryjna jest oddzielnie drobno rozdrobniona i dokładnie mieszana w celu uzyskania pełnej homogenizacji, zgodnie z zasadami określonymi w załączniku II.
- Jeżeli zastosowanie metody pobierania próbek określonej powyżej nie jest możliwe ze względu na wystąpienie nieakceptowalnych konsekwencji handlowych, będących następstwem uszkodzenia partii (ze względu na formy opakowań, środki transportu itp.), można zastosować alternatywną metodę pobierania próbek, pod warunkiem że jest ona możliwie jak najbardziej reprezentatywna, w pełni opisana i udokumentowana.

D.5. Metoda pobierania próbek produktów pochodnych i wieloskładnikowych produktów spożywczych

D.5.1. *Produkty pochodne o cząstkach o bardzo małej masie, tzn. mąka, masło orzechowe (jednorodny rozkład zanieczyszczenia aflatoksyną)*

- Liczba próbek pierwotnych: 100; w przypadku partii o masie mniejszej niż 50 ton pobieranych jest od 10 do 100 próbek pierwotnych, w zależności od masy partii (patrz tabela 3).

Tabela 3

Liczba próbek pierwotnych, które należy pobrać w zależności od masy partii

Masa partii (w tonach)	Liczba próbek pierwotnych	Masa próbki zbiorczej (w kg)
≤ 1	10	1
> 1–≤ 3	20	2
> 3–≤ 10	40	4
> 10–≤ 20	60	6
> 20–≤ 50	100	10

- Masa próbki pierwotnej wynosi około 100 gramów. W przypadku partii w opakowaniach do sprzedaży detalicznej, masa próbki pierwotnej zależy od masy opakowania do sprzedaży detalicznej.
- Masa próbki zbiorczej = 1–10 kg, dostatecznie dobrze wymieszane.

D.5.2. *Inne produkty pochodne o cząstkach stosunkowo dużych rozmiarów (niejednorodny rozkład zanieczyszczenia aflatoksyną)*

Zasady pobierania próbek i przyjęcia są takie same jak w przypadku fig suszonych, orzechów ziemnych i orzechów (D.3 i D.4).

D.6. Pobieranie próbek na etapie sprzedaży detalicznej

Na etapie sprzedaży detalicznej próbki pobierane są w miarę możliwości zgodnie z zasadami określonymi w niniejszej części załącznika I.

W przypadku gdy nie jest to możliwe, można zastosować inne skuteczne metody pobierania próbek na etapie sprzedaży detalicznej, pod warunkiem że gwarantują one uzyskanie próbki zbiorczej, która jest dostatecznie reprezentatywna dla partii, są w pełni opisane i udokumentowane. W każdym przypadku próbka zbiorcza musi mieć masę co najmniej 1 kg ⁽¹⁾.

D.7. Szczególna metoda pobierania próbek orzechów ziemnych, orzechów, fig suszonych i produktów pochodnych oferowanych do sprzedaży w opakowaniach próżniowych

D.7.1. *Pistacje, orzechy ziemne, orzechy brazylijskie i figi suszone*

W przypadku partii o masie równej lub większej niż 15 ton pobieranych jest co najmniej 50 próbek pierwotnych, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie 30 kg, a w przypadku partii o masie mniejszej niż 15 ton pobieranych jest × próbek pierwotnych, gdzie × jest liczbą równą 50 % liczby określonej w tabeli 2, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie proporcjonalnej do masy partii, z której pobierane są próbki (patrz tabela 2).

D.7.2. *Orzechy inne niż pistacje i orzechy brazylijskie*

W przypadku partii o masie równej lub większej niż 15 ton pobieranych jest co najmniej 25 próbek pierwotnych, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie 30 kg, a w przypadku partii o masie mniejszej niż 15 ton pobieranych jest × próbek pierwotnych, gdzie × jest liczbą równą 25 % liczby określonej w tabeli 2, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie równej masie partii, z której pobierane są próbki (patrz tabela 2).

⁽¹⁾ W przypadku gdy część, z której należy pobrać próbki, jest tak mała, że uzyskanie próbki zbiorczej o masie 1 kg nie jest możliwe, masa próbki zbiorczej może być mniejsza niż 1 kg.

D.7.3. Produkty pochodne orzechów fig i orzechów ziemnych o cząstkach małych rozmiarów

W przypadku partii o masie równej lub większej niż 50 ton pobieranych jest co najmniej 25 próbek pierwotnych, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie 10 kg, a w przypadku partii o masie mniejszej niż 50 ton pobieranych jest $\times$ próbek pierwotnych, gdzie $\times$ jest liczbą równą 25 % liczby określonej w tabeli 3, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie proporcjonalnej do masy partii, z której pobierane są próbki (patrz tabela 3).

D.8. Przyjęcie partii lub podpartii

- W przypadku fig suszonych, orzechów ziemnych i orzechów poddanych sortowaniu lub innej obróbce fizycznej:
 - przyjęcie, jeżeli próbka zbiorcza lub średnia próbek laboratoryjnych nie przekracza najwyższego dopuszczalnego poziomu, uwzględniając poprawkę na odzysk i niepewność pomiaru,
 - odrzucenie, jeżeli próbka zbiorcza lub średnia próbek laboratoryjnych przekracza najwyższy dopuszczalny poziom, ponad uzasadnioną wątpliwość, uwzględniając poprawkę na odzysk i niepewność pomiaru.
- W przypadku fig suszonych, orzechów ziemnych i orzechów przeznaczonych do bezpośredniego spożycia przez ludzi:
 - przyjęcie, jeżeli żadna próbka laboratoryjna nie przekracza najwyższego dopuszczalnego poziomu, uwzględniając poprawkę na odzysk i niepewność pomiaru,
 - odrzucenie, jeżeli jedna lub większa liczba próbek laboratoryjnych przekracza najwyższy dopuszczalny poziom, ponad uzasadnioną wątpliwość, uwzględniając poprawkę na odzysk i niepewność pomiaru.
- W przypadkach, w których, masa próbki zbiorczej wynosi 12 kg lub mniej:
 - przyjęcie, jeżeli próbka laboratoryjna nie przekracza najwyższego dopuszczalnego poziomu, uwzględniając poprawkę na odzysk i niepewność pomiaru,
 - odrzucenie, jeżeli próbka laboratoryjna przekracza najwyższy dopuszczalny poziom, ponad uzasadnioną wątpliwość, uwzględniając poprawkę na odzysk i niepewność pomiaru.

E. METODA POBIERANIA PRÓBEK PRZYPRAW

Niniejsza metoda pobierania próbek ma zastosowanie do celów urzędowej kontroli najwyższych dopuszczalnych poziomów ustanowionych dla aflatoksyny B1 i sumy aflatoksyn w przyprawach.

E.1. Masa próbki pierwotnej

Masa próbki pierwotnej wynosi około 100 gramów, o ile nie określono inaczej w niniejszej części E załącznika I.

W przypadku partii w opakowaniach do sprzedaży detalicznej masa próbki pierwotnej zależy od masy opakowania do sprzedaży detalicznej.

W przypadku opakowań do sprzedaży detalicznej o masie większej niż 100 gramów daje to próbki zbiorcze o masie większej niż 10 kg. Jeżeli masa pojedynczego opakowania do sprzedaży detalicznej jest o wiele większa niż 100 gramów, z każdego pojedynczego opakowania do sprzedaży detalicznej pobieranych jest 100 gramów jako próbka pierwotna. Ta czynność może zostać wykonana w czasie pobierania próbek lub w laboratorium. Jednakże w przypadkach gdy zastosowanie takiej metody pobierania próbek doprowadziłoby do wystąpienia nieakceptowalnych konsekwencji handlowych, będących następstwem uszkodzenia partii (ze względu na formy opakowań, środki transportu itp.), można zastosować alternatywną metodę pobierania próbek. Przykładowo, w przypadku gdy produkt o znacznej wartości oferowany jest w opakowaniach do sprzedaży detalicznej o masie 500 gramów lub 1 kg, próbka zbiorcza może zostać uzyskana poprzez połączenie $\times$ próbek pierwotnych, gdzie $\times$ jest liczbą mniejszą niż liczba określona w tabelach 1 i 2, pod warunkiem że masa próbki zbiorczej odpowiada wymaganej masie próbki zbiorczej, określonej w tabelach 1 i 2.

W przypadku gdy masa opakowania do sprzedaży detalicznej jest mniejsza niż 100 gramów, a różnica nie jest zbyt duża, jedno opakowanie do sprzedaży detalicznej uważane jest za jedną próbkę pierwotną, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie mniejszej niż 10 kg. W przypadku gdy masa opakowania do sprzedaży detalicznej jest o wiele mniejsza niż 100 gramów, próbka pierwotna składa się z dwóch lub większej liczby takich opakowań, gdzie, na ile to jest możliwe, masa tak pobranej próbki pierwotnej zbliżona jest do 100 gramów.

E.2. Ogólne zasady pobierania próbek przypraw

Tabela 1

Podział partii na podpartie w zależności od rodzaju produktu i masy partii

Artykuł spożywczy	Masa partii (w tonach)	Masa lub liczba podpartii	Liczba próbek pierwotnych	Masa próbki zbiorczej (w kg)
Przyprawy	≥ 15	25 ton	100	10
	< 15	—	5–100 (*)	0,5–10

(*) W zależności od masy partii – patrz tabela 2 niniejszej części niniejszego załącznika.

E.3. Metoda pobierania próbek przypraw (partie 15 ton)

- Pod warunkiem że fizyczne wyodrębnienie poszczególnych podpartii jest możliwe, każda partia dzielona jest na podpartie, zgodnie z zasadami określonymi w tabeli 1. Biorąc pod uwagę, że nie zawsze masa partii jest dokładną wielokrotnością masy podpartii, masa podpartii może być większa niż masa partii o nie więcej niż 20 %.
- Probki pobierane są z każdej podpartii oddzielnie.
- Liczba próbek pierwotnych: 100. Masa próbki zbiorczej = 10 kg.
- Jeżeli zastosowanie metody pobierania próbek określonej powyżej nie jest możliwe ze względu na wystąpienie nieakceptowalnych konsekwencji handlowych, będących następstwem uszkodzenia partii (ze względu na formy opakowań, środki transportu itp.), można zastosować alternatywną metodę pobierania próbek, pod warunkiem że jest ona możliwie jak najbardziej reprezentatywna, w pełni opisana i udokumentowana.

E.4. Metoda pobierania próbek przypraw (partie < 15 ton)

W przypadku partii przypraw korzennych o masie mniejszej niż 15 ton zastosowanie ma plan pobierania próbek przewidujący pobranie od 5 do 100 próbek pierwotnych, w zależności od masy partii, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie od 0,5 do 10 kg.

Wartości określone w tabeli 2 mogą zostać wykorzystane do ustalenia liczby próbek pierwotnych, które należy pobrać.

Tabela 2

Liczba próbek pierwotnych, które należy pobrać w zależności od masy partii przypraw korzennych

Masa partii (w tonach)	Liczba próbek pierwotnych	Masa próbki zbiorczej (w kg)
≤ 0,01	5	0,5
> 0,01–≤ 0,1	10	1
> 0,1–≤ 0,2	15	1,5
> 0,2–≤ 0,5	20	2
> 0,5–≤ 1,0	30	3
> 1,0–≤ 2,0	40	4
> 2,0–≤ 5,0	60	6
> 5,0–≤ 10,0	80	8
> 10,0–≤ 15,0	100	10

E.5. Pobieranie próbek na etapie sprzedaży detalicznej

Na etapie sprzedaży detalicznej próbki pobierane są w miarę możliwości zgodnie z zasadami określonymi w niniejszej części załącznika I.

W przypadku gdy nie jest to możliwe, można zastosować alternatywną metodę pobierania próbek na etapie sprzedaży detalicznej pod warunkiem, że gwarantuje ona uzyskanie próbki zbiorczej, która jest dostatecznie reprezentatywna dla partii, z której pobierane są próbki, jest w pełni opisana i udokumentowana. W każdym przypadku próbka zbiorcza musi mieć masę co najmniej 0,5 kg ⁽¹⁾.

E.6. Szczególna metoda pobierania próbek przypraw oferowanych do sprzedaży w opakowaniach próżniowych

W przypadku partii o masie równej lub większej niż 15 ton pobieranych jest co najmniej 25 próbek pierwotnych, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie 10 kg, a w przypadku partii o masie mniejszej niż 15 ton pobieranych jest $\times$ próbek pierwotnych, gdzie $\times$ jest liczbą równą 25 % liczby określonej w tabeli 2, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie proporcjonalnej do masy partii, z której pobierane są próbki (patrz tabela 2).

E.7. Przyjęcie partii lub podpartii

- przyjęcie, jeżeli próbka laboratoryjna nie przekracza najwyższego dopuszczalnego poziomu, uwzględniając poprawkę na odzysk i niepewność pomiaru,
- odrzucenie, jeżeli próbka laboratoryjna przekracza najwyższy dopuszczalny poziom, ponad uzasadnioną wątpliwość, uwzględniając poprawkę na odzysk i niepewność pomiaru.

F. METODA POBIERANIA PRÓBEK MLEKA I PRZETWORÓW MLECZNYCH; PREPARATÓW DO POCZĄTKOWEGO ŻYWIENIA NIEMOWLĄT I PREPARATÓW DO DALSZEGO ŻYWIENIA NIEMOWLĄT, W TYM MLEKA DO POCZĄTKOWEGO ŻYWIENIA NIEMOWLĄT I MLEKA DO DALSZEGO ŻYWIENIA NIEMOWLĄT

Niniejsza metoda pobierania próbek ma zastosowanie do celów urzędowej kontroli najwyższych dopuszczalnych poziomów ustanowionych dla aflatoksyny M1 w mleku i przetworach mlecznych, a także w preparatach do początkowego żywienia niemowląt i preparatach do dalszego żywienia niemowląt, w tym w mleku do początkowego żywienia niemowląt i w mleku do dalszego żywienia niemowląt, a także w dietetycznych środkach spożywczych (mleku i przetworach mlecznych) specjalnego przeznaczenia medycznego, przeznaczonych szczególnie dla niemowląt.

F.1. Metoda pobierania próbek mleka, przetworów mlecznych, preparatów dla niemowląt i preparatów pochodnych, w tym mleka dla niemowląt i mleka pochodnego

Masa próbki zbiorczej wynosi co najmniej 1 kg lub 1 litr, z wyjątkiem przypadków gdy nie jest to możliwe, np. gdy próbkę stanowi jedna butelka.

Najmniejszą liczbę próbek pierwotnych, które należy pobrać z partii, określa tabela 1. Określona liczba próbek pierwotnych zależy od formy wprowadzenia produktu na rynek. W przypadku produktów płynnych luzem partia jest dokładnie mieszana, w zakresie, w jakim to jest możliwe i w jakim nie wpływa na jakość produktu, ręcznie lub mechanicznie, bezpośrednio przed pobraniem próbek. W takim przypadku można założyć jednorodne rozmieszczenie aflatoksyny M1. A zatem w celu uzyskania próbki zbiorczej z takiej partii wystarczy pobrać trzy próbki pierwotne.

Próbki pierwotne, które często mogą mieć formę butelki lub opakowania, mają podobną masę. Masa próbki pierwotnej wynosi co najmniej 100 gramów, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie co najmniej 1 kg lub o objętości co najmniej 1 litra. Odstąpienie od tej metody odnotowywane jest w protokole, o którym mowa w pkt A.3.8 załącznika I.

Tabela 1

Najmniejsza liczba próbek pierwotnych, które należy pobrać z partii

Forma wprowadzania na rynek	Objętość lub masa partii (w litrach lub kg)	Najmniejsza liczba próbek pierwotnych, które należy pobrać	Najmniejsza objętość lub masa próbki zbiorczej (w litrach lub kg)
Luzem	—	3–5	1
W butelkach/opakowaniach	≤ 50	3	1
W butelkach/opakowaniach	50–500	5	1
W butelkach/opakowaniach	> 500	10	1

F.2. Pobieranie próbek na etapie sprzedaży detalicznej

Na etapie sprzedaży detalicznej próbki środków spożywczych pobierane są w miarę możliwości zgodnie z zasadami określonymi w niniejszej części załącznika I.

⁽¹⁾ W przypadku gdy część, z której należy pobrać próbki, jest tak mała, że uzyskanie próbki zbiorczej o masie 0,5 kg nie jest możliwe, masa próbki zbiorczej może być mniejsza niż 0,5 kg.

W przypadku gdy nie jest to możliwe, można zastosować alternatywną metodę pobierania próbek na etapie sprzedaży detalicznej pod warunkiem, że gwarantuje ona, iż próbka zbiorcza jest dostatecznie reprezentatywna dla partii, z której pobierane są próbki, w pełni opisana i udokumentowana ⁽¹⁾.

F.3. Przyjęcie partii lub podpartii

- przyjęcie, jeżeli próbka laboratoryjna nie przekracza najwyższego dopuszczalnego poziomu, uwzględniając poprawkę na odzysk i niepewność pomiaru (lub decyzyjnej wartości granicznej – patrz załącznik II, pkt 4.4),
- odrzucenie, jeżeli próbka laboratoryjna przekracza najwyższy dopuszczalny poziom, ponad uzasadnioną wątpliwość, uwzględniając poprawkę na odzysk i niepewność pomiaru (lub decyzyjną wartość graniczną – patrz załącznik II, pkt 4.4).

G. METODA POBIERANIA PRÓBEK KAWY I PRODUKTÓW Z KAWY

Niniejsza metoda pobierania próbek ma zastosowanie do celów urzędowej kontroli najwyższych dopuszczalnych poziomów ustanowionych dla ochratoxyny A w kawie palonej w ziarnach, kawie palonej mielonej i kawie rozpuszczalnej.

G.1. Masa próbki pierwotnej

Masa próbki pierwotnej wynosi około 100 gramów, o ile nie określono inaczej w niniejszej części G załącznika I.

W przypadku partii w opakowaniach do sprzedaży detalicznej masa próbki pierwotnej zależy od masy opakowania do sprzedaży detalicznej.

W przypadku opakowań do sprzedaży detalicznej o masie większej niż 100 gramów daje to próbki zbiorcze o masie większej niż 10 kg. Jeżeli masa pojedynczego opakowania do sprzedaży detalicznej jest o wiele większa niż 100 gramów, z każdego pojedynczego opakowania do sprzedaży detalicznej pobieranych jest 100 gramów jako próbka pierwotna. Ta czynność może zostać wykonana w czasie pobierania próbek lub w laboratorium. Jednakże w przypadkach gdy zastosowanie takiej metody pobierania próbek doprowadziłoby do wystąpienia nieakceptowalnych konsekwencji handlowych, będących następstwem uszkodzenia partii (ze względu na formy opakowań, środki transportu itp.), można zastosować alternatywną metodę pobierania próbek. Przykładowo, w przypadku gdy produkt o znacznej wartości oferowany jest w opakowaniach do sprzedaży detalicznej o masie 500 gramów lub 1 kg, próbka zbiorcza może zostać uzyskana poprzez połączenie $\times$ próbek pierwotnych, gdzie $\times$ jest liczbą mniejszą niż liczba określona w tabelach 1 i 2, pod warunkiem że masa próbki zbiorczej odpowiada wymaganej masie próbki zbiorczej, określonej w tabelach 1 i 2.

W przypadku gdy masa opakowania do sprzedaży detalicznej jest mniejsza niż 100 gramów, a różnica nie jest zbyt duża, jedno opakowanie do sprzedaży detalicznej uważane jest za jedną próbkę pierwotną, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie mniejszej niż 10 kg. W przypadku gdy masa opakowania do sprzedaży detalicznej jest o wiele mniejsza niż 100 gramów, próbka pierwotna składa się z dwóch lub większej liczby takich opakowań, gdzie, na ile to jest możliwe, masa tak pobranej próbki pierwotnej zbliżona jest do 100 gramów.

G.2. Ogólne zasady pobierania próbek kawy palonej

Tabela 1

Podział partii na podpartie w zależności od rodzaju produktu i masy partii

Artykuł spożywczy	Masa partii (w tonach)	Masa lub liczba podpartii	Liczba próbek pierwotnych	Masa próbki zbiorczej (w kg)
Kawa palona w ziarnie, kawa palona mielona i kawa rozpuszczalna	≥ 15	15–30 ton	100	10
	< 15	—	10–100 (*)	1–10

(*) W zależności od masy partii – patrz tabela 2 niniejszego załącznika.

G.3. Metoda pobierania próbek kawy palonej w ziarnie, kawy palonej mielonej, kawy rozpuszczalnej (partie ≥ 15 ton)

- Pod warunkiem że fizyczne wyodrębnienie podpartii jest możliwe, każda partia dzielona jest na podpartie, zgodnie z zasadami określonymi w tabeli 1. Biorąc pod uwagę, że nie zawsze masa partii jest dokładną wielokrotnością masy podpartii, masa podpartii może być większa niż masa partii o nie więcej niż 20 %.
- Probki pobierane są z każdej partii oddzielnie.
- Liczba próbek pierwotnych: 100.

⁽¹⁾ W przypadku gdy część, z której należy pobrać próbki, jest tak mała, że uzyskanie próbki zbiorczej o masie 1 kg nie jest możliwe, masa próbki zbiorczej może być mniejsza niż 1 kg.

— Masa próbki zbiorczej = 10 kg.

— Jeżeli zastosowanie metody pobierania próbek określonej powyżej nie jest możliwe ze względu na wystąpienie nieakceptowalnych konsekwencji handlowych, będących następstwem uszkodzenia partii (ze względu na formy opakowań, środki transportu itp.), można zastosować alternatywną metodę pobierania próbek, pod warunkiem że jest ona możliwie jak najbardziej reprezentatywna, w pełni opisana i udokumentowana.

G.4. Metoda pobierania próbek kawy palonej w ziarnie, kawy palonej mielonej, kawy rozpuszczalnej (partie < 15 ton)

W przypadku partii kawy palonej w ziarnie, kawy palonej mielonej, kawy rozpuszczalnej o masie nie większej niż 15 ton, zastosowanie ma plan pobierania próbek przewidujący pobranie od 10 do 100 próbek pierwotnych, w zależności od masy partii, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie od 1 do 10 kg.

Wartości określone w tabeli 2 mogą zostać wykorzystane do ustalenia liczby próbek pierwotnych, które należy pobrać.

Tabela 2

Liczba próbek pierwotnych, które należy pobrać w zależności od masy partii kawy palonej w ziarnie, kawy palonej mielonej, kawy rozpuszczalnej

Masa partii (w tonach)	Liczba próbek pierwotnych	Masa próbki zbiorczej (w kg)
≤ 0,1	10	1
> 0,1–≤ 0,2	15	1,5
> 0,2–≤ 0,5	20	2
> 0,5–≤ 1,0	30	3
> 1,0–≤ 2,0	40	4
> 2,0–≤ 5,0	60	6
> 5,0–≤ 10,0	80	8
> 10,0–≤ 15,0	100	10

G.5. Metoda pobierania próbek kawy palonej w ziarnie, kawy palonej mielonej, kawy rozpuszczalnej oferowanej do sprzedaży w opakowaniach próżniowych

W przypadku partii o masie mniejszej niż 15 ton pobieranych jest co najmniej 25 próbek pierwotnych, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie 10 kg, a w przypadku partii o masie mniejszej niż 15 ton pobieranych jest × próbek pierwotnych, gdzie × jest liczbą stanowiącą 25 % liczby określonej w tabeli 2, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie proporcjonalnej do masy partii, z której pobierane są próbki (patrz tabela 2).

G.6. Pobieranie próbek na etapie sprzedaży detalicznej

Na etapie sprzedaży detalicznej próbki pobierane są w miarę możliwości zgodnie z zasadami określonymi w niniejszej części załącznika I.

W przypadku gdy nie jest to możliwe, można zastosować inną alternatywną metodę pobierania próbek na etapie sprzedaży detalicznej pod warunkiem, że gwarantuje ona, że próbka zbiorcza jest dostatecznie reprezentatywna dla partii, z której pobierane są próbki, jest w pełni opisana i udokumentowana. W każdym przypadku próbka zbiorcza musi mieć masę co najmniej 1 kg ⁽¹⁾.

G.7. Przyjęcie partii lub podpartii

— przyjęcie, jeżeli próbka laboratoryjna nie przekracza najwyższego dopuszczalnego poziomu, uwzględniając poprawkę na odzysk i niepewność pomiaru,

— odrzucenie, jeżeli próbka laboratoryjna przekracza najwyższy dopuszczalny poziom, ponad uzasadnioną wątpliwość, uwzględniając poprawkę na odzysk i niepewność pomiaru.

⁽¹⁾ W przypadku gdy część, z której należy pobrać próbki, jest tak mała, że uzyskanie próbki zbiorczej o masie 1 kg nie jest możliwe, masa próbki zbiorczej może być mniejsza niż 1 kg.

H. METODA POBIERANIA PRÓBEK SOKU OWOCOWEGO, W TYM SOKU WINOGRONOWEGO, MOSZCZU WINOGRONOWEGO, CYDRU I WINA

Niniejsza metoda pobierania próbek ma zastosowanie do celów urzędowej kontroli najwyższych dopuszczalnych poziomów ustanowionych dla:

- ochratoksyny A w winie, soku z winogron i moszczu winogronowym, a także
- patuliny w sokach owocowych, nektarach owocowych, napojach alkoholowych, cydrze i innych napojach fermentowanych uzyskanych z jabłek lub zawierających sok jabłkowy.

H.1. Metoda pobierania próbek

Objętość próbki zbiorczej wynosi co najmniej 1 litr, z wyjątkiem przypadków gdy nie jest to możliwe, np. gdy próbkę stanowi jedna butelka.

Najmniejsza liczba próbek pierwotnych, które należy pobrać z partii, określona jest w tabeli 1. Określona liczba próbek pierwotnych zależy od formy wprowadzenia produktu na rynek. W przypadku produktów płynnych luzem partia jest dokładnie mieszana, w zakresie, w jakim to jest możliwe i w jakim nie wpływa na jakość produktu, ręcznie lub mechanicznie bezpośrednio przed pobraniem próbek. W takim przypadku można założyć, że rozmieszczenie ochratoksyny A i patuliny w danej partii jest jednorodne. A zatem w celu uzyskania próbki zbiorczej z takiej partii wystarczy pobrać trzy próbki pierwotne.

Próbki pierwotne mogące często mieć formę butelki lub opakowania mają podobną masę. Masa próbki pierwotnej wynosi co najmniej 100 gramów, dając w wyniku próbkę zbiorczą o objętości co najmniej około 1 litra. Odstępnie od tej metody odnotowywane jest w protokole, o którym mowa w pkt A.3.8 załącznika I.

Tabela 1

Najmniejsza liczba próbek pierwotnych, które należy pobrać z partii

Forma wprowadzania na rynek	Objętość partii (w litrach)	Najmniejsza liczba próbek pierwotnych, które należy pobrać	Najmniejsza objętość próbki zbiorczej (w litrach)
Luzem (soki owocowe, napoje alkoholowe, cydr, wino)	—	3	1
W butelkach/opakowaniach (soki owocowe, napoje alkoholowe, cydr)	≤ 50	3	1
W butelkach/opakowaniach (soki owocowe, napoje alkoholowe, cydr)	50–500	5	1
W butelkach/opakowaniach (soki owocowe, napoje alkoholowe, cydr)	> 500	10	1
W butelkach/opakowaniach (wino)	≤ 50	1	1
W butelkach/opakowaniach (wino)	50–500	2	1
W butelkach/opakowaniach (wino)	> 500	3	1

H.2. Pobieranie próbek na etapie sprzedaży detalicznej

Na etapie sprzedaży detalicznej próbki środków spożywczych pobierane są w miarę możliwości zgodnie z zasadami określonymi w niniejszej części załącznika I⁽¹⁾.

W przypadku gdy nie jest to możliwe, można zastosować alternatywną metodę pobierania próbek na etapie sprzedaży detalicznej pod warunkiem, że gwarantuje ona, że próbka zbiorcza jest dostatecznie reprezentatywna dla partii, z której pobierane są próbki, w pełni opisana i udokumentowana.

H.3. Przyjęcie partii lub podpartii

- przyjęcie, jeżeli próbka laboratoryjna nie przekracza najwyższego dopuszczalnego poziomu, uwzględniając poprawkę na odzysk i niepewność pomiaru,
- odrzucenie, jeżeli próbka laboratoryjna przekracza najwyższy dopuszczalny poziom, ponad uzasadnioną wątpliwość, uwzględniając poprawkę na odzysk i niepewność pomiaru.

⁽¹⁾ W przypadku gdy część, z której należy pobrać próbki, jest tak mała, że uzyskanie próbki zbiorczej o objętości 1 litra nie jest możliwe, objętość próbki zbiorczej może być mniejsza niż 1 litr.

I. METODA POBIERANIA PRÓBEK PRODUKTÓW Z JABŁEK W POSTACI STAŁEJ, SOKU JABŁKOWEGO I PRODUKTÓW Z JABŁEK W POSTACI STAŁEJ DLA NIEMOWLĄT I MAŁYCH DZIECI

Niniejsza metoda pobierania próbek ma zastosowanie do celów urzędowej kontroli najwyższych dopuszczalnych poziomów ustanowionych dla patuliny w produktach z jabłek w postaci stałej, soku jabłkowym i produktach z jabłek w postaci stałej dla niemowląt i małych dzieci.

I.1. Metoda pobierania próbek

Masa próbki zbiorczej wynosi co najmniej 1 kg, z wyjątkiem przypadków gdy jest to niemożliwe, np. pobierania próbek z jednego opakowania.

Najmniejszą liczbę próbek pierwotnych, które należy pobrać z partii, określa tabela 1. W przypadku produktów płynnych, partia jest dokładnie mieszana w zakresie, w jakim jest to możliwe, ręcznie lub mechanicznie, bezpośrednio przed pobraniem próbek. W takim przypadku można założyć, że rozmieszczenie patuliny w danej partii jest jednorodne. A zatem w celu uzyskania próbki zbiorczej z takiej partii wystarczy pobrać trzy próbki pierwotne.

Próbki pierwotne mają podobną masę. Masa próbki pierwotnej wynosi co najmniej 100 gramów, dając w wyniku próbkę zbiorczą o masie co najmniej 1 kg. Odstąpienie od tej metody odnotowywane jest w protokole, o którym mowa w pkt A.3.8 załącznika I.

Tabela 1

Najmniejsza liczba próbek pierwotnych, które należy pobrać z partii

Masa partii (w kg)	Najmniejsza liczba próbek pierwotnych, którą należy pobrać	Masa próbki zbiorczej (w kg)
< 50	3	1
50–500	5	1
> 500	10	1

Jeżeli partia składa się z opakowań jednostkowych, liczba opakowań, które należy pobrać w celu uzyskania próbki zbiorczej, określona jest w tabeli 2.

Tabela 2

Liczba opakowań (próbek pierwotnych), które należy pobrać w celu uzyskania próbki zbiorczej, jeżeli partia składa się z opakowań jednostkowych

Liczba opakowań lub jednostek w partii	Liczba opakowań lub jednostek, które należy pobrać	Masa próbki zbiorczej (w kg)
1–25	1 opakowanie lub jednostka	1
26–100	około 5 %, co najmniej 2 opakowania lub jednostki	1
> 100	około 5 %, maksymalnie 10 opakowań lub jednostek	1

I.2. Pobieranie próbek na etapie sprzedaży detalicznej

Na etapie sprzedaży detalicznej próbki środków spożywczych pobierane są w miarę możliwości zgodnie z zasadami określonymi w niniejszej części załącznika I.

W przypadku gdy nie jest to możliwe, można zastosować alternatywną metodę pobierania próbek na etapie sprzedaży detalicznej pod warunkiem, że gwarantuje ona, że próbka zbiorcza jest dostatecznie reprezentatywna dla partii, z której pobierane są próbki, w pełni opisana i udokumentowana ⁽¹⁾.

I.3. Przyjęcie partii lub podpartii

— przyjęcie, jeżeli próbka laboratoryjna nie przekracza najwyższego dopuszczalnego poziomu, uwzględniając niepewność pomiaru i poprawkę na odzysk,

⁽¹⁾ W przypadku gdy część, z której należy pobrać próbki, jest tak mała, że uzyskanie próbki zbiorczej o masie 1 kg nie jest możliwe, masa próbki zbiorczej może być mniejsza niż 1 kg.

- odrzucenie, jeżeli próbka laboratoryjna przekracza najwyższy dopuszczalny poziom, ponad uzasadnioną wątpliwość, uwzględniając niepewność pomiaru i poprawkę na odzysk.

J. METODA POBIERANIA PRÓBEK ŻYWNOŚCI DLA NIEMOWLĄT I PRZETWORZONEJ ŻYWNOŚCI NA BAZIE ZBÓŻ DLA NIEMOWLĄT I MAŁYCH DZIECI

Niniejsza metoda pobierania próbek ma zastosowanie do celów urzędowej kontroli najwyższych dopuszczalnych poziomów ustalonych:

- dla aflatoksyn, ochratoksyny A i toksyn *Fusarium* w żywności dla niemowląt i przetworzonej żywności na bazie zbóż dla niemowląt i małych dzieci,
- dla aflatoksyn i ochratoksyny A w dietetycznych środkach spożywczych specjalnego przeznaczenia medycznego (innych niż mleko i przetwory mleczne), przeznaczonych szczególnie dla niemowląt, i
- dla patuliny w żywności dla niemowląt innej niż przetworzona żywność na bazie zbóż dla niemowląt i małych dzieci. Do celów kontroli najwyższych dopuszczalnych poziomów ustanowionych dla patuliny w soku jabłkowym i produktach z jabłek w postaci stałej dla niemowląt i małych dzieci zastosowanie ma metoda pobierania próbek określona w części I załącznika I.

J.1. Metoda pobierania próbek

- W przypadku żywności przeznaczonej dla niemowląt i małych dzieci zastosowanie ma metoda pobierania próbek zboża i produktów zbożowych określona w pkt B.4 załącznika I. Odpowiednio, liczba próbek pierwotnych, które należy pobrać, zależy od masy partii, przy czym co najmniej 10 i maksymalnie 100, zgodnie z tabelą 2, przedstawioną w pkt B.4 załącznika I. W przypadku bardzo małych partii ($\leq 0,5$ tony) dopuszczalne jest pobranie mniejszej liczby próbek pierwotnych, ale masa próbki zbiorczej stanowiącej połączenie wszystkich próbek pierwotnych wynosi w takim przypadku również co najmniej 1 kg.
- Masa próbki pierwotnej wynosi około 100 gramów. W przypadku partii w opakowaniach do sprzedaży detalicznej masa próbki pierwotnej zależy od masy opakowania do sprzedaży detalicznej, a w przypadku bardzo małych partii ($\leq 0,5$ ton) próbki pierwotne mają masę taką, że połączenie ich daje w wyniku próbkę zbiorczą o masie co najmniej 1 kg. Odstąpienie od tej metody odnotowywane jest w protokole, o którym mowa w pkt A.3.8.
- Masa próbki zbiorczej = 1–10 kg, dostatecznie zmieszanych.

J.2. Pobieranie próbek na etapie sprzedaży detalicznej

Na etapie sprzedaży detalicznej próbki środków spożywczych pobierane są w miarę możliwości zgodnie z zasadami określonymi w niniejszej części załącznika I.

W przypadku gdy nie jest to możliwe, można zastosować alternatywną metodę pobierania próbek na etapie sprzedaży detalicznej pod warunkiem, że gwarantuje ona, że próbka zbiorcza jest dostatecznie reprezentatywna dla partii, z której pobierane są próbki, w pełni opisana i udokumentowana ⁽¹⁾.

J.3. Przyjęcie partii lub podpartii

- przyjęcie, jeżeli próbka laboratoryjna nie przekracza najwyższego dopuszczalnego poziomu, uwzględniając poprawkę na odzysk i niepewność pomiaru,
- odrzucenie, jeżeli próbka laboratoryjna przekracza najwyższy dopuszczalny poziom, ponad uzasadnioną wątpliwość, uwzględniając poprawkę na odzysk i niepewność pomiaru.

⁽¹⁾ W przypadku gdy część, z której należy pobrać próbki, jest tak mała, że uzyskanie próbki zbiorczej o masie 1 kg nie jest możliwe, masa próbki zbiorczej może być mniejsza niż 1 kg.

ZAŁĄCZNIK II

KRYTERIA PRZYGOTOWYWANIA PRÓBEK I METOD ANALIZY STOSOWANYCH DO CELÓW URZĘDOWEJ KONTROLI POZIOMÓW MIKOTOKSYN W ŚRODKACH SPOŻYWCZYCH**1. WPROWADZENIE****1.1. Środki ostrożności**

Ponieważ na ogół rozmieszczenie mikotoksyn jest niejednorodne, próbki są przygotowywane i specjalnie homogenizowane, ze szczególną starannością.

W przypadku gdy homogenizacja dokonywana jest przez laboratorium, cała próbka otrzymana przez laboratorium jest homogenizowana.

W przypadku analizy aflatoksyn w trakcie wykonywania wszystkich czynności procedury należy, na ile jest to możliwe, unikać światła dziennego, ponieważ pod wpływem promieni ultrafioletowych aflatoksyny ulegają stopniowemu rozkładowi.

1.2. Obliczanie stosunku łupiny do jądra całych orzechów

Najwyższe dopuszczalne poziomy aflatoksyn, ustalone w rozporządzeniu (WE) nr 466/2001 mają zastosowanie do części jadalnej. Poziom aflatoksyn w części jadalnej może zostać oznaczony w następujący sposób:

— próbki orzechów „w łupinach” mogą zostać pozbawione łupin, a poziom aflatoksyn może zostać oznaczony w części jadalnej,

— orzechy „w łupinach” mogą zostać poddane procedurze przygotowywania próbek. Metoda pobierania próbek i analizy obejmuje oszacowanie masy jądra orzecha w próbce zbiorczej. Masa jądra orzecha w próbce zbiorczej jest szacowana po ustaleniu odpowiedniego współczynnika stosunku łupiny orzecha do jądra orzecha w całych orzechach. Wartość tego stosunku wykorzystywana jest do ustalenia masy jądra w próbce luzem, która została poddana procedurom przygotowywania i analizy próbek.

Około 100 orzechów całych pobieranych jest oddzielnie, losowo z partii lub odkładanych jest na bok z każdej próbki zbiorczej. W przypadku każdej próbki laboratoryjnej wartość tego stosunku może zostać określona poprzez zważenie orzechów całych, pozbawienie ich łupin i zważenie oddzielnie części składającej się z łupin i części składającej się z jąder.

Jednakże wartość stosunku łupiny do jądra może zostać ustalona przez laboratorium na podstawie szeregu próbek, a następnie przyjęta do celów dalszych prac analitycznych. W przypadku stwierdzenia, że dana próbka laboratoryjna przekracza dany poziom, wartość stosunku, o którym mowa zostaje ustalona dla tej próbki, przy wykorzystaniu około 100 orzechów, które zostały odłożone.

2. OBRÓBKA PRÓBKİ OTRZYMANEJ PRZEZ LABORATORIUM

Każda próbka laboratoryjna jest drobno rozdrobniona i dokładnie mieszana w procesie, co do którego wykazano, że zapewnia uzyskanie pełnej homogenizacji.

W przypadku gdy najwyższy dopuszczalny poziom ma zastosowanie do suchej masy, zawartość produktu w suchej masie oznaczana jest na podstawie części próbki zhomogenizowanej, z zastosowaniem metody, co do której wykazano, że zapewnia dokładne oznaczenie zawartości w suchej masie.

3. KONTRPRÓBKİ

Kontrpróbki do celów oznaczenia, handlu (obrona) i jako materiał odniesienia (arbitraż) pobiera się z materiału zhomogenizowanego, o ile nie jest to sprzeczne z przepisami państw członkowskich, dotyczącymi praw operatorów branży żywnościowej.

4. METODY ANALIZY, KTÓRE ZOBOWIĄZANE SĄ STOSOWAĆ LABORATORIA I WYMAGANIA WOBEC LABORATORIÓW KONTROLNYCH

4.1. Definicje

Poniżej przedstawione są najczęściej stosowane definicje, których stosowania należy wymagać od laboratoriów.

r = powtarzalność, wartość, której z określonym prawdopodobieństwem (zazwyczaj 95 %) nie powinna przekraczać różnica bezwzględna pomiędzy wynikami dwóch odrębnych oznaczeń, otrzymanymi w warunkach powtarzalności, tzn. tej samej próbki, tego samego wykonawcy, tej samej aparatury, tego samego laboratorium i krótkiego odstępu czasu $r = 2,8 \times s_r$.

s_r = odchylenie standardowe, obliczone na podstawie wyników otrzymanych w warunkach powtarzalności.

RSD_r = odchylenie standardowe względne, obliczone na podstawie wyników otrzymanych w warunkach powtarzalności $[(s_r / \bar{x}) \times 100]$.

R = odtwarzalność, wartość, której z określonym prawdopodobieństwem (zazwyczaj 95 %) nie powinna przekraczać różnica bezwzględna pomiędzy wynikami pojedynczego badania, otrzymanymi w warunkach odtwarzalności, tzn. z tego samego materiału, przez wykonawców w różnych laboratoriach, z zastosowaniem znormalizowanej metody oznaczania; $R = 2,8 \times s_R$.

s_R = odchylenie standardowe, obliczone na podstawie wyników otrzymanych w warunkach odtwarzalności.

RSD_R = odchylenie standardowe względne, obliczone na podstawie wyników otrzymanych w warunkach odtwarzalności $[(s_R / \bar{x}) \times 100]$.

4.2. Wymagania ogólne

Metody analizy stosowane do celów kontroli żywności muszą być zgodne z przepisami pkt 1 i 2 załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 882/2004.

4.3. Wymagania szczególne

4.3.1. Kryteria skuteczności

Jeżeli prawodawstwo wspólnotowe nie określa szczególnych metod oznaczania poziomów mikotoksyn w środkach spożywczych, laboratorium może wybrać dowolną metodę, pod warunkiem że spełnia ona następujące kryteria:

a) Kryteria skuteczności dla aflatoksyn

Kryterium	Zakres stężenia	Wartość zalecana	Najwyższa dopuszczalna wartość
Próba ślepa	Cały	Pomijalnie mała	—
Odzysk – aflatoksyna M_1	0,01-0,05 $\mu\text{g/kg}$	60–120 %	
	> 0,05 $\mu\text{g/kg}$	70–110 %	
Odzysk – aflatoksyny B_1 , B_2 , G_1 , G_2	< 1,0 $\mu\text{g/kg}$	50–120 %	
	1-10 $\mu\text{g/kg}$	70–110 %	
	> 10 $\mu\text{g/kg}$	80–110 %	
Precyzja RSD_R	Cały	Wynika z równania Horwitza	2 × wartość wynikająca z równania Horwitza

Precyzja RSD_r może zostać obliczona jako 0,66 wartości RSD_R dla odpowiedniego stężenia.

Uwaga:

- wartości, które mają zastosowanie w odniesieniu do zarówno aflatoksyny B_1 , jak i sumy aflatoksyn $B_1 + B_2 + G_1 + G_2$
- jeżeli suma aflatoksyn $B_1 + B_2 + G_1 + G_2$ ma zostać podana, odpowiedź każdej z nich w systemie analitycznym musi być znana lub równoważna.

b) Kryteria skuteczności dla ochratoksyny A

Poziom (w µg/kg)	Ochratoksyna A		
	RSD _r (w %)	RSD _R (w %)	Odzysk (w %)
< 1	≤ 40	≤ 60	50–120
1–10	≤ 20	≤ 30	70–110

c) Kryteria skuteczności dla patuliny

Poziom (w µg/kg)	Patulina		
	RSD _r (w %)	RSD _R (w %)	Odzysk (w %)
< 20	≤ 30	≤ 40	50–120
20–50	≤ 20	≤ 30	70–105
> 50	≤ 15	≤ 25	75–105

d) Kryteria skuteczności dla deoksyniwalenolu

Poziom (w µg/kg)	Deoksyniwalenol		
	RSD _r (w %)	RSD _R (w %)	Odzysk (w %)
> 100–≤ 500	≤ 20	≤ 40	60–110
> 500	≤ 20	≤ 40	70–120

e) Kryteria skuteczności dla zearalenonu

Poziom (w µg/kg)	Zearalenon		
	RSD _r (w %)	RSD _R (w %)	Odzysk (w %)
≤ 50	≤ 40	≤ 50	60–120
> 50	≤ 25	≤ 40	70–120

f) Kryteria skuteczności dla fumonizyny B₁ i B₂

Poziom (w µg/kg)	Fumonizyna B ₁ lub B ₂		
	RSD _r (w %)	RSD _R (w %)	Odzysk (w %)
≤ 500	≤ 30	≤ 60	60–120
> 500	≤ 20	≤ 30	70–110

g) Kryteria skuteczności dla toksyn T-2 i HT-2

Poziom (w µg/kg)	Toksyna T-2		
	RSD _r (w %)	RSD _R (w %)	Odzysk (w %)
50–250	≤ 40	≤ 60	60–130
> 250	≤ 30	≤ 50	60–130

Poziom (w µg/kg)	Toksyna HT-2		
	RSD _r (w %)	RSD _R (w %)	Odzysk (w %)
100–200	≤ 40	≤ 60	60–130
> 200	≤ 30	≤ 50	60–130

h) Uwagi do kryteriów skuteczności dla mikotoksyn

- Granica wykrywalności stosowanych metod nie jest podawana, ponieważ wartość precyzji jest podana dla danego stężenia.
- Wartość precyzji jest obliczana z równania Horwitza, tzn.:

$$RSD_R = 2^{(1-0,5\log C)}$$

gdzie:

- RSD_R jest odchyleniem standardowym względnym, obliczonym na podstawie wyników otrzymanych w warunkach odtwarzalności $[(s_R/\bar{x}) \times 100]$,
- C jest stężeniem wyrażonym jako stosunek (np. 1 = 100 g/100 g, 0,001 = 1 000 mg/kg).

Jest to ogólne równanie precyzji, którego wynik nie zależy ani od analitu, ani od matrycy, ale w przypadku większości rutynowych metod analizy zależy wyłącznie od stężenia.

4.3.2. Podejście „zgodności z przeznaczeniem”

W przypadku istnienia ograniczonej liczby w pełni uznanych metod analizy alternatywnie można wykorzystać podejście „odpowiedniości do celu”, wyznaczając jeden parametr, funkcję odpowiedniości, aby ocenić akceptowalność metod analizy. Funkcja odpowiedniości jest funkcją niepewności, która określa maksymalne poziomy niepewności, uznawane za odpowiednie do danego celu.

Biorąc pod uwagę ograniczoną liczbę metod analizy, które zostały w pełni zvalidowane w badaniach międzylaboratoryjnych, szczególnie w przypadku oznaczania zawartości toksyn T-2 i HT-2, do celów oceny odpowiedniości („zgodności z przeznaczeniem”) metody analizy, którą ma stosować laboratorium, można również wykorzystać podejście oparte na funkcji niepewności, określające maksymalną dopuszczalną niepewność. Laboratorium może stosować metodę, która umożliwi otrzymanie wyników mieszczących się w granicach maksymalnej niepewności standardowej. Maksymalną niepewność standardową można obliczyć stosując następujący wzór:

$$Uf = \sqrt{(LOD/2)^2 + (\alpha \times C)^2}$$

gdzie:

- Uf jest maksymalną niepewnością standardową (µg/kg),
- LOD jest granicą wykrywalności metody (µg/kg),

- α jest stałą wartością liczbową, którą należy stosować w zależności od wartości C. Poszczególne wartości, które należy stosować podane są w tabeli poniżej,
- C jest stężeniem ($\mu\text{g/kg}$).

Jeżeli dana metoda analityczna umożliwia otrzymanie wyników z niepewnością pomiaru mniejszą niż maksymalna niepewność standardowa, taka metoda uważana jest za równie odpowiednią, co metoda spełniająca kryteria skuteczności określone w pkt 4.3.1.

Tabela

Wartości liczbowe, które należy stosować dla α jako stałej we wzorze przedstawionym w niniejszym punkcie, w zależności od stężenia

C (w $\mu\text{g/kg}$)	α
≤ 50	0,2
51–500	0,18
501–1 000	0,15
1 001–10 000	0,12
$> 10\ 000$	0,1

4.4. Szacowanie niepewności pomiaru, obliczanie odzysku i podawanie wyników ⁽¹⁾

Wynik musi zostać podany w postaci skorygowanej lub nieskorygowanej o wartość odzysku. Sposób przedstawienia wyniku i poziom odzysku musi zostać podany. Wynik analityczny skorygowany o wartość odzysku jest stosowany do celów kontroli zgodności.

Wynik analityczny musi zostać podany w postaci $x \pm U$, gdzie x jest wynikiem analitycznym, a U jest niepewnością rozszerzoną wyniku.

U jest niepewnością rozszerzoną wyniku, wyznaczoną przy zastosowaniu współczynnika rozszerzenia $k = 2$, dla poziomu ufności około 95 %.

W przypadku żywności pochodzenia zwierzęcego niepewność pomiaru może zostać uwzględniona poprzez ustalenie decyzyjnej wartości granicznej (CCa), zgodnie z decyzją Komisji 2002/657/WE ⁽²⁾ (pkt 3.1.2.5 załącznika – przypadek substancji, dla których ustalono dopuszczalną wartość graniczną).

Obowiązujące zasady interpretacji wyników analitycznych w świetle przyjęcia lub odrzucenia partii mają zastosowanie do wyników analitycznych otrzymanych na próbce do celów urzędowej kontroli. W przypadku analizy do celów obrony lub odniesienia zastosowanie mają przepisy krajowe.

4.5. Laboratoryjne normy jakości

Laboratorium musi przestrzegać przepisów art. 12 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Dodatkowe informacje dotyczące procedur szacowania niepewności pomiaru i procedur ustalania odzysku przedstawione zostały w raporcie „Report on the relationship between analytical results, measurement uncertainty, recovery factors and the provisions of EU food and feed legislation” („Raport w sprawie związku między wynikami analitycznymi, niepewnością pomiaru, czynnikami odzysku i przepisów prawodawstwa żywnościowego i paszowego UE”): http://europa.eu.int/comm/food/food/chemicalsafety/contaminants/reportsampling_analysis_2004_en.pdf

⁽²⁾ Dz.U. L 221 z 17.8.2002, str. 8. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2004/25/WE (Dz.U. L 6 z 10.1.2004, str. 38).

⁽³⁾ Patrz również: środki przejściowe określone w art. 18 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2076/2005 z dnia 5 grudnia 2005 r. ustanawiającego środki przejściowe do celów wdrożenia rozporządzeń (WE) nr 853/2004, nr 854/2004 i nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 853/2004 i (WE) nr 854/2004 (Dz.U. L 338 z 22.12.2005, str. 83).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 402/2006

z dnia 8 marca 2006 r.

zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 247,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W świetle doświadczeń nabytych od czasu wejścia w życie rozporządzenia Komisji (WE) nr 89/97 z dnia 20 stycznia 1997 r. zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽²⁾ należy uściślić metody określania wagi netto świeżych bananów. Metody te powinny obejmować ważenie świeżych bananów w celu ustalenia ich wagi netto oraz sporządzenie świadectw ważenia bananów stwierdzających tę wagę przez podmioty gospodarcze upoważnione przez organy celne. Wagę netto świeżych bananów należy ustalić oddzielnie dla każdej partii świeżych bananów dostarczonej dowolnym środkiem transportu.
- (2) Aby dać wystarczająco czasu państwom członkowskim i podmiotom gospodarczym na przygotowanie do dopuszczenia podmiotów dokonujących ważenia, działania dotyczące ważenia świeżych bananów i sporządzania świadectw ważenia powinny mieć zastosowanie od dnia 1 czerwca 2006 r.
- (3) Na przywóz niektórych układów elektrycznych objętych działami 84 i 85 Nomenklatury Scalonej cła wyrównawcze zostały nałożone rozporządzeniem (WE) nr 1480/2003 z dnia 11 sierpnia 2003 r. nakładającym ostateczne cło wyrównawcze i stanowiącym o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych mikroukładów elektronicznych znanych jako pamięć DRAM (pamięć dynamiczna o dostępie bezpośrednim) pochodzących z Republiki Korei ⁽³⁾. W celu zapewnienia jednolitego stosowania tych cła wyrównawczych konieczne jest wskazanie szczególnej reguły pochodzenia dla produktów objętych wspomnianym rozporządzeniem.

(4) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 ⁽⁴⁾.

(5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Kodeksu Celnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 2454/93 wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 290 dodaje się tekst w następującym brzmieniu:

„ROZDZIAŁ 1a

Przepisy dotyczące bananów”;

2) artykuł 290a otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 290a

Do celów niniejszego rozdziału oraz załączników 38b i 38c stosuje się następujące definicje:

- a) »upoważniony podmiot dokonujący ważenia« oznacza podmiot upoważniony przez urząd celny dla celów ważenia świeżych bananów;
- b) »dokumentacja wnioskodawcy« oznacza wszelkie dokumenty dotyczące ważenia świeżych bananów;
- c) »waga netto świeżych bananów« oznacza wagę samych bananów bez jakichkolwiek materiałów do pakowania czy opakowań;
- d) »partia świeżych bananów« oznacza partię obejmującą wszystkie świeże banany załadowane na jeden środek transportu i wysłane przez jednego eksportera do jednego lub więcej odbiorców;
- e) »miejsce rozładunku« oznacza każde miejsce, w którym partia świeżych bananów może zostać rozładowana lub usunięta w ramach procedury celnej, lub w przypadku przewozu w kontenerach, miejsce, w którym kontener jest zdejmowany ze statku, samolotu lub innego podstawowego środka transportu lub w którym kontener jest rozpakowany.”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 117 z 4.5.2005, str. 13).

⁽²⁾ Dz.U. L 17 z 21.1.1997, str. 28.

⁽³⁾ Dz.U. L 212 z 22.8.2003, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2116/2005 (Dz.U. L 340 z 23.12.2005, str. 7).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 215/2006 (Dz.U. L 38 z 9.2.2006, str. 11).

3) dodaje się art. 290b w następującym brzmieniu:

„Artykuł 290b

1. Każdy urząd celny po otrzymaniu wniosku przyznaje status upoważnionego podmiotu dokonującego ważenia podmiotom gospodarczym zajmującym się przywozem, przewozem, składowaniem i przeładunkiem świeżych bananów, pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:

- a) wnioskodawca oferuje wszystkie konieczne gwarancje dotyczące właściwego przeprowadzenia ważenia;
- b) wnioskodawca dysponuje właściwymi urządzeniami do ważenia;
- c) dokumentacja wnioskodawcy umożliwia organom celnym przeprowadzanie skutecznych kontroli.

Urząd celny nie przyznaje statusu upoważnionego podmiotu dokonującego ważenia w przypadku gdy wnioskodawca dopuścił się poważnego lub wielokrotnego naruszenia przepisów celnych.

Upoważnienie jest ograniczone do ważenia świeżych bananów przeprowadzonego na miejscu nadzorowanym przez upoważniający urząd celny.

2. Upoważniający urząd celny cofa status upoważnionego podmiotu dokonującego ważenia w przypadku gdy posiadacz tego statusu przestaje spełniać warunki określone w ust. 1.”;

4) dodaje się art. 290c w następującym brzmieniu:

„Artykuł 290c

1. Dla celów kontroli wagi netto świeżych bananów przywożonych do Wspólnoty i objętych kodem CN 0803 00 19 do zgłoszeń o dopuszczenie do swobodnego obrotu załącza się świadectwo ważenia bananów stwierdzające wagę netto danej partii świeżych bananów, z uwzględnieniem typu opakowania i pochodzenia.

Świadectwa ważenia bananów sporządzają upoważnione podmioty dokonujące ważenia zgodnie z procedurą określoną w załączniku 38b i w formie odpowiadającej wzorowi określoneму w załączniku 38c.

Zgodnie z warunkami określonymi przez organy celne świadectwa mogą być dostarczane organom celnym w formie elektronicznej.

2. Upoważniony podmiot dokonujący ważenia dostarcza organom celnym wcześniejsze zawiadomienie dotyczące ważenia partii świeżych bananów w celu sporządzenia świadectwa ważenia bananów, zawierającego szczegółowe informacje dotyczące typu opakowania, pochodzenia, czasu i miejsca ważenia.

3. Urzędy celne sprawdzają wagę netto świeżych bananów wpisaną na świadectwach ważenia bananów, na podstawie analizy ryzyka, w odniesieniu do co najmniej 5 % łącznej liczby świadectw ważenia bananów przedstawionych w danym roku, bądź poprzez obecność przy ważeniu reprezentatywnych próbek bananów przez upoważniony podmiot dokonujący ważenia, bądź samodzielnie ważąc te próbki zgodnie z procedurą określoną w pkt 1, 2 i 3 załącznika 38b.”;

5) dodaje się art. 290d w następującym brzmieniu:

„Artykuł 290d

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o liście upoważnionych podmiotów dokonujących ważenia oraz o wszelkich zmianach na tej liście.

Komisja przekazuje te informacje pozostałym państwom członkowskim.”;

6) w załączniku 11 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia;

7) załącznik 38b zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku II do niniejszego rozporządzenia;

8) dodaje się załącznik 38c o treści określonej w załączniku III do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Jednakże art. 1 pkt 4), 7) i 8) stosuje się od dnia 1 czerwca 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 marca 2006 r.

W imieniu Komisji

László KOVÁCS

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

W załączniku 11 wprowadza się następujące zmiany:

- a) pomiędzy zapisami dotyczącymi produktów sklasyfikowanych pod kodami CN „ex 7117” i „ex 8482” dodaje się tekst w następującym brzmieniu:

„ex 8473 30 10 i ex 8473 50 10	Elektroniczne układy scalone znane jako pamięci dynamiczne o dostępie bezpośrednim (DRAM)	Wytwarzanie, podczas którego wartość dodana w wyniku przetworzenia lub obróbki oraz, jeżeli ma to zastosowanie, włączenia części pochodzących z kraju wytworzenia stanowi co najmniej 45 % ceny <i>ex-works</i> produktu. Kiedy reguła 45 % nie jest spełniona, pamięci DRAM pochodzą z kraju, z którego pochodzi największa pod względem wartości część użytych materiałów.”
-----------------------------------	---	--

- b) pomiędzy zapisami dotyczącymi produktów sklasyfikowanych pod kodami CN „ex 8542” i „ex 9009” dodaje się tekst w następującym brzmieniu:

„ex 8548 90 10	Elektroniczne układy scalone znane jako pamięci dynamiczne o dostępie bezpośrednim (DRAM)	Wytwarzanie, podczas którego wartość dodana w wyniku przetworzenia lub obróbki oraz, jeżeli ma to zastosowanie, włączenia części pochodzących z kraju wytworzenia, stanowi co najmniej 45 % ceny <i>ex-works</i> produktu. Kiedy reguła 45 % nie jest spełniona, pamięci DRAM pochodzą z kraju, z którego pochodzi największa pod względem wartości część użytych materiałów.”
----------------	---	---

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK 38b

Procedury, o których mowa w art. 290c ust. 1

Do celów artykułu 290c waga netto każdej partii świeżych bananów jest określana przez upoważnione podmioty dokonujące ważenia w jakimkolwiek miejscu rozładunku zgodnie z następującą procedurą:

- 1) Należy pobrać po jednej próbce z każdej jednostki opakowań bananów z każdego typu opakowania i z każdego miejsca pochodzenia. Próbką jednostek pakowanych bananów, które są przeznaczone do zważenia, stanowi reprezentatywną partię świeżych bananów. Jest to próbka, która zawiera co najmniej podane poniżej ilości:

Liczba jednostek pakowanych bananów (ze względu na typ opakowania i pochodzenie)	Liczba jednostek pakowanych bananów przeznaczonych do kontroli
— do 400	5
— od 401 do 700	7
— od 701 do 1 000	10
— od 1 001 do 2 000	13
— od 2 001 do 4 000	15
— od 4 001 do 6 000	18
— powyżej 6 000	21

- 2) Wagę netto ustala się w następujący sposób:

- a) poprzez ważenie każdej jednostki pakowanych bananów przeznaczonych do kontroli (waga brutto);
- b) poprzez otworzenie przynajmniej jednej jednostki pakowanych bananów, a następnie obliczenie wagi opakowania;
- c) wagę tego opakowania przyjmuje się dla wszystkich opakowań tego samego typu i pochodzenia i odejmuje się od wagi wszystkich zważonych jednostek pakowanych bananów;
- d) przyjmuje się średnią wagę netto na jednostkę pakowanych bananów w ten sposób ustaloną dla każdego typu opakowania i pochodzenia, w oparciu o wagę skontrolowanych próbek, jako podstawę do określenia wagi netto partii świeżych bananów.

- 3) W przypadku gdy organy celne nie kontrolują równocześnie świadectw ważenia bananów, zgłaszana na świadectwie waga netto jest dopuszczana przez organy celne, pod warunkiem że różnica nie przekracza ani nie jest niższa niż 1 % zgłoszonej wagi netto i średniej wagi netto ustalonej przez organy celne.

- 4) Świadectwo ważenia bananów jest przedstawiane urzędowi celnemu, w którym złożone zostało zgłoszenie o dopuszczenie do swobodnego obrotu. Organy celne stosują wyniki kontroli weryfikacyjnej, zaznaczone na świadectwie ważenia bananów, w odniesieniu do całej partii świeżych bananów, których dotyczy świadectwo.”.

ZAŁĄCZNIK III

Dodaje się załącznik 38c w następującym brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK 38c

Formularz, o którym mowa w art. 290c ust. 1

ŚWIADECTWO WAŻENIA BANANÓW					
1. Nazwa podmiotu upoważnionego do ważenia bananów			2. Data wystawienia i numer świadectwa ważenia		
			3. Dane podmiotu handlowego		
4. Tożsamość środka transportu przy przybyciu			5. Państwo pochodzenia		
6. Liczba i rodzaj opakowań			7. Ustalona całkowita waga netto		
8. Marka (i)					
9. Skontrolowane opakowania jednostkowe bananów (Proszę podać wagę brutto każdego zważonego opakowania jednostkowego)					
1		8		15	
2		9		16	
3		10		17	
4		11		18	
5		12		19	
6		13		20	
7		14		21	
10. Całkowita waga brutto opakowań jednostkowych bananów					
11. Liczba skontrolowanych opakowań jednostkowych bananów :					
12. Średnia waga brutto: _____					
13. Tara: - _____					
14. Średnia waga netto na opakowanie jednostkowe bananów _____					
15. Podpis i pieczęć podmiotu upoważnionego do ważenia:					
16. Miejsce i data:"					

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 403/2006**z dnia 8 marca 2006 r.****ustanawiające refundacje wywozowe do wołowiny i cielęciny**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny⁽¹⁾, w szczególności jego art. 33, ust. 3, akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 33 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999 stanowi, że różnica między cenami na rynku światowym na produkty wyszczególnione w art. 1 tego rozporządzenia a cenami na te produkty wewnątrz Wspólnoty może być objęta refundacją wywozową.
- (2) Rozporządzenia Komisji (EWG) nr 32/82⁽²⁾, (EWG) nr 1964/82⁽³⁾, (EWG) nr 2388/84⁽⁴⁾, (EWG) nr 2973/79⁽⁵⁾ i (WE) nr 2051/96⁽⁶⁾ ustanawiają warunki przyznawania specjalnych refundacji wywozowych do niektórych kawałków mięs wołowiny i cielęciny oraz niektórych konserw z wołowiny i cielęciny, oraz warunki przyznawania pomocy dotyczącej niektórych miejsc przeznaczenia.
- (3) Zwiększający się niedobór wołowiny i cielęciny na rynku wspólnotowym podwyższył ceny znacznie powyżej ceny podstawowej, określonej w art. 26 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999, która stanowi pożądany poziom wsparcia na rynku wspólnotowym.
- (4) Wzrastają obawy społeczne dotyczące dobrostanu zwierząt wysyłanych w szczególności długie trasy i którym nie można w pełni zapewnić humanitarnego traktowania, zwłaszcza po dostarczeniu ich do kraju trzeciego. Odnosnie do transportu, mimo że warunki transportu żywych zwierząt podlegają znacznym wymogom mery-

torycznym, proceduralnym i kontrolnym, zaostrzonym w 2003 roku, doświadczenie pokazuje, że nie zawsze zapewnione są warunki dobrostanu zwierząt. Ponadto standardy dobrostanu zwierząt w krajach przeznaczenia są często niższe niż we Wspólnocie.

- (5) Wywóz żywych zwierząt przeznaczonych do uboju stanowi niższą wartość dodaną dla Wspólnoty, a refundacje wywozowe przyznawane na wywóz tych zwierząt oznaczają wyższe koszty monitorowania i kontroli warunków dobrostanu zwierząt. Zatem w celu zapewnienia równowagi i naturalnego kształtowania się cen i handlu na rynku wewnętrznym, a także dobrostanu zwierząt, nie powinno się dłużej zachęcać do wywozu żywych zwierząt przeznaczonych do uboju poprzez refundacje wywozowe.
- (6) W celu zapobiegania nadużyciom, w przypadku żywych zwierząt przeznaczonych do reprodukcji przyznawanie refundacji wywozowych do zwierząt hodowlanych czystej krwi należy ograniczyć do jałówek i krów w wieku do 30 miesięcy.
- (7) Należy zatem uchylić rozporządzenie Komisji (WE) nr 2147/2005 z dnia 23 grudnia 2005 r. ustanawiające refundacje wywozowe do wołowiny i cielęciny⁽⁷⁾.
- (8) Aby umożliwić wprowadzenie niektórych wspólnotowych produktów z wołowiny i cielęciny na rynek międzynarodowy, refundacje wywozowe powinny być przyznawane w odniesieniu do niektórych miejsc przeznaczenia do niektórych produktów objętych kodami CN 0201, 0202 i 1602 50.
- (9) Poziom wykorzystania refundacji wywozowych do niektórych kategorii produktów z wołowiny i cielęciny okazał się być znikomy. Dotyczy to również niektórych miejsc przeznaczenia położonych w pobliżu obszaru Wspólnoty. Refundacje wywozowe nie powinny być już ustalane dla takich kategorii.
- (10) Refundacje przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są ustalane na podstawie kodów produktów określonych w nomenklaturze przyjętej w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 3846/87 z dnia 17 grudnia 1987 r. ustanawiającym nomenklaturę produktów rolnych do celów refundacji wywozowych⁽⁸⁾.
- (11) Refundacje wywozowe do mięsa mrożonego powinny być dostosowane do refundacji określonych dla mięsa świeżego lub chłodzonego innego niż z dorosłego bydła płci męskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 21. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1913/2005 (Dz.U. L 307 z 25.11.2005, str. 2).

⁽²⁾ Dz.U. L 4 z 8.1.1982, str. 11. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 744/2000 (Dz.U. L 89 z 11.4.2000, str. 3).

⁽³⁾ Dz.U. L 212 z 21.7.1982, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2772/2000 (Dz.U. L 321 z 19.12.2000, str. 35).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 221 z 18.8.1984, str. 28. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3661/92 (Dz.U. L 370 z 19.12.1992, str. 16).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 336 z 29.12.1979, str. 44. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 3434/87 (Dz.U. L 327 z 18.11.1987, str. 7).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 274 z 26.10.1996, str. 18. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2333/96 (Dz.U. L 317 z 6.12.1996, str. 13).

⁽⁷⁾ Dz.U. L 342 z 24.12.2005, str. 12.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 366 z 24.12.1987, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 558/2005 (Dz.U. L 94 z 13.4.2005, str. 22).

- (12) Kontrole produktów objętych kodem CN 1602 50 powinny być wzmożone poprzez uzależnienie przyznania refundacji wywozowych do tych produktów od tego, czy były wytworzone zgodnie z ustaleniami przewidzianymi w art. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 565/80 z dnia 4 marca 1980 r. w sprawie zaliczek na poczet refundacji wywozowych do produktów rolnych ⁽¹⁾.
- (13) Refundacje wywozowe powinny być przyznawane tylko do produktów dopuszczonych do swobodnego przepływu wewnątrz Wspólnoty. Dlatego, aby produkty kwalifikowały się do objęcia refundacją wywozową, powinny posiadać znak jakości zdrowotnej ustanowiony w dyrektywie Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy świeżym mięsem ⁽²⁾, dyrektywie Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy produktami mięsnymi ⁽³⁾ i dyrektywie Rady 94/65/WE z dnia 14 grudnia 1994 r. ustanawiającej wymagania w odniesieniu do produkcji i wprowadzania na rynek mięsa mielonego i przetworów mięsnych ⁽⁴⁾.
- (14) Zgodnie z art. 6 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (EWG) nr 1964/82 specjalna refundacja wywozowa może ulec obniżeniu, jeśli wywożona ilość mięsa bez kości wynosi mniej niż 95 %, ale nie mniej niż 85 % całkowitej masy mięsa otrzymanej przez odkostnianie.
- (15) Celem negocjacji prowadzonych w ramach Układów Europejskich między Wspólnotą Europejską a Rumunią i Bułgarią jest w szczególności liberalizacja handlu produktami objętymi wspólną organizacją rynku wołowiny i cielęciny. W przypadku obu krajów refundacje wywozowe powinny być zatem zniesione. Jednakże zniesienie to nie może doprowadzić do zróżnicowanych refundacji wywozowych do innych krajów.
- (16) Komitet Zarządzający ds. Wołowiny i Cielęciny nie wydał opinii w terminie wyznaczonym przez jego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Wykaz produktów, do których przyznawane są refundacje wywozowe zgodnie z art. 33 rozporządzenia (WE) nr 1254/1999, oraz kwota tych refundacji i miejsce przeznaczenia określone są w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

2. Produkty muszą spełniać właściwe wymagania w zakresie oznaczania jakości zdrowotnej określone w:

— rozdziale XI załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG,

— rozdziale VI załącznika B do dyrektywy 77/99/EWG,

— rozdziale VI załącznika I do dyrektywy 94/65/WE.

Artykuł 2

W przypadku, o którym mowa w art. 6 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (EWG) nr 1964/82, stawka refundacji wywozowej do produktów oznaczonych kodem 0201 30 00 9100 ulega zmniejszeniu o 10 EUR/100 kg.

Artykuł 3

Fakt, że w przypadku Rumunii i Bułgarii nie zostały ustalone żadne refundacje wywozowe, nie jest uważany za stanowiący zróżnicowanie refundacji.

Artykuł 4

Uchyla się rozporządzenie (WE) nr 2147/2005.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 9 marca 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 marca 2006 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 62 z 7.3.1980, str. 5. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 444/2003 (Dz.U. L 67 z 12.3.2003, str. 3).

⁽²⁾ Dz.U. L 121 z 29.7.1964, str. 2012/64. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 2003 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 26 z 31.1.1977, str. 85. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 807/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 36).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 368 z 31.12.1994, str. 10. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 806/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 8 marca 2006 r. określającego refundacje wywozowe dla wołowiny i cielęciny

Kod produktów	Miejsce przeznaczenia	Jednostka miary	Wysokość refundacji (?)
0102 10 10 9140	B00	EUR/100 kg żywej wagi	33,3
0102 10 30 9140	B00	EUR/100 kg żywej wagi	33,3
0201 10 00 9110 ⁽¹⁾	B02	EUR/100 kg wagi netto	47,1
	B03	EUR/100 kg wagi netto	27,7
0201 10 00 9130 ⁽¹⁾	B02	EUR/100 kg wagi netto	62,8
	B03	EUR/100 kg wagi netto	37,0
0201 20 20 9110 ⁽¹⁾	B02	EUR/100 kg wagi netto	62,8
	B03	EUR/100 kg wagi netto	37,0
0201 20 30 9110 ⁽¹⁾	B02	EUR/100 kg wagi netto	47,1
	B03	EUR/100 kg wagi netto	27,7
0201 20 50 9110 ⁽¹⁾	B02	EUR/100 kg wagi netto	78,5
	B03	EUR/100 kg wagi netto	46,2
0201 20 50 9130 ⁽¹⁾	B02	EUR/100 kg wagi netto	47,1
	B03	EUR/100 kg wagi netto	27,7
0201 30 00 9050	US ⁽³⁾	EUR/100 kg wagi netto	15,2
	CA ⁽⁴⁾	EUR/100 kg wagi netto	15,2
0201 30 00 9060 ⁽⁶⁾	B02	EUR/100 kg wagi netto	29,1
	B03	EUR/100 kg wagi netto	9,7
0201 30 00 9100 ^{(2) (6)}	B04	EUR/100 kg wagi netto	109,1
	B03	EUR/100 kg wagi netto	64,2
	EG	EUR/100 kg wagi netto	133,1
0201 30 00 9120 ^{(2) (6)}	B04	EUR/100 kg wagi netto	65,4
	B03	EUR/100 kg wagi netto	38,5
	EG	EUR/100 kg wagi netto	79,8
0202 10 00 9100	B02	EUR/100 kg wagi netto	20,9
	B03	EUR/100 kg wagi netto	7,0
0202 20 30 9000	B02	EUR/100 kg wagi netto	20,9
	B03	EUR/100 kg wagi netto	7,0
0202 20 50 9900	B02	EUR/100 kg wagi netto	20,9
	B03	EUR/100 kg wagi netto	7,0
0202 20 90 9100	B02	EUR/100 kg wagi netto	20,9
	B03	EUR/100 kg wagi netto	7,0
0202 30 90 9100	US ⁽³⁾	EUR/100 kg wagi netto	15,2
	CA ⁽⁴⁾	EUR/100 kg wagi netto	15,2
0202 30 90 9200 ⁽⁶⁾	B02	EUR/100 kg wagi netto	29,1
	B03	EUR/100 kg wagi netto	9,7

Kod produktów	Miejsce przeznaczenia	Jednostka miary	Wysokość refundacji ⁽⁷⁾
1602 50 31 9125 ⁽⁵⁾	B00	EUR/100 kg wagi netto	55,1
1602 50 31 9325 ⁽⁵⁾	B00	EUR/100 kg wagi netto	49,0
1602 50 39 9125 ⁽⁵⁾	B00	EUR/100 kg wagi netto	55,1
1602 50 39 9325 ⁽⁵⁾	B00	EUR/100 kg wagi netto	49,0

⁽¹⁾ Dopuszczenie do tej podpozycji jest uzależnione od przedstawienia zaświadczenia znajdującego się w załączniku do zmienionego rozporządzenia (EWG) nr 32/82.

⁽²⁾ Przyznanie refundacji jest uzależnione od przestrzegania warunków przewidzianych w rozporządzeniu (EWG) nr 1964/82, zmienionym.

⁽³⁾ Zrealizowane zgodnie z warunkami rozporządzenia (EWG) nr 2973/79, zmienionego.

⁽⁴⁾ Zrealizowane zgodnie z warunkami rozporządzenia (WE) nr 2051/96, zmienionego.

⁽⁵⁾ Przyznanie refundacji jest uzależnione od przestrzegania warunków przewidzianych w rozporządzeniu (EWG) nr 2388/84, zmienionym.

⁽⁶⁾ Zawartość chudego mięsa wołowego z wyłączeniem tłuszczu jest określona według procedury badawczej, zamieszczonej w Załączniku do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2429/86 (Dz.U. L 210 z 1.8.1986, str. 39). Wyrażenie „średnia zawartość” odnosi się do ilości zawartej w próbce, tak jak to zostało określone w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2002 (Dz.U. L 117 z 4.5.2002, str. 6). Próbkę jest pobierana z tej partii danego towaru, która przedstawia najwyższe ryzyko.

⁽⁷⁾ Na mocy art. 33 ust. 10 zmienionego rozporządzenia (WE) nr 1254/1999, nie przyznaje się żadnej refundacji wywozowej dla produktów importowanych z krajów trzecich i reeksportowanych do krajów trzecich.

Uwaga: Kody produktów, a także kody miejsc przeznaczenia serii „A” zostały określone w zmienionym rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 3846/87 (Dz.U. L 366 z 24.12.1987, str. 1).

Alfa-cyfrowe kody miejsc przeznaczenia zostały określone rozporządzeniem Komisji (WE) nr 750/2005 (Dz.U. L 126 z 19.5.2005, str. 12).

Pozostałe miejsca przeznaczenia określa się w sposób następujący:

B00: wszystkie miejsca przeznaczenia (kraje trzecie, inne terytoria, zaopatrywanie w żywność i inne miejsca przeznaczenia traktowane jak eksport poza Wspólnotę) z wyjątkiem Rumunii i Bułgarii.

B02: B04 i miejsce przeznaczenia EG.

B03: Albania, Chorwacja, Bośnia i Hercegowina, Serbia, Kosowo, Czarnogóra, Była Jugosłowiańska Republika Macedonii, zaopatrywanie w żywność i catering (przeznaczenie, o którym mowa w art. 36 i 45 oraz, jeżeli właściwe, w art. 44 zmienionego rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999 (Dz.U. L 102 z 17.4.1999, str. 11)).

B04: Turcja, Ukraina, Białoruś, Mołdowa, Rosja, Gruzja, Armenia, Azerbejdżan, Kazachstan, Turkmenia, Uzbekistan, Tadżykistan, Kirgizja, Maroko, Algieria, Tunezja, Libia, Liban, Syria, Irak, Iran, Izrael, Zachodni Brzeg Jordanu/Strefa Gazy, Jordania, Arabia Saudyjska, Kuwejt, Bahrajn, Katar, Zjednoczone Emiraty Arabskie, Oman, Jemen, Pakistan, Sri Lanka, Myanmar (Birma), Tajlandia, Wietnam, Indonezja, Filipiny, Chiny, Korea Północna, Hongkong, Sudan, Mauretania, Mali, Burkina Faso, Niger, Czaad, Republika Zielonego Przylądka, Senegal, Gambia, Gwinea Bissau, Gwinea, Sierra Leone, Liberia, Wybrzeże Kości Słoniowej, Ghana, Togo, Benin, Nigeria, Kamerun, Republika Środkowoafrykańska, Gwinea Równikowa, Wyspy Świętego Tomasza i Książęca, Gabon, Kongo, Kongo (Republika Demokratyczna), Ruanda, Burundi, Wyspa Świętej Heleny z przyległościami, Angola, Etiopia, Erytrea, Dżibuti, Somalia, Uganda, Tanzania, Seszele z przyległościami, Brytyjskie Terytorium Oceanu Indyjskiego, Mozambik, Mauritius, Komory, Majotta, Zambia, Malawi, Republika Południowej Afryki, Lesotho.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 404/2006**z dnia 8 marca 2006 r.****ustalające refundacje wywozowe dla wieprzowiny**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 13 ust. 3 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2759/75 stanowi, że różnica między cenami na rynku światowym na produkty wyszczególnione w art. 1 tego rozporządzenia a cenami na te produkty wewnątrz Wspólnoty może być objęta refundacją wywozową.
- (2) Biorąc pod uwagę aktualną sytuację rynku wieprzowiny, refundacje wywozowe powinny być ustalone zgodnie z zasadami i kryteriami przewidzianymi w art. 13 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75.
- (3) Zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75 sytuacja na rynku światowym lub specyficzne wymagania niektórych rynków mogą uczynić koniecznym zróżnicowanie refundacji dla produktów wymienionych w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75 w zależności od ich miejsca przeznaczenia.
- (4) Refundacje wywozowe należy przyznawać tylko w odniesieniu do produktów, które są dopuszczone do swobodnego przepływu wewnątrz Wspólnoty i które

posiadają znak jakości zdrowotnej zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego ⁽²⁾. Produkty te powinny również spełniać wymogi rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych ⁽³⁾ oraz rozporządzenia (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi ⁽⁴⁾.

- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wieprzowiny,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Refundacje wywozowe przewidziane w art. 13 rozporządzenia (EWG) nr 2759/75 przyznaje się w odniesieniu do produktów i ilości określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia, z zastrzeżeniem warunku, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.
2. Produkty kwalifikujące się do objęcia refundacją wywozową na mocy ust. 1 muszą spełniać wymogi rozporządzeń (WE) nr 852/2004 i (WE) nr 853/2004, w szczególności w zakresie przygotowywania w zatwierdzonym zakładzie i zgodności z wymogami dotyczącymi znaku jakości zdrowotnej określonymi w sekcji I rozdział III załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 854/2004.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 9 marca 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 marca 2006 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1913/2005 (Dz.U. L 307 z 25.11.2005, str. 2).

⁽²⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 55.

⁽³⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 206.

ZAŁĄCZNIK

Refundacje wywozowe w sektorze wieprzowiny, stosowane od dnia 9 marca 2006 r.

Kod produktów	Miejsce przeznaczenia	Jednostka miary	Kwota refundacji
0210 11 31 9110	P08	EUR/100 kg	54,20
0210 11 31 9910	P08	EUR/100 kg	54,20
0210 19 81 9100	P08	EUR/100 kg	54,20
0210 19 81 9300	P08	EUR/100 kg	54,20
1601 00 91 9120	P08	EUR/100 kg	19,50
1601 00 99 9110	P08	EUR/100 kg	15,20
1602 41 10 9110	P08	EUR/100 kg	29,00
1602 41 10 9130	P08	EUR/100 kg	17,10
1602 42 10 9110	P08	EUR/100 kg	22,80
1602 42 10 9130	P08	EUR/100 kg	17,10
1602 49 19 9130	P08	EUR/100 kg	17,10

Uwaga: Kody produktów i kody serii A miejsc przeznaczenia są określone w zmienionym rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 3846/87 (Dz.U. L 366 z 24.12.1987, str. 1).

Cyfrowe kody miejsc przeznaczenia są określone w rozporządzeniu (WE) nr 750/2005 (Dz.U. L 126 z 19.5.2005, str. 12).

Inne miejsca przeznaczenia zostały określone następująco:

P08 Wszystkie miejsca przeznaczenia z wyjątkiem Bułgarii i Rumunii.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 405/2006**z dnia 8 marca 2006 r.****ustalające ceny reprezentatywne w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1484/95**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2771/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku jaj ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 4,uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa drobiowego ⁽²⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 4,uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2783/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnego systemu handlu albuminą jaj i albuminą mleka ⁽³⁾, w szczególności jego art. 3 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1484/95 ⁽⁴⁾, ustanowiło szczegółowe zasady stosowania systemu dodatkowych należności celnych przywózowych oraz ustaliło ceny reprezentatywne w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj.
- (2) Z regularnych kontroli danych, na podstawie których są określane ceny reprezentatywne dla produktów

w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj, wynika że należy zmienić ceny reprezentatywne w przywozie niektórych produktów uwzględniając wahania cen zgodnie z pochodzeniem. W konsekwencji ceny reprezentatywne powinny być opublikowane.

- (3) Niezbędny jest jak najszybsze zastosowanie tej zmiany, uwzględniając sytuację na rynku.
- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mięsa Drobiowego i Jaj,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 1484/95 zastępuje się Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 9 marca 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 marca 2006 r.

W imieniu Komisji

J. L. DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Wsi

⁽¹⁾ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 49. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 806/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 77. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 806/2003.

⁽³⁾ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 104. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2916/95 (Dz.U. L 305 z 19.12.1995, str. 49).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 145 z 29.6.1995, str. 47. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 224/2006 (Dz.U. L 38 z 9.2.2006, str. 32).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 8 marca 2006 r. ustalającego ceny reprezentatywne w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1484/95

„ZAŁĄCZNIK I

KOD CN	Opis produktu	Cena reprezentatywna (EUR/100 kg)	Zabezpieczenie określone w art. 3 ust. 3 (EUR/100 kg)	Pochodzenie ⁽¹⁾
0207 12 90	Kurczaki oskubane i wypatroszone, bez głów i łap oraz bez szyj, serc, wątrobek i żołądków, znane jako »kurczaki 65 %« lub inaczej prezentowane, mrożone	108,2	3	01
		95,8	7	02
0207 14 10	Kawałki bez kości z drobiu z gatunku <i>Gallus domesticus</i> , mrożone	190,7	35	01
		221,6	24	02
		277,8	7	03
0207 25 10	Indyki oskubane i wypatroszone, bez głów i łap, ale z szyjami, sercami, wątrobkami i żołądkami, znane jako »indyki 80 %« mrożone	170,0	0	01
0207 27 10	Kawałki bez kości z indyków, mrożone	247,4	15	01
		261,8	11	03
1602 32 11	Przetwory niegotowane z drobiu z gatunku <i>Gallus domesticus</i>	179,7	34	01
		167,9	40	02

⁽¹⁾ Pochodzenie przywozu

- 01 Brazylia
- 02 Argentyna
- 03 Chile."

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 406/2006**z dnia 8 marca 2006 r.****ustalające refundacje wywozowe dla mięsa drobiowego**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2777/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa drobiowego ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 8 ust. 3 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2777/75 stanowi, że różnica między cenami na rynku światowym na produkty wyszczególnione w art. 1 ust. 1 tego rozporządzenia a cenami na te produkty wewnątrz Wspólnoty może być objęta refundacją wywozową.
- (2) Biorąc pod uwagę aktualną sytuację rynku mięsa drobiowego, refundacje wywozowe powinny być ustalone zgodnie z zasadami i kryteriami przewidzianymi w art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 2777/75.
- (3) Zgodnie z art. 8 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (EWG) nr 2777/75 sytuacja na rynku światowym lub specyficzne wymagania niektórych rynków mogą uczynić koniecznym zróżnicowanie refundacji w zależności od ich miejsca przeznaczenia.
- (4) Refundacje wywozowe należy przyznawać tylko w odniesieniu do produktów, które są dopuszczone do swobodnego przepływu wewnątrz Wspólnoty i które posiadają znak identyfikacyjny zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego ⁽²⁾.

wiającego szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego ⁽²⁾. Produkty te muszą również spełniać wymogi rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych ⁽³⁾.

- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mięsa Drobiowego i Jaj,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Refundacje wywozowe przewidziane w art. 8 rozporządzenia (EWG) nr 2777/75 przyznaje się w odniesieniu do produktów i ilości określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia, z zastrzeżeniem warunku, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Produkty kwalifikujące się do objęcia refundacją wywozową na mocy ust. 1 muszą spełniać wymogi rozporządzeń (WE) nr 852/2004 i (WE) nr 853/2004, w szczególności w zakresie przygotowywania w zatwierdzonym zakładzie i zgodności z wymogami dotyczącymi znaków identyfikacyjnych określonymi w sekcji I załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 853/2004.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dnia 9 marca 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 marca 2006 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 77. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1913/2005 (Dz.U. L 307 z 25.11.2005, str. 2).

⁽²⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 55. Sprostowanie w Dz.U. L 226 z 25.6.2004, str. 22.

⁽³⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, str. 1. Sprostowanie w Dz.U. L 226 z 25.6.2004, str. 3.

ZAŁĄCZNIK

Refundacje wywozowe do mięsa drobiowego, stosowane od dnia 9 marca 2006 r.

Kod produktów	Miejsce przeznaczenia	Jednostki miary	Kwota refundacji
0105 11 11 9000	A02	EUR/100 pcs	0,80
0105 11 19 9000	A02	EUR/100 pcs	0,80
0105 11 91 9000	A02	EUR/100 pcs	0,80
0105 11 99 9000	A02	EUR/100 pcs	0,80
0105 12 00 9000	A02	EUR/100 pcs	1,60
0105 19 20 9000	A02	EUR/100 pcs	1,60
0207 12 10 9900	V03	EUR/100 kg	40,00
0207 12 90 9190	V03	EUR/100 kg	40,00
0207 12 90 9990	V03	EUR/100 kg	40,00
0207 14 20 9900	V03	EUR/100 kg	20,00
0207 14 60 9900	V03	EUR/100 kg	20,00
0207 14 70 9190	V03	EUR/100 kg	20,00
0207 14 70 9290	V03	EUR/100 kg	20,00

Uwagi: Zarówno kody produktów, jak i kody serii A miejsc przeznaczenia są określone w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 3846/87 (Dz.U. L 366 z 24.12.1987, str. 1), zmienionym.

Cyfrowe kody miejsc przeznaczenia są określone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 750/2005 (Dz.U. L 126 z 19.5.2005, str. 12).

Inne miejsca przeznaczenia są określone poniżej:

V03 A24, Angola, Arabia Saudyjska, Kuwejt, Bahrajn, Katar, Oman, Zjednoczone Emiraty Arabskie, Jordania, Jemen, Liban, Irak, Iran.

DYREKTYWA KOMISJI 2006/29/WE**z dnia 8 marca 2006 r.****zmieniająca dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie włączenia lub wyłączenia niektórych instytucji z zakresu jej stosowania**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

Artykuł 1

Artykuł 2 ust. 3 tiret czwarte dyrektywy 2000/12/WE otrzymuje następujące brzmienie:

uwzględniając dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. odnoszącą się do podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 60 ust. 2,

„— w Danii »Dansk Eksportfinansieringsfond«, »Danmarks Skibskreditfond«, »Dansk Landbrugs Realkreditfond« oraz »KommuneKredit«.”.

a także mając na uwadze, co następuje:

Artykuł 2

Artykuł 2 ust. 3 tiret szóste dyrektywy 2000/12/WE otrzymuje następujące brzmienie:

(1) Artykuł 2 ust. 3 dyrektywy 2000/12/WE wymienia instytucje wyraźnie wyłączone z zakresu stosowania dyrektywy.

„— w Grecji »Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων« (Tamio Parakatathikon kai Danion)”.

(2) Duńskie Ministerstwo Spraw Gospodarczych oraz duńskie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Zdrowia wniosły o umieszczenie na liście zawartej w art. 2 ust. 3 dyrektywy 2000/12/WE Międzygminnego Związku ds. Kredytów Hipotecyjnych (KommuneKredit), wyłączając tym samym KommuneKredit z zakresu stosowania dyrektywy. Przegląd statusu prawnego oraz szczególna struktura KommuneKredit uzasadniają włączenie tej instytucji do art. 2 ust. 3.

Artykuł 3

Artykuł 2 ust. 3 tiret czternaste dyrektywy 2000/12/WE otrzymuje następujące brzmienie:

„— w Finlandii »Teollisen yhteistyön rahasto Oy/Fonden för industriellt samarbete AB« oraz »Finnvera Oy/Finnvera Abp«.”.

(3) Fińskie Ministerstwo Finansów ponowiło swój wniosek o zastąpienie na liście zawartej w art. 2 ust. 3 podmiotu Kera OY/Kera Ab podmiotem FinnveraOyj/Finnvera Abp. Podmiot Finnvera Plc powstał w wyniku połączenia Kera Plc oraz fińskiego Państwowego Funduszu Gwarancyjnego. Finnvera Plc prowadzi taką samą działalność, jak jego poprzednik Kera Plc.

Artykuł 4

Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do 30 czerwca 2006 r. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

(4) Greckie Ministerstwo Gospodarki i Finansów wniosło o usunięcie z listy wyłączeń zawartej w art. 2 ust. 3 dwóch podmiotów: Elliniki Trapeza Viomichanikis Anaptyxeos oraz Tachidromiko Tamieftirio. Podmiot pierwszy przestał istnieć po połączeniu z bankiem komercyjnym, a podmiot drugi prowadzić będzie działalność jako instytucja kredytowa posiadająca zezwolenie zgodnie z dyrektywą 2000/12/WE,

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 126 z 26.5.2000, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/1/WE (Dz.U. L 79 z 24.3.2005, str. 9).

Artykuł 6

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 marca 2006 r.

W imieniu Komisji
Charlie McCREEVY
Członek Komisji

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

RADA

DECYZJA NR 5/2004 KOMITETU AMBASADORÓW AKP-WE

z dnia 17 grudnia 2004 r.

w sprawie rozporządzenia finansowego Centrum Rozwoju Przedsiębiorstw

(2006/192/WE)

KOMITET AMBASADORÓW AKP-WE,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej Państwami Członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. ⁽¹⁾, zwaną dalej „Umową”, w szczególności art. 2 ust. 6 załącznika III do tej Umowy,

uwzględniając Umowę wewnętrzną z dnia 12 września 2000 r. między przedstawicielami rządów Państw Członkowskich zebranymi w Radzie, w sprawie finansowania i zarządzania pomocą Wspólnoty udzielaną na mocy protokołu finansowego do Umowy,

uwzględniając rozporządzenie finansowe mające zastosowanie do dziewiątego Europejskiego Funduszu Rozwoju („9. EFR”),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Komitet Ambasadorów po podpisaniu Umowy powinien przyjąć rozporządzenie finansowe Centrum Rozwoju Przedsiębiorstw, zwanego dalej „Centrum”.

(2) Komitet Ambasadorów powinien ustanowić procedury przyjmowania budżetu Centrum,

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3.

I. ZASADY OGÓLNE

ZASADY JEDNOLITOŚCI, RZETELNOŚCI BUDŻETOWEJ, RÓWNO-
WAGI I JEDNOSTKI ROZLICZENIOWEJ

Artykuł 1

1. Wszystkie dochody i wydatki Centrum muszą być ujęte w preliminarzu opartym na szacunkowym rocznym programie prac na każdy rok budżetowy i muszą być wpisane do budżetu.

2. Budżet musi być zrównoważony w odniesieniu do dochodów i wydatków.

Artykuł 2

Budżet sporządza się i wykonuje w euro, a także rozliczenia przedstawia się w euro. Jednakże do celów przepływu środków pieniężnych księgowy oraz, w przypadku kont zaliczek, administratorzy środków zaliczkowych są upoważnieni do przeprowadzania operacji w walutach krajowych państw AKP i UE.

Artykuł 3

1. Dochód zawiera wkład EFR, kwotę podatków nałożonych na dochody, wynagrodzenia i inne dodatki wypłacane przez Centrum, a także różne inne wpływy.

2. Dochód zawiera wkłady do budżetu Centrum pochodzące od innych donatorów.

3. Zgodnie z art. 4 ust. 3 Statutu i Regulaminu Centrum, może ono także zarządzać w imieniu osób trzecich zasobami przeznaczonymi do wykonywania działań określonych w tym celu w Umowie. Zasady finansowe mające zastosowanie do zarządzania tymi zasobami są określone w art. 37 niniejszego rozporządzenia finansowego.

Artykuł 4

Preliminarz wydatków obejmuje wydatki operacyjne i interwencyjne. Dokonuje się między nimi wyraźnego rozróżnienia.

ZASADA JEDNOROCZNOŚCI

Artykuł 5

1. Rok budżetowy rozpoczyna się dnia 1 stycznia i kończy dnia 31 grudnia.

2. Środki wpisane do budżetu są dozwolone przez okres jednego roku budżetowego.

a) Jednakże środki należycie zaangażowane podczas roku budżetowego, ale nie wypłacone do dnia 31 grudnia tego roku są automatycznie przenoszone jedynie na następny rok budżetowy. Środki przeniesione w taki sposób są wyraźnie wykazywane w księgach rachunkowych dotyczących bieżącego roku.

b) Na pewnych warunkach mających zastosowanie do długoterminowych projektów Dyrektor może zatwierdzić przeniesienie środków na drugi z kolei rok. W księgach rachunkowych wykazywane są środki przeniesione w ten sposób. Jednakże Dyrektor musi poinformować zarząd o swej decyzji na kolejnym posiedzeniu zarządu.

c) Na końcu każdego protokołu finansowego Umowy wszelkie zaangażowane, ale jeszcze nie wypłacone środki są przenieszone automatycznie do następnego protokołu finansowego Umowy. Środki zaangażowane, ale jeszcze nie wypłacone na końcu Umowy, są przenoszone, jednakże tylko podczas trwania okresu przejściowego między bieżącą a kolejną Umową lub, w określonych przypadkach, między bieżącą Umową a dwunastomiesięcznym okresem likwidacji.

d) Zgodnie z zasadami mającymi zastosowanie do sporządzania budżetu środki wygasające na końcu roku budżetowego są udostępniane ponownie dla kolejnych budżetów.

3. Jeśli na początku roku budżetowego budżet na ten rok nie został jeszcze ostatecznie przyjęty, Dyrektor, w celu zapewnienia ciągłości działania Centrum, zezwala na zaangażowanie, zatwierdzenie i wypłatę środków na pokrycie miesięcznych wydatków administracyjnych i operacyjnych, zgodnie z procedurami określonymi w niniejszym rozporządzeniu finansowym. Jednakże takie miesięczne wydatki w odniesieniu do

bieżącego roku nie mogą przekroczyć jednej dwunastej odpowiadających im środków ujętych w analogicznych artykułach zatwierdzonych w budżecie na rok poprzedni.

ZASADA NALEŻYTEGO ZARZĄDZANIA FINANSAMI

Artykuł 6

1. Środki budżetowe wykorzystuje się zgodnie z zasadą należytego zarządzania finansami, to znaczy zgodnie z zasadami gospodarności, efektywności i skuteczności.

2. Zasada gospodarności oznacza, że zasoby wykorzystywane przez Centrum w celu wykonywania jego działalności zostają udostępnione w wymaganym czasie, we właściwej ilości i jakości oraz po najlepszej cenie.

Stosowanie zasady efektywności oznacza dążenie do osiągnięcia jak najlepszej proporcji między zaangażowanymi zasobami a osiągniętymi wynikami.

Stosowanie zasady skuteczności oznacza dążenie do osiągnięcia wyznaczonych celów oraz zamierzonych rezultatów.

3. Zdefiniowane, wymierne, osiągalne, odpowiednie i określone w czasie cele powinny być wyznaczone we wszystkich obszarach działalności objętych budżetem. Osiągnięcie tych celów monitorowane jest wskaźnikami wydajności dla każdego typu działalności, przy czym informacje dostarczane są Zarządowi przez Dyrektora. Informacje te dostarczane są corocznie najpóźniej w dokumentach załączonych do wstępnego projektu budżetu i powinny być dostarczane łącznie z przekazywanymi Komisji dokumentami zawierającymi uzasadnienie rocznej kwoty z EFR wnioskowanej przez Centrum.

4. W celu usprawnienia procesu podejmowania decyzji Centrum przeprowadza regularnie oceny zarówno *ex ante* jak i *ex post* programów lub działalności zgodnie z wieloletnim programem oceny ustalonym w porozumieniu z Komisją. Wyniki oceny są zawierane w przekazywanych Komisji dokumentach zawierających uzasadnienie rocznej kwoty z EFR wnioskowanej przez Centrum.

II. USTALANIE BUDŻETU

Artykuł 7

1. W ramach całkowitego budżetu przydzielonego Centrum protokołem finansowym, powiększonego o ewentualne wkłady pochodzące od innych donatorów, oraz na podstawie wytycznych określonych w strategii zatwierdzonej przez Komitet Dyrektor sporządza projekt rocznego programu pracy i związany z nim projekt budżetu. Projekt ten przekazywany jest Zarządowi nie później niż dnia 15 lipca roku poprzedzającego jego wykonanie.

Roczny program pracy i związany z nim budżet są zatwierdzane przez Zarząd do dnia 31 lipca i przedkładane do przyjęcia Komitetowi Ambasadorów. Budżet jest przekazywany Komisji Wspólnot Europejskich (zwanej dalej „Komisją”), która rozpoczyna obowiązujące procedury wspólnotowe dotyczące wnioskowanego wkładu z EFR, na podstawie odrębnego przydziału przeznaczanego na ten cel.

2. Środki budżetowe mogą być angażowane dopiero od dnia, w którym właściwa władza wspólnotowa podejmuje decyzję w sprawie finansowania wnioskowanego wkładu z EFR. Centrum jest informowane o tej decyzji.

3. Zasady i warunki mające zastosowanie do wkładu z EFR są ustalane w porozumieniu finansowym podpisanym między Centrum a Komisją.

4. Budżet zawiera właściwy preliminarz dochodów pochodzących od innych donatorów.

Artykuł 8

1. Daty wypłaty wkładu z EFR ustalane są w porozumieniu finansowym, o którym mowa w art. 7 ust. 3. Odlicza się wkład z poprzednich lat budżetowych, stanowiący środki wygasłe.

2. Budżet dzielony jest na tytuły (pozycje budżetowe), rozdziały, artykuły i pozycje zgodnie z charakterem lub przeznaczeniem dochodu lub wydatku.

Artykuł 9

W razie potrzeby Dyrektor przedkłada projekt budżetu dodatkowego lub zmieniającego, który jest analizowany i zatwierdzany w tej samej formie i zgodnie z tymi samymi procedurami, które stosowane są do budżetu zawierającego preliminarz pierwotny.

III. WYKONANIE BUDŻETU

Artykuł 10

1. Dyrektor wykonuje budżet na własną odpowiedzialność, zgodnie z zasadami określonymi w sekcji I i w granicach zatwierdzonych środków. Składa on Zarządowi sprawozdanie z zarządzania budżetem.

2. Zatwierdzone środki są wykorzystywane jedynie zgodnie z zasadami i normami określonymi w niniejszym rozporządzeniu finansowymi, w szczególności z zasadą należytego zarządzania finansami zdefiniowaną w art. 6.

Artykuł 11

1. Nie realizuje się żadnych dochodów ani nie dokonuje się żadnych wydatków, jeśli nie zostały one przewidziane stosownym artykułem budżetu.

Nie można angażować ani zatwierdzać żadnych wydatków w kwocie przewyższającej środki zatwierdzone na dany rok budżetowy lub środki przeniesione z poprzednich lat budżetowych.

2. Dochody i wydatki uwzględnia się w pełnej wysokości bez dokonywania jakichkolwiek korekt między nimi.

— Na zasadzie odstępstwa od tej reguły, od zatwierdzonych kwot odlicza się, co następuje:

a) grzywny nałożone na stronę kontraktu;

b) korekty omyłkowo wypłaconych kwot, które można nanieść za pomocą odliczenia, gdy ma miejsce kolejne rozliczenie rozdziału, artykułu i roku budżetowego, w odniesieniu do których dokonano nadpłaty;

c) wartość pojazdów, wyposażenia i instalacji podlegających częściowej wymianie przy zakupie nowych produktów tego samego typu; cena zakupu netto zostaje ujęta w księgach rachunkowych jako koszt historyczny dla przeprowadzenia wyceny inwentarza.

— Na zasadzie odstępstwa od tej reguły, można ponownie wykorzystać, co następuje:

a) zwroty kwot wypłaconych omyłkowo;

b) wpłaty otrzymane z tytułu ubezpieczeń;

c) wpływy ze sprzedaży pojazdów, wyposażenia i instalacji zbytych po ich wymianie;

d) wpływy ze sprzedaży publikacji Centrum.

Artykuł 12

1. O przesunięciach z jednego tytułu do drugiego, z zastrzeżeniem przesunięć z lub do artykułów związanych z wynagrodzeniem personelu, decyduje Dyrektor. Informuje on Zarząd o swej decyzji na kolejnym posiedzeniu Zarządu.

O przesunięciach z jednego tytułu do drugiego, w przypadku przesunięć z lub do artykułów związanych z wynagrodzeniem personelu, decyduje Zarząd, na podstawie wniosku Dyrektora.

2. O przesunięciach z jednego rozdziału do drugiego i w ramach rozdziałów decyduje Dyrektor, który informuje o tym Zarząd.

Artykuł 13

Dochody Centrum są wpłacane na jedno lub więcej kont, których właścicielem jest Centrum.

IV. KONTROLA FINANSOWA

Artykuł 14

1. Kontrola finansowa składa się z kontrolera finansowego i, w razie potrzeby, z jednego lub większej liczby kontrolerów pomocniczych, którzy muszą posiadać doświadczenie w dziedzinie regulacji finansowych organizacji międzynarodowych.

2. Dla celów administracyjnych kontroler podlega bezpośrednio Dyrektorowi, a kontrolerzy pomocniczy podlegają bezpośrednio kontrolerowi.

3. Kontroler i kontrolerzy pomocniczy są mianowani przez Zarząd. Kontrolera i kontrolerów pomocniczych wiąże obowiązujący regulamin pracowniczy. Jednakże wszelkie środki dotyczące postępowania dyscyplinarnego, zawieszenia, zakończenia stosunku zatrudnienia lub postępowania sądowego muszą być zatwierdzone przez Zarząd, na podstawie w pełni uzasadnionego wniosku Dyrektora.

4. Przed zatwierdzeniem operacji przez intendenta, kontrola finansowa przeprowadza weryfikację jej aspektów operacyjnych i finansowych. Celem tej weryfikacji jest upewnienie się, że:

- a) wydatki są prawidłowe i zgodne z odpowiednimi przepisami;
- b) zastosowano zasadę należytego zarządzania finansami, o której mowa w art. 6.

Skutkiem weryfikacji jest wydanie lub wstrzymanie zatwierdzenia.

Kontrola finansowa wstrzymuje zatwierdzenie, jeśli uzna, że powyższe warunki nie są spełnione. W każdym przypadku wstrzymania zatwierdzenia kontrola finansowa wydaje pisemne oświadczenie zawierające pełne uzasadnienie takiej decyzji i powiadamia Dyrektora.

O ile nie istnieje wątpliwość dotycząca dostępności środków, Dyrektor może, decyzją zawierającą pełne uzasadnienie takiego postanowienia i podjętą na jego wyłączną odpowiedzialność, uchylić wstrzymanie zatwierdzenia. Decyzja ta jest ostateczna

i wiążąca oraz jest podawana do wiadomości kontroli finansowej. O wszelkich takich decyzjach Dyrektor informuje Zarząd na piśmie na kolejnym posiedzeniu Zarządu.

Kontrola finansowa ma dostęp do wszelkich dokumentów uzupełniających oraz do wszelkich innych dokumentów związanych z weryfikowanymi wydatkami i dochodami. Kontrola finansowa może przeprowadzać weryfikacje na miejscu.

5. Przy wykonywaniu swoich obowiązków kontroler i kontrolerzy pomocniczy zachowują pełną niezależność. Nie przyjmują oni żadnych instrukcji ani nie obowiązują ich żadne ograniczenia w odniesieniu do wykonywania obowiązków powierzonych im na mocy niniejszego rozporządzenia finansowego w konsekwencji ich powołania.

6. Dyrektor może zwrócić się do kontroli finansowej o opinię dotyczącą kwestii związanych z oceną, organizacją lub ulepszeniem procedur wewnętrznych Centrum. Dyrektor może także zwrócić się do kontroli finansowej o dokonanie weryfikacji dokumentów oraz, w stosownych przypadkach, weryfikacji na miejscu, w celu sprawdzenia, czy operacje finansowane z budżetu zostały wykonane prawidłowo.

7. Na koniec każdego roku budżetowego, nie później jednak niż do dnia 30 kwietnia następnego roku, kontrola finansowa przygotowuje sprawozdanie z działalności, w którym wydaje opinię na temat zarządzania finansowego i wykonania budżetu. Kontrola finansowa przedkłada sprawozdanie Dyrektorowi, który przekazuje je Zarządowi na jego kolejnym posiedzeniu, w razie konieczności wraz z własnym komentarzem.

Artykuł 15

Audytorzy zewnątrz, o których mowa w art. 27 wyrażają niezależne opinie na temat jakości systemu zarządzania i kontroli.

V. ZARZĄDZANIE BUDŻETEM

Artykuł 16

1. Budżet Centrum jest zarządzany zgodnie z zasadą, według której intendent i księgowi są różnymi osobami.

2. Obowiązki intendenta, kontrolera i księgowego nie mogą podlegać łączeniu.

3. Środkami zarządza intendent, który jako jedyny jest uprawniony do zaciągania zobowiązań dotyczących wydatków, do ustalania należności do windykacji oraz do wystawiania zleceń windykacji i zleceń płatniczych. Operacje windykacyjne i płatnicze są wykonywane przez księgowego.

Artykuł 17

1. Zastosowanie wszelkich środków, które mogą spowodować powstanie wydatków płatnych przez Centrum, poprzedzone jest przedłożeniem przez intendenta wniosku o zaciągnięcie zobowiązania. Wniosek, do którego załącza się oryginały dokumentów uzupełniających, jest wysyłany do kontroli finansowej do weryfikacji.
2. W odniesieniu do powtarzających się wydatków może zostać podjęte zobowiązanie tymczasowe.
3. Zobowiązania i zlecenia płatnicze są księgowane.

Artykuł 18

1. Celem stwierdzenia prawidłowości wydatku przez intendenta jest:
 - a) weryfikacja istnienia praw wierzyciela;
 - b) określenie lub weryfikacja istnienia i kwoty należności;
 - c) weryfikacja warunków wymagalności spłaty wierzytelności.
2. Stwierdzenie prawidłowości wszelkich wydatków podlega przedłożeniu dokumentów uzupełniających wykazujących roszczenie wierzyciela oraz, w stosownych przypadkach, świadczoną usługę.

Artykuł 19

1. Zatwierdzenie jest czynnością, która polega na tym, że intendent, poprzez wystawienie zlecenia płatniczego, zleca księgowemu dokonanie płatności z tytułu wydatku, którego prawidłowość została przez niego stwierdzona.
2. Do zlecenia płatniczego załącza się oryginały dokumentów uzupełniających, na których jest naniesione lub którym towarzyszy zatwierdzenie intendenta potwierdzające, że kwoty płatności są prawidłowe, że otrzymano dostawę lub że usługa została wykonana.
3. Odpisy dokumentów uzupełniających, poświadczone za zgodność z oryginałem przez intendenta, w pewnych przypadkach mogą zostać przyjęte zamiast oryginałów.
4. Zlecenia płatnicze są wysyłane do kontroli finansowej do weryfikacji.

Artykuł 20

1. Dokonanie płatności jest ostatnim działaniem, poprzez które Centrum zostaje zwolnione ze swych zobowiązań wobec wierzycieli.

2. Płatności dokonuje księgowy w ramach limitu dostępnych funduszy.

3. W przypadku znaczącego błędu lub gdy kwestionowana jest ważność zwolnienia ze zobowiązania, lub w przypadku niedopełnienia formalności przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu finansowym, księgowy informuje bezzwłocznie intendenta i kontrolę finansową. Dyrektor może zażądać na piśmie i na własną odpowiedzialność, aby dokonano płatności. O wszelkich takich decyzjach Dyrektor informuje Zarząd na piśmie na kolejnym posiedzeniu Zarządu.

Artykuł 21

1. Z reguły płatności są dokonywane za pośrednictwem konta bankowego, najlepiej przelewem lub, jeśli jest to uzasadnione, czekiem. Transakcje są denominowane w euro. W wyjątkowych przypadkach i jeżeli jest to właściwe, można użyć innej waluty.
2. Na czekach i poleceniach przelewu umieszczane są dwa podpisy, z których jeden musi należeć do księgowego.
3. Jeśli istnieją należycie uzasadnione przyczyny, Dyrektor może wydać zgodę na dokonanie płatności gotówką. W takich przypadkach należy uzyskać pokwitowanie zapłaty.
4. W przypadku braku rzeczywistych kursów wymiany używanych walut w celu przeliczenia na euro płatności, które należy wykonać, lub dochodów gromadzonych w lokalnych walutach państw AKP stosuje się kursy wymiany walut obowiązujące w pierwszym dniu roboczym miesiąca, w którym rzeczywistość realizowana jest operacja, zgodnie z notowaniami Europejskiego Banku Centralnego.

Artykuł 22

1. Dla celów dokonywania płatności w ramach pewnych kategorii wydatków możliwe jest utworzenie kont zaliczek zgodnie z warunkami ustanowionymi przez Centrum.
2. Każda decyzja dotycząca przyznania konta zaliczek jest podejmowana przez Dyrektora na podstawie wniosku przedłożonego przez pracownika odpowiedzialnego za daną sprawę. Przed przedłożeniem Dyrektorowi każdy wniosek musi zostać zatwierdzony przez księgowego i kontrola finansowa musi na niego wydać zgodę.
3. Każda decyzja określa:

— nazwę administratora środków zaliczkowych,

- odpowiedzialność wyznaczonego w ten sposób administratora,
- maksymalną kwotę zaliczki,
- okres korzystania z zaliczki,
- sposób i termin dostarczenia dokumentów uzupełniających,
- charakter i maksymalną kwotę każdej pozycji wydatków.

4. Każda wypłata zaliczki musi również być poprzedzona zaciągnięciem zobowiązania.

5. Intendent i księgowy podejmują wszelkie kroki niezbędne dla zapewnienia, że dokumenty poświadczające rozliczenie udzielonych zaliczek są wystawiane na poprawne kwoty i w odpowiednim terminie.

Artykuł 23

1. W odniesieniu do środków ujętych w budżecie Centrum intendentem jest Dyrektor.

2. Dyrektor może przekazać część swoich obowiązków podległym mu pracownikom. Każda decyzja o przekazaniu uprawnień określa czas trwania i zakres mandatu dotyczącego działalności w charakterze intendenta.

3. Dyrektor może przekazać niektóre obowiązki związane z wykonaniem budżetu starannie wybranym właściwym osobom trzecim.

Artykuł 24

1. Księgowy jest mianowany przez Dyrektora za zgodą Zarządu.

2. Jest on odpowiedzialny w Centrum za:

- a) właściwą realizację płatności, gromadzenie dochodów i windykację kwot określonych jako należne;
- b) przygotowywanie i przedstawianie ksiąg rachunkowych zgodnie z art. 26;
- c) prowadzenie ksiąg rachunkowych zgodnie z art. 26;
- d) stosowanie, zgodnie z art. 26, zasad i metod księgowości oraz planu kont zgodnie z przepisami przyjętymi przez księgowego Komisji;

e) ustanawianie i sprawdzanie systemów rachunkowości i, w stosownych przypadkach, sprawdzanie systemów ustanowionych przez intendenta w celu dostarczania i potwierdzania informacji księgowych;

f) zarządzanie środkami w kasie.

3. Księgowy uzyskuje od intendenta wszelkie informacje, za których wiarygodność intendent ręczy, niezbędne do sporządzenia ksiąg rachunkowych dających prawdziwy obraz aktywów Centrum oraz wykonania budżetu.

4. Z zastrzeżeniem ust. 5 niniejszego artykułu oraz art. 22, księgowy jest jedyną osobą upoważnioną do zarządzania środkami pieniężnymi i pozostałymi aktywami. Jest on odpowiedzialny za ich zabezpieczenie.

5. Księgowy może przekazać niektóre zadania swoim podwładnym, z zastrzeżeniem regulaminu pracowniczego, jeśli jest to niezbędne dla wykonywania jego funkcji.

6. Dokument przekazujący zadania określa zadania powierzone podwładnym, a także ich prawa i obowiązki.

Artykuł 25

1. Windykacja wszelkich kwot należnych Centrum stanowi podstawę do wydania zlecenia windykacji przez intendenta. Zlecenia windykacji są przedkładane wewnętrznemu organowi kontrolnemu do weryfikacji.

2. Księgowy przejmuje odpowiedzialność za zlecenia windykacji przekazane mu przez intendenta.

3. W odniesieniu do wszelkich płatności gotówkowych dokonanych na rzecz księgowego lub administratora środków zaliczkowych wydaje się pokwitowanie.

VI. KSIĘGOWOŚĆ, SPRAWOZDANIA FINANSOWE, AUDYT, TRYBUNAŁ OBRACHUNKOWY, OLAF

Artykuł 26

1. Księgi rachunkowe prowadzone są w euro, przy wykorzystaniu metody podwójnego księgowania i w układzie roku kalendarzowego. Ujęte są w nich wszelkie dochody i wydatki od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia każdego roku i zawierają one oryginały dokumentów uzupełniających.

Księgi rachunkowe są zamykane na końcu roku budżetowego, aby umożliwić sporządzenie sprawozdań finansowych Centrum.

2. Zapisów w księdze rachunkowej dokonuje się na podstawie systemu księgowego obejmującego nomenklaturę pozycji budżetowych, która dokonuje wyraźnego rozróżnienia pomiędzy rachunkami, na podstawie których sporządza się zestawienie bilansowe, a tymi, na podstawie których sporządza się rachunek dochodów i wydatków. Zapisów tych można dokonywać w systemie komputerowym, który umożliwia sporządzenie ogólnego bilansu miesięcznego. Wszelkie środki zaliczkowe są księgowane jako koszty przejściowe i rozliczane najpóźniej do końca kolejnego roku budżetowego, z wyjątkiem stałych środków zaliczkowych.

3. Jeśli intendent, kontroler i księgowy uważają zgodnie, że system gwarantuje spełnienie wymogów bezpieczeństwa, Centrum może korzystać z elektronicznego systemu księgowania.

4. Oddzielne księgi rachunkowe prowadzone w odniesieniu do zasobów zarządzanych w imieniu osób trzecich, zgodnie z art. 37, są konsolidowane z zestawieniem bilansowym oraz rachunkiem dochodów i wydatków Centrum.

5. Centrum sporządza zestawienie bilansowe oraz rachunek dochodów i wydatków nie później niż dnia 31 marca roku N + 1.

W zestawieniu bilansowym ujęte są aktywa i pasywa Centrum na dzień 31 grudnia roku N.

Rachunek dochodów i wydatków obejmuje:

a) tabelę dochodów zawierającą:

- spodziewane wpływy z EFR w oparciu o zatwierdzone zobowiązania na rok bieżący oraz zobowiązania przeniesione z poprzednich lat,
- rzeczywiste wpływy z podatków nałożonych na wynagrodzenia oraz z uzyskanych odsetek,
- inne rzeczywiste wpływy;

b) tabelę wydatków zawierającą:

- rzeczywiste płatności z tytułu zobowiązań na dany rok przeniesionych z poprzednich lat budżetowych,
- rzeczywiste płatności lub zobowiązania obciążające budżet na rok N,
- tabelę podsumowującą zawierającą rzeczywiste płatności dotyczące mebli, wyposażenia oraz innych pozycji inwentarza,

— zatwierdzone zobowiązania do przeniesienia na kolejny rok budżetowy;

c) noty dotyczące sprawozdania finansowego zawierające:

- zastosowane zasady rachunkowości,
- tabele podsumowujące, dotyczące środków zaangażowanych, wypłaconych, wygasłych lub przeniesionych w poprzednich latach i w roku bieżącym,
- szczegółowe notatki i obliczenia potwierdzające poprawność pozycji w sprawozdaniach.

6. Raz na kwartał sporządza się sprawozdanie dotyczące stanu wykonania bieżącego budżetu i wykorzystania przeniesionych środków; sprawozdanie to jest poświadczane przez kontrolę finansową i przekazywane Zarządowi.

Artykuł 27

1. Z listy co najmniej trzech zaproponowanych firm Zarząd wyznacza na okres 3 lat szanowaną firmę audytorską o międzynarodowej renomie w celu przeprowadzenia kontroli sprawozdań finansowych Centrum. Ta sama firma audytorska nie może jednak być wyznaczona na dłużej niż na trzy kolejne lata.

2. Audytorzy dokonują kontroli ksiąg oraz gotówki utrzymywanej w Centrum, weryfikują, czy spisy inwentarzowe i zestawienia bilansowe zostały sporządzone właściwie i w dobrej wierze, zgodnie z odpowiednimi procedurami księgowymi, oraz gwarantują, że informacje dotyczące ksiąg Centrum są zgodne z prawdą.

Celem rewizji przeprowadzanej przez audytorów jest ustalenie, czy wszystkie należne dochody zostały uzyskane oraz wszystkie wydatki poniesione legalnie i w sposób prawidłowy oraz czy należycie zarządzano finansami.

Audytorzy poświadczają, że sprawozdania finansowe zostały sporządzone w sposób prawidłowy i zgodnie z międzynarodowymi standardami księgowymi oraz że przedstawiają one prawdziwie i rzetelnie finansową pozycję Centrum.

3. Audytorzy doradzają Centrum w kwestii kontroli ryzyka poprzez wydawanie niezależnych opinii na temat jakości systemów zarządzania i kontroli oraz poprzez wydawanie zaleceń służących poprawie warunków wykonywania operacji oraz wspieraniu należytego zarządzania finansami.

Audytory są odpowiedzialni za:

a) ocenę stosowności i efektywności wewnętrznych systemów zarządzania oraz ocenę działalności Centrum odnośnie do realizacji programów i działań w odniesieniu do związanych z nimi zagrożeń; oraz

b) ocenę stosowności i jakości wewnętrznych systemów kontroli mających zastosowanie do każdej operacji związanej z wykonaniem budżetu.

4. Audytory wykonują swoje obowiązki w odniesieniu do wszystkich działań i jednostek Centrum. Korzystają z pełnego i nieograniczonego dostępu do wszelkich informacji niezbędnych do wykonywania swoich obowiązków.

5. Po zamknięciu każdego roku budżetowego audytory sporządzają sprawozdanie najpóźniej do dnia 30 czerwca. Sprawozdanie to przekazywane jest Dyrektorowi, który z kolei przekazuje je Zarządowi, w razie potrzeby wraz z własnym komentarzem. Następnie Zarząd przekazuje sprawozdanie Komitetowi wraz z własnymi zaleceniami.

Na podstawie tego sprawozdania i sprawozdań finansowych Komitet udziela Dyrektorowi absolutorium z wykonania budżetu.

Artykuł 28

Komisja, Trybunał Obrachunkowy i OLAF mogą przeprowadzać kontrole dotyczące środków finansowych otrzymanych przez Centrum z EFR zgodnie z rozporządzeniem finansowym EFR. Trybunał Obrachunkowy może sprawdzać, czy dochody zostały uzyskane oraz wydatki poniesione legalnie i w sposób prawidłowy oraz czy przestrzegane były przepisy Umowy i rozporządzenia finansowego 9. EFR.

VII. OBOWIĄZKI INTENDENTÓW, KSIĘGOWEGO, KSIĘGOWYCH POMOCNICZYCH I ADMINISTRATORÓW ŚRODKÓW ZALICZKOWYCH

Artykuł 29

Intendenci, którzy podczas określania należności do windykacji, wystawiania zleceń windykacji, zaciągania zobowiązania finansowego lub podpisywania zlecenia płatniczego naruszają niniejsze rozporządzenie finansowe podlegają postępowaniu dyscyplinarnemu oraz, w stosownych przypadkach, obowiązkowi zapłaty odszkodowania. Te same zasady obowiązują również w przypadku braku sporządzenia dokumentu ustanawiającego należność lub zaniedbania wystawienia zleceń windykacji lub też nieusprawiedliwionej zwłoki w ich wystawianiu. Można się powołać na taką odpowiedzialność tylko

w sytuacji, gdy naruszenie zarządzenia było zamierzone lub było wynikiem poważnego zaniedbania z ich strony.

Artykuł 30

1. Księgowy i księgowi pomocniczy podlegają postępowaniu dyscyplinarnemu oraz, w stosownych przypadkach, obowiązkowi zapłaty odszkodowania w odniesieniu do płatności dokonanych przez nich z naruszeniem art. 19.

Podlegają oni postępowaniu dyscyplinarnemu oraz obowiązkowi zapłaty odszkodowania w odniesieniu do wszelkich strat lub szkód powstałych w ramach środków pieniężnych, aktywów i dokumentów znajdujących się pod ich pieczę, jeśli taka strata lub szkoda była zamierzona lub też jeśli była wynikiem poważnego zaniedbania z ich strony.

Na tych samych warunkach są oni odpowiedzialni za prawidłowe wykonanie otrzymanych poleceń dotyczących korzystania z kont bankowych i zarządzania nimi, w szczególności:

a) gdy dokonują windykacji należności lub realizują płatności w kwotach niezgodnych z figurującymi na odpowiadających im zleceniach windykacji lub zleceniach płatniczych;

b) gdy dokonują płatności na rzecz osób innych niż uprawnieni odbiorcy płatności.

2. Administratorzy środków zaliczkowych podlegają postępowaniu dyscyplinarnemu oraz, w stosownych przypadkach, obowiązkowi zapłaty odszkodowania w następujących przypadkach:

a) gdy nie są w stanie dostarczyć właściwych dokumentów uzupełniających odnośnie do dokonanych przez siebie płatności;

b) gdy dokonują płatności na rzecz osób innych niż uprawnieni odbiorcy płatności.

Administratorzy środków zaliczkowych podlegają postępowaniu dyscyplinarnemu oraz obowiązkowi zapłaty odszkodowania w odniesieniu do wszelkich strat lub szkód powstałych w ramach środków pieniężnych, aktywów i dokumentów znajdujących się pod ich pieczę, jeśli taka strata lub szkoda była zamierzona lub też jeśli była wynikiem poważnego zaniedbania z ich strony.

Artykuł 31

1. Księgowy, księgowi pomocniczy i administratorzy środków zaliczkowych są objęci ubezpieczeniem od ryzyk towarzyszących pełnionym przez nich obowiązkom.

Centrum pokrywa koszty ubezpieczenia z tym związane. Określa ono kategorie pracowników pełniących obowiązki księgowych, księgowych pomocniczych i administratorów środków zaliczkowych, a także warunki, na jakich pokrywa koszty ubezpieczenia ponoszone przez wspomnianych pracowników, w celu ochrony przed ryzykami towarzyszącymi pełnionym przez nich obowiązkom.

2. Księgowemu, księgowym pomocniczym i administratorom środków zaliczkowych przyznawane są dodatki specjalne. Wysokość tych dodatków jest określana w rozporządzeniu sporządzonym przez Centrum. Kwoty odpowiadające tym dodatkom są comiesięcznie umieszczane na kontach otwartych przez Centrum w imieniu każdego z tych pracowników w celu ustanowienia funduszu gwarancyjnego służącego do pokrycia wszelkich strat, za które mogłyby być odpowiedzialne te osoby, o ile takie straty nie zostały pokryte ze środków pochodzących z towarzystw ubezpieczeniowych.

Dodatknie saldo kredytowe na tych kontach gwarancyjnych jest wypłacane tym osobom po zakończeniu przez nie służby w charakterze księgowego, księgowego pomocniczego lub administratora środków zaliczkowych, a także po otrzymaniu przez nie ostatecznego absolutorium z ich zarządzania.

3. Absolutorium dla księgowego, księgowych pomocniczych i administratorów środków zaliczkowych jest udzielane przez Dyrektora w oparciu o sprawozdanie audytorów zewnętrznych w terminie dwóch lat od zamknięcia danego roku budżetowego.

Artykuł 32

Spoczywający na intendencie, księgowym, księgowych pomocniczych i administratorach środków zaliczkowych obowiązki zapłaty odszkodowania i poddania się postępowaniu dyscyplinarnemu jest określany zgodnie z regulaminem pracowniczym Centrum.

VIII. PROCEDURY UDZIELANIA ZAMÓWIEŃ PUBLICZNYCH I INNE PRZEPISY

Artykuł 33

A. OBOWIĄZUJĄCE ZASADY UDZIELANIA ZAMÓWIEŃ PUBLICZNYCH

Przyznawanie kontraktów na dostawy towarów i usług zawieranych przez Centrum jest regulowane przepisami niniejszego artykułu, uzupełnionymi w razie potrzeby przepisami Umowy i przepisami ogólnymi przyjętymi na jej podstawie przez Radę Ministrów AKP-WE oraz zasadami dotyczącymi przyznawania kontraktów zawartymi w rozporządzeniu finansowym mającym zastosowanie do EFR; tj. kandydaci muszą pochodzić z Państw Członkowskich Wspólnoty lub z państw AKP, z wyjątkiem należycie uzasadnionych przypadków zaakceptowanych przez Dyrektora.

W przypadku konfliktu mają zastosowanie zasady określone w A.

B. DEFINICJE

Do celów niniejszego artykułu stosuje się następujące definicje:

1) „Umowa bezpośrednia”

Procedura, w ramach której Centrum konsultuje się z wybranym przez siebie kandydatem i negocjuje z nim warunki kontraktu.

2) „Procedura uproszczona”

Procedura nieprzewidująca wcześniejszej publikacji ogłoszenia i zakresu zadań, w ramach której oferty przetargowe mogą składać jedynie kandydaci (nie mniej niż trzech) zaproszeni przez Centrum.

3) „Procedura negocjowana”

Procedura nieprzewidująca wcześniejszej publikacji ogłoszenia i zakresu zadań, w ramach której Centrum konsultuje się z wybranym przez siebie kandydatem lub kandydatami i negocjuje warunki kontraktu z jednym z nich lub z większą ich liczbą. Musi tu zaistnieć jedna lub więcej okoliczności wymienionych poniżej w punkcie C ust. 1 lit. e).

4) „Ograniczone zaproszenie do przetargu bez publikacji ogłoszenia”

Procedura, w ramach której jedynie kandydaci zaproszeni przez Centrum na podstawie posiadanych przez niego danych dostawców mogą przedłożyć ofertę przetargową w odpowiedzi na zakres zadań przygotowany przez Centrum.

5) „Ograniczone zaproszenie do przetargu z publikacją ogłoszenia”

Procedura, w ramach której jedynie kandydaci zaproszeni przez Centrum mogą przedłożyć ofertę przetargową w odpowiedzi na ogłoszenie oraz zakres zadań opublikowane przez Centrum.

6) „Otwarte zaproszenie do przetargu”

Procedura, w której każda osoba fizyczna lub prawna, lub grupa takich osób, może przedłożyć ofertę przetargową w odpowiedzi na ogłoszenie oraz zakres zadań opublikowane przez Centrum.

C. KONTRAKTY Z DOSTAWCAMI TOWARÓW I USŁUG

1) Kontrakty na dostawy

- a) Kontrakty dotyczące zakupu lub wynajmu dostaw, wyposażenia lub mienia ruchomego zawierane są w następstwie przetargu otwartego. Kandydaci muszą być obywatelami Państw Członkowskich Wspólnoty lub państw AKP, z wyjątkiem należycie uzasadnionych przypadków zaakceptowanych przez Dyrektora.
- b) Kontrakty mogą być zawierane przy zastosowaniu umowy bezpośredniej (pojedyncza oferta), gdy całkowita wartość kontraktu nie przekracza 4 999 EUR.
- c) Są one zawierane przy zastosowaniu procedury uproszczonej, po skonsultowaniu się z co najmniej trzema dostawcami, gdy całkowita kwota kontraktu jest zawarta między 5 000 EUR i 29 999 EUR.
- d) Są one zawierane przy zastosowaniu ograniczonego zaproszenia do przetargu skierowanego do co najmniej trzech kandydatów, bez publikacji ogłoszenia, gdy całkowita kwota kontraktu jest zawarta między 30 000 EUR i 149 999 EUR.
- e) Mogą być one zawierane przy zastosowaniu procedury negocjowanej, po wydaniu na nią zgody przez Dyrektora oraz w należycie uzasadnionych przypadkach, gdy kwota kontraktu przekracza 4 999 EUR oraz gdy zaistnieje jedna lub więcej następujących okoliczności:
 - gdy sprawa ma pilny charakter z przyczyn niezależnych od Centrum,
 - gdy zaistnieją wyraźnie techniczne i należycie uzasadnione przyczyny,
 - gdy kontrakt dotyczy dodatkowych dostaw, usług lub pracy, które, z powodów technicznych, nie mogą być oddzielone od kontraktu głównego,
 - gdy zaproszenie do przetargu okazało się nieskuteczne.

Okoliczności, w których można zaakceptować odstępstwa, o których mowa w lit. e), wyszczególnia się w wewnętrznej dyrektywie sporządzonej przez Zarząd, który jest bezzwłocznie informowany o takich decyzjach.

2) Kontrakty na świadczenie usług

- a) Kontrakty dotyczące świadczenia usług są zawierane po wystosowaniu ograniczonego zaproszenia do przetargu do co najmniej trzech kandydatów. Kandydaci muszą być obywatelami Państw Członkowskich Wspólnoty lub państw AKP, z wyjątkiem należycie uzasadnionych przypadków zaakceptowanych przez Dyrektora.

- b) Kontrakty mogą być zawierane przy zastosowaniu umowy bezpośredniej, gdy całkowity koszt usług na rzecz Centrum nie przekracza 4 999 EUR.

- c) Kontrakty są zawierane przy zastosowaniu procedury uproszczonej, po skonsultowaniu się z co najmniej trzema dostawcami, gdy całkowity koszt usług na rzecz Centrum jest zawarty między 5 000 EUR i 199 999 EUR. Jednakże dla kontraktów o wartości między 150 000 EUR i 199 999 EUR konsultacja odbywa się na podstawie szczegółowego zakresu zadań.

- d) Kontrakty są zawierane przy zastosowaniu procedury negocjowanej po wydaniu na nią zgody przez Dyrektora oraz w należycie uzasadnionych przypadkach, gdy kwota kontraktu przekracza 4 999 EUR oraz gdy ma zachodzić jedna z okoliczności wymienionych w punkcie C ust. 1 lit. e).

- 3) Wykonawca jest wybierany na podstawie zaoferowanej ceny, dokumentów poświadczających kompetencje zawodowe, doświadczenie i stabilność finansową oraz proponowanego terminu wykonania kontraktu.

- 4) Kontrakty są sporządzane wyłącznie w euro.

- 5) W przypadkach gdy usługi objęte punktami 1 i 2 są rozdzielone na kilka kontraktów, przy stosowaniu niniejszego artykułu należy brać pod uwagę całkowity koszt usług.

- 6) W szczególnych przypadkach Centrum może przekazać organizację uproszczonych procedur i zaproszeń do przetargu zewnętrznemu podmiotowi, pod warunkiem że pozostaje ono odpowiedzialne za wybór firm, z którymi podmiot się skontaktuje, zakres zadań i wybór wykonawcy lub, w przypadku współfinansowania, że wspólna odpowiedzialność spoczywa na Centrum i innych podmiotów współfinansujących.

Artykuł 34

Centrum może dokonywać wkładów pieniężnych na rzecz inicjatyw podejmowanych przez przedsiębiorstwa, przedsiębiorców, pośredników i dostawców usług w następujący sposób:

- 1) Centrum może dokonać wkładu na rzecz kosztu usług dla uprawnionych projektów, w odniesieniu do których odpowiedzialność za finansowanie i zarządzanie spoczywa na osobie fizycznej lub prawnej, która pochodzi z Państwa Członkowskiego Wspólnoty lub państwa AKP i która przedłożyła Centrum wniosek o wsparcie finansowe;

- 2) Centrum ocenia koszt usług, wybór dostawców, dokumenty poświadczające kompetencje zawodowe, doświadczenie i stabilność finansową, termin ukończenia prac oraz oczekiwany wpływ programu zaproponowanego przez beneficjenta. W tym celu korzysta z ważonej listy kryteriów podobnej do listy, z której korzysta Komisja przy zarządzaniu EFR, dostosowanej do celów Centrum;
- 3) jeśli beneficjent jest podwykonawcą, musi spełniać wymagania określone w art. 33;
- 4) umowy są sporządzane wyłącznie w euro;
- 5) metody zastosowania tych wkładów są określane w dyrektywie wewnętrznej.

Artykuł 35

1. Prowadzony jest stały spis wszelkiego mienia ruchomego i nieruchomego należącego do Centrum. Do spisu wprowadza się jedynie mienie ruchome, którego wartość wynosi co najmniej 350 EUR. Na każdej fakturze umieszcza się numer inwentarzowy przed jej zapłatą.
2. Sprzedaż mienia ruchomego i wyposażenia o jednostkowej wartości nabywczej przekraczającej 1 000 EUR jest odpowiednio ogłaszana, zgodnie z wewnętrzną dyrektywą, którą ma sporządzić Dyrektor.
3. W przypadku gdy jakiekolwiek mienie lub element spisu są sprzedawane, wyrzucane lub uznane za brakujące w następstwie zagubienia lub kradzieży, lub z jakiegokolwiek innego powodu, sporządza się protokół podpisany przez Dyrektora i osobę odpowiedzialną za wyposażenie oraz poświadczony przez kontrolę wewnętrzną.
4. Centrum prowadzi fizyczny i księgowy spis, które są regularnie uzgadniane. Uzgadnianie to jest zatwierdzane przez wewnętrznego organ kontrolny.

Artykuł 36

Niniejsze rozporządzenie finansowe ma zastosowanie w całości do zdecentralizowanych struktur Centrum.

IX. ZARZĄDZANIE W IMIENIU OSÓB TRZECICH

Artykuł 37

1. Centrum może także zarządzać zasobami przeznaczonymi do wykonywania działań określonych w tym celu w Umowie

w imieniu osób trzecich. Lista tych zasobów jest zamieszczana w załączniku do budżetu Centrum.

2. Niniejsze rozporządzenie finansowe ma zastosowanie do zarządzania tymi zasobami.

Jednakże zarządzanie innymi zasobami udostępnionymi przez Komisję regulowane jest przepisami finansowymi określonymi w umowie podpisanej przez Komisję i Centrum. Jeśli nie istnieją takie przepisy, ma zastosowanie niniejsze rozporządzenie finansowe.

3. Do budżetu Centrum załącza się także właściwe preliminarze wydatków finansowanych z tych zasobów. Dokonuje się wyraźnego rozróżnienia między wydatkami operacyjnymi a interwencyjnymi.

4. Prowadzone są oddzielne konta w celu zarządzania tymi zasobami w imieniu osób trzecich.

5. Sprawozdania finansowe dotyczące każdego funduszu zarządzanego przez Centrum w imieniu osób trzecich zawierają bilans finansowy oraz rachunek dochodów i wydatków, ukazujące sytuację na dzień 31 grudnia danego roku budżetowego. Są one poświadczane zgodnie z przepisami umowy podpisanej między Centrum a donatorem.

Jeśli nie istnieją takie przepisy, poświadczenia dokonuje kontrola finansowa Centrum.

6. Wspomniane sprawozdania finansowe są dołączane w formie załącznika do sprawozdań finansowych Centrum.

Artykuł 38

Państwa AKP, Państwa Członkowskie i Wspólnota są zobowiązane, każde z nich w zakresie, który go dotyczy, do podjęcia środków potrzebnych do wykonania tej decyzji.

Artykuł 39

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2005 r.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 grudnia 2004 r.

W imieniu Komitetu Ambasadorów AKP–WE

T. J. A. M. de BRUIJN

Przewodniczący

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 1 marca 2006 r.

ustanawiająca zasady, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 761/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady, stosowania logo EMAS w szczególnych przypadkach opakowań transportowych i opakowań trzeciorzędnych

(notyfikowana jako dokument nr C(2006) 306)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2006/193/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 761/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. dopuszczające dobrowolny udział organizacji w systemie zarządzania środowiskiem i audytu środowiskowego we Wspólnocie (EMAS) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 8 ust. 3 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Logo EMAS wskazuje opinii publicznej i innym zainteresowanym stronom, że organizacja zarejestrowana w EMAS opracowała system zarządzania środowiskiem zgodnie z wymogami rozporządzenia (WE) nr 761/2001.
- (2) Logo EMAS nie może być stosowane na produktach lub ich opakowaniach, lub łącznie z porównawczymi twierdzeniami dotyczącymi innych produktów, działań i usług. Jednakże w ramach oceny przewidzianej w art. 15 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 761/2001 Komisja rozważa wyjątkowe okoliczności, w jakich możliwe jest stosowanie logo EMAS.

- (3) Niektóre organizacje zarejestrowane w EMAS wykazały zainteresowanie w stosowaniu logo EMAS na opakowaniach transportowych i opakowaniach trzeciorzędnych, jako skutecznym sposobie przekazywania informacji środowiskowych zainteresowanym stronom.

- (4) Komisja we współpracy z Państwami Członkowskimi dokonała na podstawie art. 15. ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 761/2001 oceny stosowania, rozpoznawania i interpretacji logo i doszła do wniosku, że przypadek opakowań transportowych i opakowań trzeciorzędnych zgodnie z ich definicją w dyrektywie 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych ⁽²⁾ stanowi szczególne okoliczności, o których mowa w art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 761/2001, ponieważ opakowania te nie są bezpośrednio związane z produktami i dlatego dopuszczalne jest stosowanie na nich logo EMAS.

- (5) Ponadto wraz z logo należy umieścić dodatkowe informacje, tak aby zapobiec możliwości pomylenia z etykietami produktów ekologicznych oraz aby wyraźnie poinformować opinię publiczną oraz inne zainteresowane strony, że stosowanie logo nie jest w żaden sposób związane produktami lub charakterystyką produktów znajdujących się w opakowaniach transportowych lub opakowaniach trzeciorzędnych, lecz z systemem zarządzania środowiskowego stosowanym przez zarejestrowaną organizację.
- (6) Środki przewidziane w niniejszej decyzji zgodne są z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 14 rozporządzenia (WE) nr 761/2001,

⁽¹⁾ Dz.U. L 114 z 24.4.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 196/2006 (Dz.U. L 32 z 4.2.2006, str. 4).

⁽²⁾ Dz.U. L 365 z 31.12.1994, str. 10. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/20/WE (Dz.U. L 70 z 16.3.2005, str. 17).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Organizacje zarejestrowane w EMAS mogą stosować dwie wersje logo EMAS ustanowione w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 761/2001 na opakowaniach transportowych i opakowaniach trzeciorzędnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 94/62/WE.

W takich przypadkach logo EMAS jest uzupełnione następującym tekstem: „[Nazwa organizacji zarejestrowanej w EMAS] jest organizacją zarejestrowaną w europejskim systemie ek zarządzania i audytu (EMAS)”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja jest skierowana do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 1 marca 2006 r.

W imieniu Komisji

Stavros DIMAS

Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI**z dnia 2 marca 2006 r.****ustanawiająca kwestionariusz odnoszący się do dyrektywy Rady 96/61/WE dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (IPPC)***(notyfikowana jako dokument nr C(2006) 598)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)****(2006/194/WE)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącą zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 16 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kwestionariusz, który państwa członkowskie mają wykorzystywać w celu sporządzania sprawozdań ze stosowania dyrektywy 96/61/WE dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, powinien mieć na celu dostarczenie szczegółowych informacji dotyczących stosowania przez państwa członkowskie najważniejszych środków ustanowionych w tej dyrektywie.
- (2) Biorąc pod uwagę doświadczenia zdobyte podczas stosowania dyrektywy 96/61/WE oraz podczas wykorzystywania poprzednich kwestionariuszy, zgodnie z decyzją Komisji 1999/391/WE z dnia 31 maja 1999 r. dotyczącą kwestionariusza odnoszącego się do dyrektywy Rady 96/61/WE dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (IPPC) (stosowanie dyrektywy Rady 91/692/EWG) ⁽²⁾, należy przyjąć kwestionariusz na lata 2006–2008. W celu zapewnienia jasności należy zastąpić decyzję 1999/391/WE.

- (3) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu ustanowionego na mocy art. 6 dyrektywy 91/692/EWG ⁽³⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym ustanawia się kwestionariusz określony w Załączniku do niniejszej decyzji, odnoszący się do dyrektywy 96/61/WE.

Państwa członkowskie wykorzystują ten kwestionariusz jako podstawę do sporządzenia sprawozdania obejmującego okres od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 31 grudnia 2008 r., które ma zostać przedłożone Komisji na mocy art. 16 ust. 3 dyrektywy 96/61/WE.

Artykuł 2

Niniejszym uchyla się decyzję 1999/391/WE.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 marca 2006 r.

W imieniu Komisji

Stavros DIMAS

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 257 z 10.10.1996, str. 26. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 33 z 4.2.2006, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 148 z 15.6.1999, str. 39. Decyzja zmieniona decyzją 2003/241/WE (Dz.U. L 89 z 5.4.2003, str. 17).

⁽³⁾ Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 48. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

ZAŁĄCZNIK

CZĘŚĆ 1

KWESTIONARIUSZ DOTYCZĄCY STOSOWANIA DYREKTYWY 96/61/WE DOTYCZĄCEJ ZINTEGROWANEGO ZAPOBIEGANIA ZANIECZYSZCZENIOM I ICH KONTROLI (IPPC)*Uwagi ogólne:*

Niniejszy trzeci kwestionariusz ustanowiony na mocy dyrektywy 96/61/WE obejmuje lata 2006–2008. Biorąc pod uwagę doświadczenia zdobyte podczas stosowania dyrektywy oraz informacje uzyskane na podstawie pierwszego i drugiego kwestionariusza, niniejszy kwestionariusz skupia się na zmianach i postępach dokonanych przez państwa członkowskie w zakresie stosowania dyrektywy. W odniesieniu do zagadnień związanych z transpozycją Komisja podejmie wszystkie potrzebne działania w celu zapewnienia pełnej i właściwej transpozycji dyrektywy do prawa krajowego, mianowicie poprzez konsekwentne stosowanie postępowania w sprawie naruszenia.

W przypadku gdy pytania zawarte w kwestionariuszu są podobne do pytań zawartych w poprzednich kwestionariuszach, można odnieść się do poprzednich odpowiedzi, jeśli dana sytuacja pozostaje bez zmian, przy czym możliwości tej nie mają państwa członkowskie po raz pierwszy biorące udział w okresie sprawozdawczym. Jeśli nastąpiły zmiany, należy przedstawić je, udzielając odpowiedzi na nowo. Jednakże w celu zapewnienia czytelności kwestionariusza, w przypadku odniesienia do poprzedniej odpowiedzi należy zasadniczo powtórzyć tekst poprzednio udzielonych odpowiedzi, chyba że jest to niewskazane ze względów praktycznych.

Udzielając odpowiedzi na szczególne pytania, dotyczące ogólnie wiążących zasad lub oficjalnych wytycznych wystosowanych przez organy administracji, należy stosownie podać podstawowe informacje dotyczące rodzaju tych zasad lub wytycznych oraz adresy stron internetowych lub inne możliwości dostępu do nich.

1. Opis Ogólny

- 1.1. Czy od czasu ostatniego okresu sprawozdawczego (2003–2005) nastąpiły istotne zmiany w zakresie krajowego lub regionalnego prawodawstwa oraz systemu/systemów pozwoleń, przy pomocy których stosowana jest dyrektywa 96/61/WE? W przypadku odpowiedzi twierdzącej należy przedstawić te zmiany, wskazać ich powody oraz podać odesłania do nowych przepisów prawnych.
- 1.2. Czy państwa członkowskie napotkały na trudności w stosowaniu dyrektywy 96/61/WE związane z dyspozycyjnością lub możliwościami personelu? W przypadku odpowiedzi twierdzącej należy przedstawić te trudności, na przykład ilustrując je odpowiednio przy pomocy danych dotyczących obecnego personelu. Należy przedstawić plany zaradzenia tym trudnościom (na przykład poprzez zwiększenie możliwości personelu).

2. Liczba Instalacji i Pozwoleń (Artykuł 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4)

- 2.1. Należy podać liczbę nowych i istniejących instalacji określonych w dyrektywie 96/61/WE (instalacje IPPC) oraz pozwoleń w zależności od rodzaju działalności na podstawie wzoru i uwag przedstawionych w części 2.

3. Istniejące Instalacje (Artykuł 5)

- 3.1. Należy przedstawić wszelkie prawnie obowiązujące środki lub plany administracyjne ustanowione w celu zapewnienia zgodności z wymogami, o których mowa w art. 5 ust. 1, do dnia 30 października 2007 r. Czy prowadzący instalacje zostali zobowiązani do złożenia wniosków o pozwolenie w tym celu lub czy właściwe organy mogły nałożyć na prowadzących wymóg złożenia takich wniosków?

4. Wnioski o Pozwolenia (Artykuł 6)

- 4.1. Należy przedstawić wszelkie ogólnie wiążące zasady, dokumenty zawierające wytyczne lub formularze wniosków opracowane w celu zapewnienia, że wnioski zawierają wszystkie informacje wymagane na podstawie art. 6, ogólne lub odnoszące się do poszczególnych kwestii (np. metodologia w zakresie oceny znaczących emisji z instalacji).

5. Koordynacja Procedury i Warunków Udzielania Pozwoleń (Artykuły 7 i 8)

- 5.1. Należy przedstawić wszelkie zmiany, które nastąpiły w zakresie struktury organizacyjnej procedur udzielania pozwoleń (organy, podział obowiązków itp.) od czasu ostatniego okresu sprawozdawczego.
- 5.2. Czy istnieją szczególne trudności w zapewnieniu pełnej koordynacji procedury i warunków udzielania pozwoleń, zgodnie z wymogami art. 7, zwłaszcza w przypadku zaangażowania więcej niż jednego właściwego organu? Należy przedstawić wszelkie przepisy prawne lub dokumenty zawierające wytyczne dotyczące tej kwestii.

- 5.3. Jakie przepisy prawne, procedury lub wytyczne stosowane są w celu zapewnienia, że właściwy organ odmawia udzielenia pozwolenia w przypadku gdy instalacja nie spełnia wymogów ustanowionych w dyrektywie 96/61/WE? Jeśli są one dostępne, należy podać informacje dotyczące liczby i okoliczności odmowy udzielenia pozwolenia.
- 6. Stosowność i Adekwatność Warunków Udzielania Pozwoleń (Artykuł 3 lit. d) i f), art. 9, art. 16 ust. 1 i 2)**
- 6.1. Należy przedstawić wszelkie ogólnie wiążące zasady lub szczególne wytyczne dla właściwych organów, które zostały ustanowione w odniesieniu do następujących kwestii:
- 1) procedury i kryteria ustalania dopuszczalnych wartości emisji oraz inne warunki udzielania pozwolenia;
 - 2) ogólne zasady określania najlepszych dostępnych technik;
 - 3) wykonanie art. 9 ust. 4.
- 6.2. Kwestie związane z dokumentami referencyjnymi dotyczącymi najlepszych dostępnych technik (dokumenty BREF), ustanowionymi zgodnie z art. 16 ust. 2 dyrektywy 96/61/WE:
- 1) W jaki sposób informacje publikowane przez Komisję zgodnie z art. 16 ust. 2 są uwzględniane w sposób ogólny lub w zależności od przypadku przy określaniu najlepszych dostępnych technik? W jaki konkretny sposób wspomniane dokumenty BREF są wykorzystywane przy ustalaniu warunków udzielania pozwolenia? Czy wszystkie dokumenty BREF (lub niektóre z nich) są tłumaczone?
 - 2) Na ile użyteczne jako źródło informacji dla określania dopuszczalnych wartości emisji, równoważnych parametrów i środków technicznych opartych na najlepszych dostępnych technikach są informacje publikowane przez Komisję zgodnie z art. 16 ust. 2? W jaki sposób można je udoskonalić?
- 6.3. Inne kwestie związane z warunkami udzielania pozwoleń:
- 1) Czy przy ustalaniu warunków udzielania pozwoleń zostały uwzględnione systemy zarządzania środowiskiem? W przypadku odpowiedzi twierdzącej należy sprecyzować w jaki sposób.
 - 2) Jakiego rodzaju warunki udzielania pozwoleń lub inne środki były zazwyczaj stosowane dla celów art. 3 lit. f) (przywrócenie zadowalającego stanu miejsca działania w przypadku ostatecznego zakończenia działalności) oraz w jaki sposób były one stosowane w praktyce?
 - 3) Jakiego rodzaju warunki udzielania pozwoleń związane z efektywnym wykorzystaniem energii były zazwyczaj określane (art. 3 lit. d))? W jaki sposób wykorzystywana była możliwość nienakładania wymogów w zakresie efektywnego wykorzystania energii, ustanowiona w art. 9 ust. 3?
- 7. Dostępne Dane Reprezentatywne (Artykuł 16 ust. 1)**
- 7.1. Należy przedstawić dostępne reprezentatywne dane dotyczące dopuszczalnych wartości oraz ochrony środowiska, ustanowione przy uwzględnieniu poszczególnych kategorii działalności, zgodnie z załącznikiem I do dyrektywy 96/61/WE oraz, w stosownych przypadkach, najlepsze dostępne techniki, na podstawie których otrzymano te wartości. Należy opisać, w jaki sposób dane te zostały wybrane i zgromadzone. *Przed rozpoczęciem okresu sprawozdawczego lub podczas jego trwania Komisja udzieli wskazówek ułatwiających odpowiedź na to pytanie, tak by uwzględnić w szczególności sposób dwa sektory. Dane przedstawione w sprawozdaniu (dotyczące dopuszczalnych wartości emisji oraz kwestii ochrony środowiska) zostaną poddane ocenie w celu porównania, w najszerzym możliwym zakresie, ustalonych dopuszczalnych wartości z osiągniętym poziomem ochrony środowiska. Następnie, porównania takiego można by dokonać w zakresie poziomów emisji związanych z najlepszymi dostępnymi technikami w dokumentach BREF.*
- 8. Ogólne Wiążące Zasady (Artykuł 9 ust. 8)**
- 8.1. Dla jakich kategorii instalacji oraz wymogów zostały ewentualnie ustalone ogólne wiążące zasady, ustanowione w art. 9 ust. 8? Należy podać odesłanie do tych ogólnych wiążących zasad. Jaką formę przyjmują takie zasady (np. przez kogo są ustalane i jaki jest ich status prawny)? Czy podczas stosowania takich zasad ustalane są także przepisy uwzględniające lokalne warunki środowiska (wspomniane w art. 9 ust. 4)?
- 8.2. Należy podać, o ile wiadomo, liczbę instalacji (wyrażoną jako wartość bezwzględna lub w procentach), które podlegały tym zasadom przed końcem okresu sprawozdawczego.
- 9. Normy Jakości Środowiska (Artykuł 10)**
- 9.1. Czy miały miejsce przypadki, w których zastosowanie ma art. 10 i wykorzystywanie najlepszych dostępnych technik okazało się niewystarczające dla zapewnienia norm jakości środowiska ustanowionych w prawodawstwie wspólnotowym (określonych w art. 2 ust. 7)? W przypadku odpowiedzi twierdzącej należy podać przykłady takich przypadków oraz podjętych dodatkowych środków.

10. Postęp w Zakresie Najlepszych Dostępnych Technik (Artykuł 11)

- 10.1. Czy podjęto kroki w celu zapewnienia, zgodnie z art. 11, że właściwe organy śledzą lub są informowane na temat postępów w zakresie najlepszych dostępnych technik? W przypadku odpowiedzi twierdzącej należy podać szczegóły. Jeśli nie, jakie kroki planuje się podjąć w celu spełnienia tego wymogu?

11. Zmiany Wprowadzane w Instalacjach (Artykuł 12, art. 2 ust. 10)

- 11.1. W jaki sposób właściwe organy decydują w praktyce, na mocy art. 12, czy „zmiana działania” może mieć konsekwencje dla środowiska naturalnego (art. 2 ust. 10 lit. a)) oraz czy zmiana taka jest „istotną zmianą”, która może mieć znaczące negatywne oddziaływanie na ludzi bądź środowisko (art. 2 ust. 10 lit. b))? Należy podać odesłanie do stosownych przepisów, wytycznych lub procedur.
- 11.2. Należy podać liczbę wniosków dotyczących „istotnych zmian”, które zostały rozpatrzone podczas okresu sprawozdawczego. Dane na ten temat należy podać według kategorii działalności na podstawie wzoru i uwag przedstawionych w części 2.

12. Ponowne Rozpatrzenie i Aktualizacja Warunków Udzielania Pozwolenia (Artykuł 13)

- 12.1. Czy częstotliwość, z jaką dokonuje się ponownego rozpatrzenia oraz, w miarę potrzeb, aktualizacji warunków pozwolenia (art. 13) jest określona w krajowym lub regionalnym prawodawstwie, lub też w inny sposób, na przykład przy pomocy terminów ustalonych w pozwoleniach? W przypadku odpowiedzi twierdzącej należy sprecyzować w jaki sposób. Należy podać odesłanie do stosownych przepisów, wytycznych lub procedur.
- 12.2. Jaka jest reprezentatywna częstotliwość (lub spodziewana reprezentatywna częstotliwość), z jaką dokonuje się ponownego rozpatrzenia warunków pozwolenia? W przypadku różnic pomiędzy poszczególnymi instalacjami lub sektorami należy podać, w miarę dostępności, informacje je ilustrujące.
- 12.3. Jakie są etapy procedury ponownego rozpatrywania i aktualizacji warunków pozwolenia? W jaki sposób stosowany jest przepis stanowiący o ponownym rozpatrywaniu warunków pozwolenia w przypadku istotnych zmian w zakresie najlepszych dostępnych technik? Należy podać odesłanie do stosownych przepisów, wytycznych lub procedur.

13. Spełnienie Warunków Pozwolenia (Artykuł 14)

- 13.1. W jaki sposób wymóg ustanowiony w art. 14, by prowadzący regularnie informował właściwe organy o wynikach procesu monitorowania emisji, jest realizowany w praktyce? Należy podać odesłanie do wszelkich stosownych przepisów, procedur lub wytycznych skierowanych do właściwych organów. Czy prowadzący przedkładają okresowe sprawozdanie z monitorowania? Należy podać szczegóły na temat reprezentatywnej częstotliwości przedkładania tego rodzaju informacji. W przypadku różnic pomiędzy poszczególnymi sektorami należy podać, w miarę dostępności, informacje je ilustrujące.
- 13.2. Należy podać reprezentatywne informacje dotyczące poniższych kwestii w odniesieniu do instalacji wchodzących w zakres dyrektywy 96/61/WE, w miarę dostępności oraz jeśli nie zostały one przedłożone w ramach sprawozdania na podstawie zalecenia przewidującego minimalne kryteria w zakresie inspekcji środowiskowych w poszczególnych państwach członkowskich:

— przeprowadzania kontroli na miejscu oraz pobierania próbek (rodzaj, ilość, częstotliwość),

— rodzaju i liczby działań (np. sankcje lub inne środki) podejmowanych w wyniku wystąpienia wypadków, incydentów oraz niespełnienia warunków pozwolenia.

14. Informacja i Udział Społeczeństwa (Artykuły 15 i 15a)

- 14.1. Czy od czasu ostatniego okresu sprawozdawczego nastąpiły jakiegokolwiek istotne zmiany w zakresie transpozycji prawodawstwa przewidującego informowanie i udział społeczeństwa w procedurze udzielania pozwolenia, zgodnie z wymogiem dyrektywy 96/61/WE (art. 15 i 15a) zmienionej dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾? Jaki wpływ wywarły te zmienione wymogi na właściwe organy, wnioskujące o pozwolenie, oraz zainteresowane strony?

15. Współpraca Transgraniczna (Artykuł 17)

- 15.1. Czy podczas okresu sprawozdawczego odwoływano się do wymogów zawartych w art. 17, dotyczących transgranicznej wymiany informacji i współpracy? Należy podać przykłady ilustrujące ogólne zastosowane procedury.

⁽¹⁾ Dz.U. L 156 z 25.6.2003, str. 17.

16. Wzajemne Relacje z Innymi Instrumentami Wspólnotowymi

- 16.1. Jak państwa członkowskie ogólnie oceniają skuteczność dyrektywy 96/61/WE, między innymi w porównaniu z innymi wspólnotowymi instrumentami środowiskowymi? Na podstawie wszelkich dostępnych badań i analiz, jakie były szacunkowe korzyści i koszty (w tym koszty administracyjne i dostosowawcze) w zakresie środowiska, wynikające ze stosowania dyrektywy 96/61/WE? Należy podać odesłanie do tych badań i analiz.
- 16.2. Jakie praktyczne doświadczenia zdobyto w odniesieniu do relacji pomiędzy wymogami dotyczącymi pozwoleń na mocy dyrektywy 96/61/WE i innymi wspólnotowymi instrumentami prawnymi, które mogą mieć zastosowanie do instalacji wchodzących w zakres dyrektywy 96/61/WE? Jakie kroki zostały podjęte na poziomie krajowego i regionalnego prawodawstwa lub uzgodnień administracyjnych w celu poprawy spójności pomiędzy stosowaniem dyrektywy 96/61/WE oraz innych instrumentów prawnych? Wspólnotowe instrumenty prawne, które mogą odnosić się do tej kwestii obejmują na przykład:
- dyrektywę Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne ⁽¹⁾,
 - dyrektywę Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi ⁽²⁾,
 - dyrektywę Rady 1999/13/WE z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych spowodowanej użyciem organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach ⁽³⁾,
 - dyrektywę Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów ⁽⁴⁾,
 - dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającą ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej ⁽⁵⁾,
 - dyrektywę 2000/76/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spalania odpadów ⁽⁶⁾,
 - dyrektywę 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania ⁽⁷⁾,
 - dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych ⁽⁸⁾,
 - rozporządzenie (WE) nr 166/2006.
- 16.3. Czy podjęto środki na poziomie krajowym i regionalnym w celu usprawnienia procedur związanych z przedkładaniem sprawozdań wymaganych przez właściwe organy od prowadzących na mocy dyrektywy 96/61/WE oraz innych wspólnotowych instrumentów prawnych? W miarę dostępności należy podać odesłanie do tych środków oraz wszelkie propozycje poprawy wspólnotowych wymogów w tym zakresie.

17. Uwagi Ogólne

- 17.1. Czy istnieją jakieś szczególne kwestie związane ze stosowaniem dyrektywy, które dają powody do obaw w Państwa kraju? W przypadku odpowiedzi twierdzącej należy podać szczegóły.

⁽¹⁾ Dz.U. L 175 z 5.7.1985, str. 40.

⁽²⁾ Dz.U. L 10 z 14.1.1997, str. 13.

⁽³⁾ Dz.U. L 85 z 29.3.1999, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 182 z 16.7.1999, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 332 z 28.12.2000, str. 91.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 309 z 27.11.2001, str. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, str. 32.

CZEŚĆ 2

WZÓR ODPOWIEDZI NA PYTANIE 2.1

Tabela 1

Rodzaj instalacji według kategorii działalności przemysłowych, przewidzianych w załączniku I do dyrektywy 609/61/WG (patrz: uwaga 1)	Pozwolenia na NOWE INSTALACJE (Artykuł 4)	Pozwolenia na ISTNIEJĄCE INSTALACJE (Artykuł 5 ust. 1)						
	1. Liczba nowych instalacji funkcyjnych przed końcem 2008 r. (patrz: uwaga 2) 2. Liczba pozwoleń udzielonych przed końcem 2008 r. (patrz: uwaga 3) 3. Liczba istniejących instalacji funkcyjnych przed końcem 2008 r. (patrz: uwaga 2) 4. Liczba nowych pozwoleń udzielonych na podstawie art. 6 i 8 przed końcem 2008 r. (patrz: uwaga 4a) 5. Liczba pozwoleń udzielonych przed wprowadzeniem IPPC ale nie uaktualnionych przed końcem 2008 r. (patrz: uwaga 4b) 6. Liczba pozwoleń udzielonych przed wprowadzeniem IPPC, ponownie rozpatrzonej oraz uaktualnionych przed końcem 2008 r. (patrz: uwaga 4c) 7. Liczba ewentualnych pozwoleń oczekujących na rozpatrzenie przed końcem 2008 r. (niezgodnych z dyrektywą), (patrz: uwaga 5) 8. Liczba instalacji (1+3) 9. Liczba wniosków z „istotnymi zmianami” złożonych podczas okresu objętego sprawozdaniem (patrz: uwaga 6) 10. Liczba ewentualnych pozwoleń oczekujących na rozpatrzenie przed końcem października 2007 r. (niezgodnych z dyrektywą), (patrz: uwaga 7)							
1. Przemysł energetyczny								
1.1. Instalacje energetycznego spalania								
1.2. Rafinerie oleju mineralnego i gazu								
1.3. Piece koksownicze								
1.4. Zagazowywanie i upłynianie węgla								
2. Produkcja i obróbka metali								
2.1. Prażenie/spiekanie rud metali								
2.2. Produkcja surowców lub stali								
2.3. a) Walcownice gorące								

Rodzaj instalacji według kategorii działalności przemysłowych przewidzianych w załączniku I do dyrektywy 96/61/WE (patrz: uwaga 1)	Pozwolenia na NOWE INSTALACJE (Artykuł 4)		Pozwolenia na ISTNIEJĄCE INSTALACJE (Artykuł 5 ust. 1)						8. Liczba instalacji (1+3)	9. Liczba wniosków w związku z „istotnymi zmianami” złożonych podczas sprawozdaniem (patrz: uwaga 6)	10. Liczba ewentualnych pozwoleń oczekujących na rozpatrzenie przed końcem października 2007 r. (niezgodnych z dyrektywą), (patrz: uwaga 7)
	1. Liczba nowych instalacji funkcjonujących przed końcem 2008 r. (patrz: uwaga 2)	2. Liczba pozwoleń udzielonych przed końcem 2008 r. (patrz: uwaga 3)	3. Liczba istniejących instalacji funkcjonujących przed końcem 2008 r. (patrz: uwaga 2)	4. Liczba nowych pozwoleń udzielonych na podstawie art. 6 i 8 przed końcem 2008 r. (patrz: uwaga 4a)	5. Liczba pozwoleń udzielonych przed wprowadzeniem dyrektywy IPPC ale nieaktualizowanych przed końcem 2008 r. (patrz: uwaga 4b)	6. Liczba pozwoleń udzielonych przed wprowadzeniem dyrektywy IPPC, ponownie rozpatrzonych oraz uaktualnionych przed końcem 2008 r. (patrz: uwaga 4c)	7. Liczba ewentualnych pozwoleń oczekujących na rozpatrzenie przed końcem 2008 r. (niezgodnych z dyrektywą), (patrz: uwaga 5)				
2.3. b) Kuźnię											
2.3. c) Nakładanie metalowych powłok ochronnych											
2.4. Odlewne											
2.5. a) Produkcja metali nieżelaznych											
2.5. b) Wytop metali żelaznych											
2.6. Powierzchniowa obróbka metali i tworzyw sztucznych											
3. Przemysł mineralny											
3.1. Produkcja cementu lub wapna											

Rodzaj instalacji według kategorii działalności przemysłowych, przedstawionych w załączniku I do dyrektywy 96/61/WE (patrz: uwaga 1)	Pozwolenia na NOWE INSTALACJE (Artykuł 4)	Pozwolenia na ISTNIEJĄCE INSTALACJE (Artykuł 5 ust. 1)	8. Liczba instalacji (1+3)	9. Liczba wniosków z „istotnymi zmianami” złożonych podczas sprawozdaniem (patrz: uwaga 6)	10. Liczba ewentualnych pozwoleń oczekujących na rozpatrzenie przed końcem października 2007 r. (niezgodnych z dyrektywą), (patrz: uwaga 7)
	1. Liczba nowych instalacji funkcyjnych przed 2008 r. (patrz: uwaga 2) 2. Liczba pozwoleń udzielonych przed 2008 r. (patrz: uwaga 3)	3. Liczba istniejących instalacji funkcyjnych przed 2008 r. (patrz: uwaga 2) 4. Liczba nowych pozwoleń udzielonych na podstawie art. 6 i 8 przed 2008 r. (patrz: uwaga 4a) 5. Liczba pozwoleń udzielonych przed wprowadzeniem IPPC ale nieaktualizowanych przed 2008 r. (patrz: uwaga 4b) 6. Liczba pozwoleń udzielonych przed wprowadzeniem dyrektywy IPPC, ponownie rozpatrzonych oraz uaktualnionych przed 2008 r. (patrz: uwaga 4c) 7. Liczba ewentualnych pozwoleń oczekujących na rozpatrzenie przed końcem 2008 r. (niezgodnych z dyrektywą), (patrz: uwaga 5)			
4.4. Produkcja środków ochrony roślin/biocydów					
4.5. Produkcja wyrobów farmaceutycznych					
4.6. Produkcja materiałów wybuchowych					
5. Gospodarka odpadami					
5.1. Unieszkodliwienie lub odzyskiwanie odpadów niebezpiecznych					
5.2. Spalanie odpadów komunalnych					
5.3. Unieszkodliwienie odpadów niepowodujących zagrożeń					
5.4. Składowiska odpadów					

Tabela 2

	Ogółem (patrz: uwaga 9)
Całkowita liczba pozwoleń uznanych za zgodne (Tabela 1 rubryki 2+4+5+6)	
Całkowita liczba ewentualnych pozwoleń oczekujących na rozpatrzenie przed końcem 2008 r. (niezgodnych z dyrektywą) (Tabela 1 rubryka 7)	

Uwagi:

Uwaga ogólna: Niniejszy wzór służy pomocą przy gromadzeniu danych dotyczących liczby „instalacji” zgodnie z definicją w art. 2 ust. 3 oraz „pozwoleń” zgodnie z definicją w art. 2 ust. 9. Liczba instalacji nie musi odpowiadać liczbie pozwoleń, ponieważ, zgodnie z art. 2 ust. 9, pozwolenie może obejmować jedną lub większą ilość instalacji lub części instalacji. Dalsze wskazówki i wyjaśnienia dotyczące danych w tabelach 1 i 2 podano w poniższych uwagach 1–9. Państwa członkowskie proszone są o jak najdokładniejsze wypełnienie tabeli 1. Państwa członkowskie mogą również w razie potrzeby przedstawić dodatkowe uwagi (dotyczące na przykład rekultywacji terenu) w celu poparcia i wyjaśnienia danych zawartych w tabelach 1 i 2. Liczba pozwoleń powinna obejmować wszystkie pozwolenia udzielone po terminie transpozycji dyrektywy 96/61/WE (30 października 1999 r.) w przypadku instalacji w dalszym ciągu działających przed końcem 2008 r.

1. W przypadku wszystkich rubryk 1–10 tabela 1 stanowi wzór służący pomocą przy gromadzeniu danych w oparciu o załącznik I dotyczący kategorii działalności przemysłowych. W miarę możliwości informacje te należy podać w odniesieniu do podpunktów załącznika I (1.1, 2.3 a), 6.4 b) itd.). Rubryka po lewej stronie zawiera zatem odpowiednie numery podpunktów załącznika I oraz krótki opis odpowiadających im działalności przemysłowych (pełen opis oraz wartości progowe można znaleźć w załączniku I do dyrektywy 96/61/WE). Przy wypełnianiu tabeli 1 należy zwrócić uwagę, by nie uwzględniać wielokrotnie tej samej instalacji lub pozwolenia, nawet jeśli obejmuje ona kilka kategorii działalności. W przypadku gdy instalacja lub pozwolenie obejmuje działalność zaliczającą się do co najmniej dwóch kategorii wymienionych w załączniku I, należy je wymienić jedynie w ramach jednej kategorii (np. tej, która w najtrafniejszy sposób opisuje instalację lub pozwolenie).
2. W rubrykach 1 i 3 należy podać odpowiednio liczbę nowych i istniejących instalacji dla każdej podstawowej kategorii działalności w załączniku I, które działały przed końcem okresu objętego sprawozdaniem. „Istniejące instalacje” to instalacje określone zgodnie z art. 2 ust. 4 dyrektywy 96/61/WE, natomiast „nowe instalacje” stanowią wszystkie inne instalacje. Rubryka 8 określa zatem sumę liczb podanych w rubrykach 1 i 3.
3. W rubryce 2 należy podać liczbę pozwoleń udzielonych dla nowych instalacji, zgodnie z art. 4, do końca okresu objętego sprawozdaniem. Jak zauważono powyżej w uwadze ogólnej, liczba ta nie musi odpowiadać liczbie instalacji, nawet jeśli nowe instalacje otrzymały pełne pozwolenie.
4. Rubryki 4–6 dotyczą różnych metod nałożenia na istniejące instalacje wymogu posiadania pozwoleń uznawanych za zgodne z dyrektywą 96/61/WE. Metody te obejmują:
 - a) udzielanie pozwolenia zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 6 i 8. Rubryka 4 określa pozwolenie tego rodzaju jako nowe pozwolenie. Podane liczby dotyczą nowych pozwoleń tego rodzaju udzielonych w związku z proponowaną „istotną zmianą”;
 - b) w odróżnieniu od procedury ustanowionej w art. 6 i 8, art. 5 zezwala właściwemu organowi na podjęcie kroków zmierzających do dostosowania istniejących instalacji do odpowiednich wymogów przez ponowne rozpatrzenie oraz, jeśli to konieczne, przez aktualizację warunków, którym instalacje te podlegały, np. dotyczących pozwolenia udzielonego na mocy prawodawstwa przed wprowadzeniem dyrektywy 96/61/WE. W rubryce 5 należy podać dane na temat przypadków, w których warunki pozwolenia były ponownie rozpatrzone, natomiast nie dokonano ich uaktualnienia, ponieważ warunki te zostały uznane za zgodne z wymogami dyrektywy 96/61/WE;

- c) podobnie, w rubryce 6 należy podać dane dotyczące przypadków, w których warunki pozwolenia udzielonego przed wprowadzeniem dyrektywy 96/61/WE zostały ponownie rozpatrzone, a następnie uaktualnione w celu dostosowania do wymogów tej dyrektywy. Podane liczby dotyczą pozwoleń, w przypadku których dokonano ponownego rozpatrzenia lub aktualizacji w związku z proponowaną „istotną zmianą”.
5. W rubryce 7 należy podać dane dotyczące pozwoleń dla istniejących instalacji, które mają być jeszcze udzielone, ponownie rozpatrzone lub uaktualnione przed końcem okresu objętego sprawozdaniem, ponieważ nie spełniają wymogów określonych w art. 5 ust. 1. Państwa członkowskie proszone są o wyjaśnienie, w jaki sposób traktują tego rodzaju pozwolenia oczekujące na rozpatrzenie.
6. W rubryce 9 należy podać liczbę wniosków o udzielenie pozwolenia (lub uaktualnienie pozwolenia), złożonych przez prowadzących istniejące lub nowe instalacje, w związku z proponowaną „istotną zmianą”, określoną w art. 2 ust. 10 lit. b) podczas okresu objętego sprawozdaniem. Podane liczby dotyczą istotnych zmian w instalacjach, które zostały dostosowane do wymogów dyrektywy 96/61/WE.
7. W rubryce 10 należy podać dane dotyczące pozwoleń dla istniejących instalacji, które mają być jeszcze udzielone, ponownie rozpatrzone lub uaktualnione przed końcem października 2007 r., ponieważ nie spełniają wymogów określonych w art. 5 ust. 1. Państwa członkowskie powinny wyjaśnić, w jaki sposób traktują tego rodzaju pozwolenia oczekujące na rozpatrzenie.
8. Zasadniczo państwa członkowskie powinny w miarę możliwości udzielać informacji według podstawowych kategorii działalności wymienionych w tabeli 1. Jednakże w przypadku sektora chemicznego, będącego szczególnie złożonym sektorem w tym zakresie, jak również z powodu tego, że wiele instalacji chemicznych prowadzi szereg działalności określonych w podpunktach punktu 4, państwa członkowskie powinny podać informacje, jeśli nimi dysponują, w odniesieniu do poszczególnych podpunktów, natomiast w przeciwnym razie jedynie ogólne dane w odniesieniu do punktu 4 (tzn. bez podawania danych dla poszczególnych podpunktów).
9. Tabela 2 ma na celu przedstawienie całkowitej liczby pozwoleń uznanych za zgodne lub oczekujących na rozstrzygnięcie przed końcem okresu objętego sprawozdaniem. Pierwsza rubryka pozioma przedstawia sumę rubryk 2, 4, 5 i 6 w tabeli 1. Druga rubryka pozioma przedstawia sumę rubryki 7 w tabeli 1.
-

DECYZJA KOMISJI**z dnia 2 marca 2006 r.****dotycząca wspólnotowej pomocy finansowej na 2006 rok w odniesieniu do niektórych laboratoriów referencyjnych w dziedzinie weterynaryjnej służby zdrowia publicznego zajmującej się pozostałościami substancji***(notyfikowana jako dokument nr C(2006) 604)***(Jedynie teksty w językach niemieckim, francuskim, włoskim i niderlandzkim są autentyczne)****(2006/195/WE)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając decyzję Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii⁽¹⁾, w szczególności jej art. 28 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Decyzja 90/424/EWG stanowi, że Wspólnota jest zobowiązana przyczynić się do poprawy wydajności inspekcji weterynaryjnych poprzez przyznawanie pomocy finansowej laboratoriom referencyjnym. Każde laboratorium wyznaczone jako laboratorium referencyjne zgodnie ze wspólnotowym prawodawstwem weterynaryjnym może otrzymywać pomoc Wspólnoty, z zastrzeżeniem pewnych warunków.

(2) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 156/2004 z dnia 29 stycznia 2004 r. w sprawie pomocy finansowej Wspólnoty dla wspólnotowych laboratoriów referencyjnych zgodnie z art. 28 decyzji 90/424/EWG⁽²⁾ stanowi, że należy zapewnić wkład finansowy Wspólnoty, jeżeli zatwierdzone programy pracy są skutecznie realizowane i beneficjenci dostarczają wszelkich niezbędnych informacji w określonych terminach.

(3) Komisja oceniła programy pracy i odpowiednie prognozy budżetowe przedłożone przez odpowiednie wspólnotowe laboratoria referencyjne na 2006 rok.

(4) W związku z tym pomoc finansowa Wspólnoty powinna być przyznawana wyznaczonym wspólnotowym laboratoriom referencyjnym na funkcje i zadania przewidziane w dyrektywie Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości u żywych zwierząt i w produktach zwierzęcych oraz uchylającej dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG⁽³⁾.

(5) Dalsza pomoc powinna być również przyznawana na organizację warsztatów w dziedzinach objętych odpowiedzialnością wspólnotowych laboratoriów referencyjnych.

(6) Zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁽⁴⁾ środki weterynaryjne oraz środki w zakresie ochrony zdrowia roślin, podejmowane zgodnie z zasadami wspólnotowymi, są finansowane przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej. Do celów kontroli finansowej art. 8 i 9 rozporządzenia (WE) nr 1258/1999 stosuje się w odniesieniu do niniejszej decyzji.

(7) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodnie z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Wspólnota przyznaje Niemcom pomoc finansową na funkcje i zadania przewidziane w załączniku V rozdział 2 do dyrektywy 96/23/WE, które mają być realizowane przez Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit (wcześniej Bundesinstitut für gesundheitlichen Verbraucherschutz und Veterinärmedizin (BGVV)), Berlin, Niemcy, w celu wykrycia pozostałości niektórych substancji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 19. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją 2006/53/WE (Dz.U. L 29 z 2.2.2006, str. 37).

⁽²⁾ Dz.U. L 27 z 30.1.2004, str. 5.

⁽³⁾ Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 10. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, str. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 103.

W okresie od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 31 grudnia 2006 r. wymieniona pomoc finansowa nie przekracza 425 000 EUR.

2. Poza maksymalną kwotę przewidzianą w ust. 1, Wspólnota przyznaje Niemcom pomoc finansową na organizację warsztatów przez laboratorium, o którym mowa w ust. 1. Pomoc ta nie przekracza 30 000 EUR.

Artykuł 2

1. Wspólnota przyznaje Francji pomoc finansową na funkcje i zadania przewidziane w załączniku V rozdział 2 do dyrektywy 96/23/WE, które mają być realizowane przez Laboratoire d'études et de recherches sur les médicaments vétérinaires et les désinfectants de L'Agence Française de Sécurité Sanitaire des aliments (wcześniej Laboratoire des médicaments vétérinaires (CNEVA-LMV)), Fougères, Francja, w celu wykrycia pozostałości niektórych substancji.

W okresie od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 31 grudnia 2006 r. wymieniona pomoc finansowa nie przekracza 425 000 EUR.

2. Poza maksymalną kwotę przewidzianą w ust. 1, Wspólnota przyznaje Francji pomoc finansową na organizację warsztatów przez laboratorium, o którym mowa w ust. 1. Pomoc ta nie przekracza 30 000 EUR.

Artykuł 3

1. Wspólnota przyznaje Włochom pomoc finansową na funkcje i zadania przewidziane w załączniku V rozdział 2 do dyrektywy 96/23/WE, które mają być realizowane przez Istituto Superiore di Sanità, Rzym, Włochy, w celu wykrycia pozostałości niektórych substancji.

W okresie od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 31 grudnia 2006 r. wymieniona pomoc finansowa nie przekracza 255 000 EUR.

2. Poza maksymalną kwotę przewidzianą w ust. 1, Wspólnota przyznaje Włochom pomoc finansową na organizację jednej sesji warsztatów przez laboratorium, o którym mowa w ust. 1. Pomoc ta nie przekracza 30 000 EUR.

Artykuł 4

1. Wspólnota przyznaje Niderlandom pomoc finansową na funkcje i zadania przewidziane w załączniku V rozdział 2 do dyrektywy 96/23/WE, które mają być realizowane przez Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieuhygiëne (RIVM), Bilthoven, Niderlandy, w celu wykrycia pozostałości niektórych substancji.

W okresie od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 31 grudnia 2006 r. wymieniona pomoc finansowa nie przekracza 425 000 EUR.

2. Poza maksymalną kwotę przewidzianą w ust. 1, Wspólnota przyznaje Niderlandom pomoc finansową na organizację warsztatów przez laboratorium, o którym mowa w ust. 1. Pomoc ta nie przekracza 30 000 EUR.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej oraz do Królestwa Niderlandów.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 marca 2006 r.

W imieniu Komisji

Markos KYPRIANOU

Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI**z dnia 3 marca 2006 r.****zmieniająca dodatek B do załącznika XII do Aktu przystąpienia z 2003 r. w zakresie niektórych zakładów w sektorach mięsnym i mleczarskim w Polsce***(notyfikowana jako dokument nr C(2006) 609)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)****(2006/196/WE)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając Akt przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji, w szczególności jego załącznik XII, rozdział 6, sekcja B podsekcja I pkt 1 lit. e),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Polsce przyznano okresy przejściowe w odniesieniu do niektórych zakładów wymienionych w dodatku B ⁽¹⁾ do załącznika XII do Aktu przystąpienia z 2003 r.
- (2) Dodatek B do załącznika XII do Aktu przystąpienia z 2003 r. został zmieniony decyzjami Komisji 2004/458/WE ⁽²⁾, 2004/471/WE ⁽³⁾, 2004/474/WE ⁽⁴⁾, 2005/271/WE ⁽⁵⁾, 2005/591/WE ⁽⁶⁾, 2005/854/WE ⁽⁷⁾ i 2006/14/WE ⁽⁸⁾.
- (3) Zgodnie z oficjalnym oświadczeniem właściwego organu w Polsce niektóre zakłady w sektorach mięsnym i mleczarskim zakończyły proces modernizacji i są obecnie w pełni zgodne z prawem wspólnotowym. Ponadto niektóre zakłady zakończyły swoją działalność. Te zakłady powinny zatem zostać skreślone z wykazu zakładów, które znajdują się w okresie przejściowym.

(4) Należy zatem odpowiednio zmienić dodatek B do załącznika XII do Aktu przystąpienia z 2003 r.

(5) Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt został poinformowany o środkach przewidzianych w niniejszej decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zakłady wymienione w Załączniku do niniejszej decyzji skreśla się z dodatku B do załącznika XII do Aktu przystąpienia z 2003 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 marca 2006 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. C 227 E z 23.9.2003, str. 1392.

⁽²⁾ Dz.U. L 156 z 30.4.2004, str. 53.

⁽³⁾ Dz.U. L 160 z 30.4.2004, str. 56.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 160 z 30.4.2004, str. 73.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 86 z 5.4.2005, str. 13.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 200 z 30.7.2005, str. 96.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 316 z 2.12.2005, str. 17.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 10 z 14.1.2006, str. 66.

ZAŁĄCZNIK

Wykaz zakładów, które skreśla się z dodatku B do załącznika XII do Aktu przystąpienia z 2003 r.

Zakłady mięsne

Wykaz pierwotny

Nr	Numer weterynaryjny	Nazwa zakładu
35.	08040206	AGROMAS Sp. z o.o.
71.	12160208	Wojnickie Zakłady Mięsne „MEAT COMPANY”
99.	14370101	Ubojnia Trzody i Bydła „WILPOL”
155.	24610323	„Basco” s.c.
181.	24170301	Zakład Przetwórstwa Mięsnego B. Wisniewska
186.	26040209	„Wir” Szproch I Przetwórstwo Mięsa SJ.
209.	30090103	Firma Handlowo Usługowa – Andrzej Mejsner
239.	30280102	PHU ROMEX Grażyna Pachela, Ubojnia Bydła
243.	30290201	Rzeźnictwo Kujawa, Maik s.j.
246.	30300112	Ubój Trzody Mariusz Marciniak

Mięso drobiowe

Wykaz pierwotny

Nr	Numer weterynaryjny	Nazwa zakładu
31.	18630501	Jedynka Spółka z o.o. Zakład Produkcyjny
34.	24610602	Szerwał 2000 Sp. z o.o.

Sektor mleczarski

Wykaz pierwotny

Nr	Numer weterynaryjny	Nazwa zakładu
57.	20111601	OSM Dąbrowa Białostocka
66.	24781601	OSM w Zabrze
68.	24061602	OSM Krzepice
74.	24161602	OSM „Rokitnianka” w Szczekocinach
101.	30151601	OSM „Top-Tomyśl”
103.	30201601	OSM Kowalew – Dobrzyca Zakład Kowalew
107.	30231601	SM Udziałowców
110.	30281601	ZPM „Mlecz” Wolsztyn, Oddział Damasławek
111.	30301601	SM Września

DECYZJA KOMISJI

z dnia 3 marca 2006 r.

zezwalająca na wprowadzenie do obrotu żywności zawierającej, składającej się lub wyprodukowanej z genetycznie zmodyfikowanej kukurydzy linii 1507 (DAS-Ø15Ø7-1) na mocy rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady

(2006/197/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dnia 15 lutego 2001 r. Pioneer Overseas Corporation i Dow AgroSciences Europe wspólnie przedłożyły właściwym organom Niemiec wniosek, zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 1997 r. dotyczącego nowej żywności i nowych składników żywności⁽²⁾, o wprowadzenie do obrotu żywności i składników żywności pochodzących z genetycznie zmodyfikowanej kukurydzy linii 1507 jako nowej żywności lub nowych składników żywności (zwanych dalej „produktami”).
- (2) W sprawozdaniu ze wstępnej oceny z dnia 4 listopada 2003 r. właściwy organ Niemiec, powołany do oceny żywności, stwierdził, że produkty te są tak samo bezpieczne jak żywność i składniki żywności pochodzące z tradycyjnych linii kukurydzy i mogą być wykorzystywane w taki sam sposób.
- (3) W dniu 10 listopada 2003 r. Komisja przekazała sprawozdanie dotyczące wstępnej oceny wszystkim państwom członkowskim. Przed upływem okresu 60 dni, określonego w art. 6 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 258/97, zgłoszony został uzasadniony sprzeciw wobec wprowadzania do obrotu produktów zgodnie z przepisami wspomnianego artykułu. W związku z tym wymagane było sprawozdanie z dodatkowej oceny.
- (4) Artykuł 46 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 (zwanego dalej rozporządzeniem) stanowi, że wnioski

złożone na podstawie art. 4 rozporządzenia (WE) nr 258/97 przed terminem stosowania niniejszego rozporządzenia, tj. przed dniem 18 kwietnia 2004 r., przekształca się we wnioski na podstawie rozdziału II sekcja 1 niniejszego rozporządzenia, w przypadkach, w których wymagane jest sprawozdanie z dodatkowej oceny, zgodnie z art. 6 ust. 3 lub 4 rozporządzenia (WE) nr 258/97.

- (5) Zakres rozporządzenia (WE) nr 258/97 ogranicza się do wprowadzania do obrotu we Wspólnocie nowej żywności lub nowych składników żywności. W związku z tym niniejsza decyzja nie obejmuje wprowadzenia do obrotu paszy zawierającej, składającej się lub wyprodukowanej z kukurydzy linii 1507.
- (6) W szczególności wprowadzanie do obrotu genetycznie zmodyfikowanej kukurydzy linii 1507 jako produktu lub w niektórych produktach, w tym paszy zawierającej lub składającej się z takiej kukurydzy, podlega przepisom decyzji Komisji 2005/772/WE z dnia 3 listopada 2005 r. w sprawie wprowadzenia do obrotu, zgodnie z dyrektywą 2001/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, kukurydzy (*Zea mays* L., linia hodowlana 1507) zmodyfikowanej genetycznie w celu uzyskania odporności na niektóre szkodniki z rzędu *Lepidoptera* (łusko-skrzydłe) i tolerancji na herbicyd glufosynat amonowy⁽³⁾.
- (7) Pasza wyprodukowana z kukurydzy linii 1507 została wprowadzona do obrotu przed terminem stosowania rozporządzenia, czyli przed dniem 18 kwietnia 2004 r. W związku z tym podlega ona wymogom określonym w art. 20 rozporządzenia i może być wprowadzana do obrotu i wykorzystywana zgodnie z warunkami ustanowionymi we wspólnotowym rejestrze genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy.
- (8) Dnia 3 marca 2005 r. Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności („Urząd”) stwierdził, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia nie ma dowodów wskazujących, że wprowadzenie do obrotu produktów mogłoby mieć negatywny wpływ na zdrowie ludzi lub zwierząt bądź na środowisko⁽⁴⁾. Wydając opinię, Urząd uwzględnił wszystkie szczegółowe kwestie i obawy wyrażone przez państwa członkowskie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 268 z 18.10.2003, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 43 z 14.2.1997, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 291 z 5.11.2005, str. 42.

⁽⁴⁾ http://www.efsa.eu.int/science/gmo/gm_ff_applications/more_info/503/op_gm07_ej182_1507_opinion_nl_doc2_en1.pdf

- (9) W związku z powyższym Urząd stwierdził, że nie istnieją żadne szczególne wymagania, dotyczące etykietowania, inne niż te określone w art. 13 ust. 1 rozporządzenia. Urząd stwierdził również, że nie istnieją żadne szczególne warunki lub ograniczenia dotyczące wprowadzania do obrotu i/lub stosowania i przetwarzania oraz monitorowania po wprowadzeniu do obrotu ani żadne szczególne warunki dotyczące ochrony poszczególnych ekosystemów/środowiska naturalnego i/lub obszarów geograficznych, o których mowa w art. 6 ust. 5 lit. e) rozporządzenia.
- (10) W swej opinii Urząd uznał, że złożony przez wnioskodawcę plan monitorowania dotyczący skutków dla środowiska, obejmujący plan ogólnej obserwacji, jest zgodny z zamierzonym użyciem produktów.
- (11) W związku z powyższym należy wydać zezwolenie.
- (12) Kukurydzy linii 1507 należy przypisać niepowtarzalny identyfikator zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 65/2004 z dnia 14 stycznia 2004 r. ustanawiającym system ustanawiania oraz przypisywania niepowtarzalnych identyfikatorów organizmom zmodyfikowanym genetycznie ⁽¹⁾.
- (13) Wszystkie informacje, zawarte w Załączniku do niniejszej decyzji w sprawie zezwoleń dla produktów, należy wprowadzić do wspólnotowego rejestru genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy zgodnie z rozporządzeniem.
- (14) Zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia warunki dotyczące zatwierdzenia produktu są wiążące dla wszystkich osób, które wprowadzają produkt do obrotu.
- (15) Niniejszą decyzję należy przekazać stronom Protokołu Kartageńskiego o Bezpieczeństwie Biologicznym do Konwencji o Różnorodności Biologicznej za pośrednictwem Systemu Wymiany Informacji o Bezpieczeństwie Biologicznym, zgodnie z art. 9 ust. 1 i art. 15 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 1946/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie transgranicznego przemieszczania organizmów genetycznie zmodyfikowanych ⁽²⁾.
- (16) Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt nie wydał opinii; Komisja złożyła zatem wniosek do Rady w dniu 5 października 2005 r. zgodnie z art. 5 ust. 4 decyzji Rady 1999/468/WE ⁽³⁾, przy czym

Rada zobowiązana jest do podjęcia działań w ciągu trzech miesięcy.

- (17) Jednak Rada nie podjęła decyzji w wyznaczonym terminie; w związku z tym decyzja powinna teraz zostać przyjęta przez Komisję,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Produkty

Niniejsza decyzja dotyczy żywności i składników żywności zawierających, składających się lub wyprodukowanych z genetycznie zmodyfikowanej kukurydzy (*Zea mays* L.) linii 1507, szerzej określonych w Załączniku do niniejszej decyzji (produktów), oraz którym przydzielono niepowtarzalny identyfikator DAS-Ø15Ø7-1 zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 65/2004.

Artykuł 2

Wprowadzanie do obrotu

Niniejszym zezwala się na wprowadzanie do obrotu produktów, zgodnie z warunkami określonymi w niniejszej decyzji i Załączniku do niej, do celów art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003.

Artykuł 3

Etykietowanie

Zgodnie ze szczególnymi wymaganiami dotyczącymi etykietowania, określonymi w art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003, „nazwę organizmu” oznacza się jako „kukurydza”.

Artykuł 4

Monitorowanie skutków dla środowiska

1. Posiadacze zezwoleń gwarantują, że plan monitorowania skutków dla środowiska naturalnego, określony w Załączniku do niniejszej decyzji, jest wprowadzony i realizowany.
2. Posiadacze zezwoleń przedstawiają Komisji coroczne sprawozdania z realizacji i wyników monitorowania.

W sprawozdaniach tych należy jasno określić, które z jego części uważa się za poufne oraz to uzasadnić, zgodnie z art. 30 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003.

Części poufne wspomnianych sprawozdań należy przekazać jako osobne dokumenty.

⁽¹⁾ Dz.U. L 10 z 16.1.2004, str. 5.

⁽²⁾ Dz.U. L 287 z 5.11.2003, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

Artykuł 5**Rejestr wspólnotowy**

Informacje zawarte w Załączniku do niniejszej decyzji wprowadza się do wspólnotowego rejestru genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy zgodnie z art. 28 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003.

Artykuł 6**Posiadacze zezwoleń**

Posiadaczami zezwoleń są:

- a) Pioneer Overseas Corporation, Belgia, reprezentujący Pioneer Hi-Bred International, Stany Zjednoczone; oraz
- b) Dow AgroSciences Europe, Zjednoczone Królestwo, reprezentujący Mycogen Seeds, Stany Zjednoczone,

zobowiązani do wypełniania obowiązków posiadaczy zezwoleń określonych w niniejszej decyzji i w rozporządzeniu (WE) nr 1829/2003.

Artykuł 7**Okres obowiązywania**

Niniejsza decyzja obowiązuje przez okres 10 lat od daty jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 marca 2006 r.

W imieniu Komisji

Markos KYPRIANOU

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

a) **Wnioskodawcy i posiadacze zezwoleń:**

Nazwa: Pioneer Overseas Corporation

Adres: Avenue des Arts 44, B-1040 Bruksela, Belgia

reprezentujący Pioneer Hi-Bred International, Inc., 400 Locus Street, Suite 800, Des Moines, IA50309, Stany Zjednoczone

oraz

Nazwa: Dow AgroSciences Europe Ltd.

Adres: European Development Centre, 3 Milton Park, Abingdon, Oxon OX14 4RN, Zjednoczone Królestwo

reprezentujący Mycogen Seeds c/o Dow AgroSciences LLC, 9330 Zionsville Road, Indianapolis, IN 46268-1054, Stany Zjednoczone.

b) **Oznaczenie i specyfikacja produktów:**

Żywność i składniki żywności zawierające, składające się lub wyprodukowane z genetycznie zmodyfikowanej kukurydzy (*Zea mays* L.) linii 1507 zgodnie z opisem we wniosku, posiadające niepowtarzalny identyfikator DAS-Ø15Ø7-1, z tolerancją na omacnicę prosowiankę (*Ostrinia nubilalis*) i niektóre inne szkodniki z rzędu *Lepidoptera* (łusko-skrzydłe) oraz z tolerancją na herbicyd glufosynat amonowy. Genetycznie zmodyfikowana kukurydza DAS-Ø15Ø7-1 zawiera następujące sekwencje DNA w dwóch kasetach:

a) Kasetę 1:

Syntetyczna wersja skróconego genu *cy1F* uzyskiwanego z *Bacillus thuringiensis*, podgatunek *aizawai*, kodujący odporność na omacnicę prosowiankę (*Ostrinia nubilalis*) i niektóre inne szkodniki z rzędu *Lepidoptera* (łusko-skrzydłe), pod kontrolą promotora ubikwityny *ubiZM1(2)* uzyskiwanego z *Zea mays* L. i terminatora ORF25PolyA uzyskiwanego z *Agrobacterium tumefaciens* pTi15995.

b) Kasetę 2:

Syntetyczna wersja genu *pat* uzyskiwanego z *Streptomyces viridochromogenes* łańcuch Tü494, który nadaje tolerancję na herbicyd glufosynat amonowy pod kontrolą promotora 35S i sekwencji terminatora wirusa mozaiki kalafiora.

c) **Etykietowanie:**

Nie ma żadnych szczególnych wymagań, dotyczących etykietowania, innych niż te określone w art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 „nazwę organizmu” oznacza się jako „kukurydza”.

d) **Metoda wykrywania:**

- Metoda ilościowa specyficzna dla zdarzenia w czasie rzeczywistym, oparta na technice PCR, stosowana w przypadku zmodyfikowanej genetycznie kukurydzy DAS-Ø15Ø7-1.
- Zatwierdzona przez wspólnotowe laboratorium referencyjne ustanowione na mocy rozporządzenia (WE) nr 1829/2003, opublikowana pod następującym adresem: <http://gmo-crl.jrc.it/detectionmethods/TC1507-WEB-Protocol-Validation.pdf>
- Materiał referencyjny: ERM®-BF418 dostępny za pośrednictwem strony internetowej Wspólnego Centrum Bada-wczego Komisji Europejskiej (JRC) i Instytutu Materiałów Odniesienia i Pomiarów (IRMM) pod adresem: http://www.irmm.jrc.be/html/reference_materials_catalogue/index.htm

e) **Niepowtarzalny identyfikator:**

DAS-Ø15Ø7-1

f) **Informacje wymagane zgodnie z załącznikiem II do Protokołu Kartageńskiego o Bezpieczeństwie Biologicznym do Konwencji o Różnorodności Biologicznej:**

System Wymiany Informacji o Bezpieczeństwie Biologicznym, nr identyfikacyjny: patrz: decyzja 2006/197/WE.

g) **Warunki lub ograniczenia dotyczące wprowadzania produktów na rynek, ich stosowania lub przetwarzania:**

Brak.

h) **Plan monitorowania:**

Plan monitorowania, dotyczący skutków dla środowiska, zgodny z załącznikiem VII do dyrektywy 2001/18/WE.

[Link: <http://gmo-crl.jrc.it/detectionmethods/TC1507-WEB-Protocol-Validation.pdf>]

i) **Wymogi dotyczące monitorowania używania żywności przeznaczonej do spożycia przez ludzi po jej wprowadzeniu na rynek:**

Brak.

Uwaga: z czasem linki do danych dokumentów mogą wymagać aktualizacji. Zmiany te udostępnia się publicznie dzięki aktualizacji wspólnotowego rejestru genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy.
